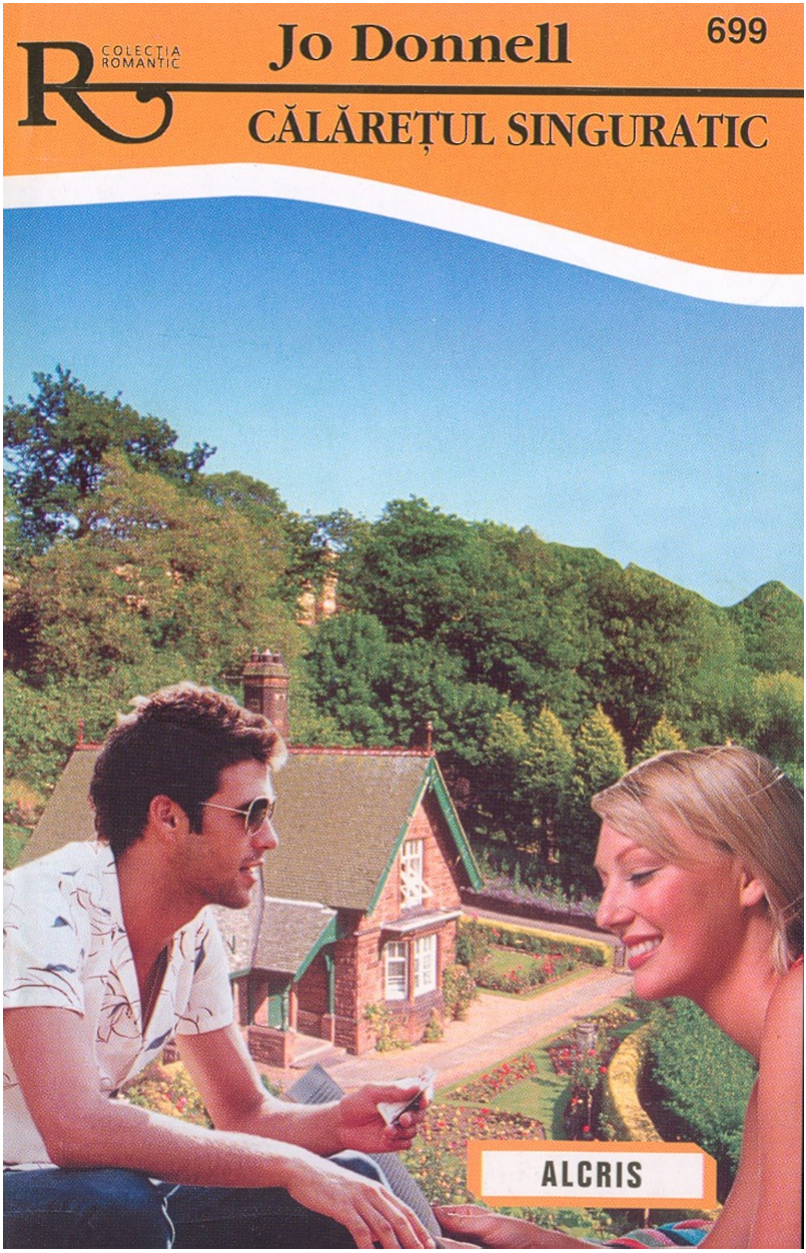

Călăreţul singuratic – Jo Donnell

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICU APOSTOLESCU

Editura Alcris, 2008
Colecţia Romantic
ISBN 978 – 973 – 646 – 567 – 3

Capitolul 1

Soarele palid de primăvară se filtra parcă printre nori, aruncând umbre efemere peste vegetaţia ce creştea pe malul râului. Un căţel se lăfăia pe haina ponosită aşezată special pentru el, urmărind cu o privire plină de loialitate silueta întinsă direct pe sol, cu o mână spânzurând deasupra apei.

Dintr-odată, ciuli urechile şi scoase un mârâit.

— Linişte! răsună glasul stăpânei. Aproape îl prinsesem!

Câinele se ridică şi se apropie de mal; fu alungat cu blândeţe şi se supuse imediat, aşezându-se din nou la oarecare distanţă. După câteva clipe, un bărbat se apropie agale. Era înalt, avea o siluetă mlădioasă şi

fiecare mişcare a sa părea să indice aroganţă. Avea chipul bronzat şi chiar frumos, dacă treceai peste austeritatea şi duritatea expresiei. Părul negru ca pana corbului, pieptănat pe spate, era uşor grizonant la tâmple. Ochii de culoarea cositorului erau vioi şi pătrunzători, umbriţi de sprâncenele negre, drepte; inflexibilitatea privirii se potrivea cu expresia severă a gurii.

Înainta cu paşi mari, cercetându-şi proprietatea, păşunile şi lanurile întinse, superbele vite ce păşteau pe versantul dealului. Coti pe poteca ce ducea spre râu, descoperind în vegetaţia înaltă o pereche de blugi.

Avansă rapid şi hotărât spre silueta întinsă pe burtă, lângă mal. Blugii erau mulaţi, iar braţul pregătit să lovească.

— Te-am prins! Cuvintele fură însoţite de mişcarea bruscă a mâinii, iar în clipa următoare, pe iarbă, sub ochii bărbatului, se zvârcolea un păstrăv.

— Scruffy, unde ai dispărut? Ştii bine că nu te pot lăsa să faci gălăgie când încerc să prind un peşte… Fata se ridică în picioare şi se pomeni în faţa celui pe care-l cunoştea

atât de bine din vedere, iar glasul ei se stinse. Automat, înclină capul în semn de salut respectuos.

— Domnul Wyndham… eu doar stăteam la soare.

Obrajii i se colorară delicat, iar ochii de culoarea albăstrelei trădau o uşoară spaimă.

— Cine eşti? întrebă el, lăsând braţele pe lângă corp. Încalci o proprietate privată. Şi braconezi, adăugă sever.

— O, nu, se apără ea. Tatăl meu a lucrat pentru dumneavoastră.

— Nu zău? Ochii bărbatului arătau scepticism. Cu ce se ocupa? îi măsură din priviri silueta suplă, încă imatură, înainte ca ochii să se fixeze asupra figurii ei. Dacă frumuseţea trăsăturilor ei clasice îl impresionase, nu lăsă să se vadă.

— Lucra la fermă şi făcea de toate. Îl chema Samuel Clayton, iar eu sunt fiica lui, Jodi.

— N-am auzit niciodată acest nume, se încruntă el.

— Niciodată! Părea sincer uimită. Dar.

— Şterge-o de aici, o întrerupse el, şi mulţumeşte proniei că eşti femeie, altfel ai fi primit câteva la fund!

— Ah! Se retrase puţin, înroşindu-se din nou. M-aţi fi bătut?

— Pleacă, repetă el îndemnul, făcându-i semn spre poteca din câmp, care ducea până la şosea. Şi să nu te mai prind pe aici.

— Locuiesc într-una din căsuţele de la fermă, încercă ea. Tata a murit cu patru luni în urmă.

— Stai la fermă? O privea, nevenindu-i să creadă. În care căsuţă?

Îi răspunse cu inocenţă, nedând nicio semnificaţie expresiei ciudate ce apăruse pe figura lui.

— Este separată de celelalte, spre sud. E foarte izolată, dar îmi place să stau departe de ceilalţi. Tot aşa era şi tata; o considera cea mai bună căsuţă din cele existente la fermă.

— Aş putea să aflu din ce trăieşti? aruncă o privire păstrăvului de la picioarele ei.

— Cresc pui şi cultiv diverse…

— Şi completezi furând, nu? i-o tăie el, iar ea scutură din cap cu indignare.

— Nici vorbă! Tata mi-a lăsat nişte bani. Niciodată nu şi-a cheltuit tot venitul, iar ce-i prisosea a pus deoparte într-o ascunzătoare

pe care numai eu o cunoşteam. Minunaţii ei ochi albaştri îl înfruntau; se întrebă de câtă vreme îl iubea oare. De când îşi putea aminti, îi urmărise silueta, în timp ce el îşi inspecta proprietatea, făcuse ocoluri pentru a-l putea observa discutând cu oamenii de pe câmp. Gândurile îi aduseră pe chip o fluturare de zâmbet. Şi-ar fi dorit ca figura să i se îmblânzească, un surâs de-al lui i-ar fi însorit toată ziua. Dar masca de duritate rămase la locul ei. Shaun Wyndham, stăpânul conacului Forrestmead se ridica la înălţimea propriei reputaţii.

— Tatăl tău e mort de vreo patru luni, spuneai? O examina atent, cu o expresie insondabilă. Îi privea degetele subţiri, cu unghii frumoase, bine îngrijite.

— Da.

— Nu pari copleşită de pierdere. Ochii pătrunzători o fixau; observă începutul de umezeală care ar fi putut reprezenta dovada unor lacrimi înăbuşite, însă figura lui rămase la fel de austeră.

— A descoperit că suferă de o boală teribilă; voia să scape repede, fără o lungă suferinţă. Dorinţa i-a fost împlinită. Îşi coborî privirea, înghiţind cu greutate nodul

care i se pusese-n gât. L-am iubit nespus, dar n-aş fi vrut să-l văd chinuindu-se, aşa că am încercat din toate puterile să mă bucur că şi-a găsit pacea. Era uimită că moartea tatălui ei nu ajunsese la urechea stăpânului. Îşi spuse însă că Shaun Wyndham avea preocupări mai importante – inspectarea vastelor moşii, problemele legate de cele două firme de construcţii pe care le deţinea. Şi frumuseţea aceea din înalta societate cu care se logodise în urmă cu şase luni. Pe moment, Jodi retrăi suferinţa pe care i-o provocase anunţul din ziarul Country Life, care-i fusese arătat de o vecină, soţia altuia dintre angajaţii lui Shaun Wyndham. Lângă anunţ exista şi o fotografie a Carlei Murray; se lăfăia pe o pagină întreagă de jurnal. Jodi o privise multă vreme, simţind că era o greşeală, deşi fusese obligată să recunoască, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Însă ochii ei erau prea reci, buzele prea subţiri, iar fruntea joasă şi limita părului nu erau pe gustul ei. Totuşi, Carla fusese considerată o frumuseţe de nenumărate ori şi provenea dintr-o familie bogată; părea menită să se mărite cândva cu un bărbat ca

Shaun Wyndham.

— Se potrivesc de minune, declarase tatăl lui Jodi, privind fotografia peste umărul odraslei. Ambii poartă stigmatul aroganţei. Este la fel de dură ca şi el. Draga mea, o fată ca tine nu va fi niciodată pe gustul unui asemenea bărbat.

— Cred că nici nu s-ar uita la una ca mine.

— Asta-i şi părerea mea. Nu i-ai atrage atenţia în niciun fel. Eşti prea blândă, prea inimoasă. Dacă prin cine ştie ce întâmplare s-ar apropia de o asemenea fată, ar călca-o de la început în picioare. Femeia asta va şti să-i ţină piept.

Jodi se îndoise. După ea, doar o persoană foarte curajoasă ar fi putut visa să i se opună lui Shaun Wyndham.

— Nu se spune nimic despre data nunţii, remarcase ea, oftând la gândul că el urma să se însoare cu o fată atât de diferită de idealul ei. Alţii n-aveau decât să-l vorbească de rău, dar în ceea ce o privea, Jodi credea că omul pe care-l iubea merita numai perfecţiunea.

— N-o să treacă prea multă vreme. Apoi tatăl schimbase subiectul şi, ciufulind-o,

spusese: tânărul Tim Manning este mort după tine, aşa că, draga mea, încearcă să te porţi mai frumos cu el.

— Dar nu l-am tratat rău niciodată, protestase Jodi.

— Sigur că nu. Nu eşti capabilă să fii răutăcioasă cu nimeni. Dar nici nu l-ai încurajat pe sărmanul băiat.

— Nu-l pot încuraja, tată, mai ales când ştiu sigur că n-am să-l iubesc niciodată.

Tatăl ei nu mai insistase, iar Jodi se întrebă care i-ar fi fost reacţia dacă i-ar fi mărturisit că-l iubea pe patron. Un bărbat la fel de inaccesibil ca însăşi Luna.

Decesul tatălui survenise la scurtă vreme după aceea, iar suferinţa din dragoste fusese pusă-n umbră de durerea reală a unei despărţiri definitive. Rămăsese absolut singură – cu excepţia unei mătuşi care locuia departe, în partea de nord-vest a ţinutului, în Cheshire, nu departe de graniţa cu Ţara Galilor. Această mătuşă fusese întotdeauna o figură nebuloasă, menţionată din când în când de tatăl ei, care-i spusese că deţinea o fermă. Casa respectivă era aparte – zugrăvită în negru şi alb, fusese pe vremuri un mic conac, tipul de construcţie

specific perioadei Tudorilor.

— N-are cui s-o lase, îi dezvăluise domnul Clayton, adăugând însă că în niciun caz proprietatea nu-i va rămâne lui, sau lui Jodi. O să facă testament în favoarea pisicilor, sau o va dona cine ştie cărei cauze caritabile!

Visarea el fu întreruptă de apariţia lui Scruffy, care văzându-l pe străinul de lângă ea, decise să-şi arate colţii şi să mârâie, ca avertisment că-şi va proteja stăpâna în ciuda dimensiunilor lui.

— E câinele tău? întrebă el, iar Jodi aprobă cu o mişcare a capului.

— Îl cheamă Scruffy. Era al nimănui până s-a aciuat pe lângă casa noastră.

Privirile bărbatului se îndreptară spre corcitura zburlită. Jodi văzuse cei doi labradori crescuţi în puf la conacul de pe deal, construcţia aceea de piatră despre a cărei frumuseţe arhitectonică şi legături istorice se tot scrisese în ultimii ani. Era faimoasă şi fusese de-a lungul timpului reşedinţa unei familii la fel de cunoscute. Shaun Wyndham era ultimul descendent, nemaiavând alte rude în viaţă.

— O să te contacteze vătaful meu.

Cuvintele fuseseră rostite cu asemenea bruscheţe, încât corcitura luă atitudine şi reîncepu să mârâie.

— Da? Jodi îl privea cu inocenţă. De ce, domnule Wyndham?

Câteva clipe o privi în tăcere, lăsând impresia că nu se hotărâse încă ce răspuns să-i dea. Apoi se mulţumi să spună:

— O să afli cât de curând.

Câinele mârâi din nou. Shaun Wyndham îl fixă îndelung cu privirea înainte de a se întoarce pe călcâie şi a se îndepărta cu paşi mari.

— De ce crezi că-l trimite la mine pe vătaf? Nu-mi prea place domnul James, aşa că vizita lui va fi o pacoste, poţi să mă crezi! Se opri, îşi trecu degetele peste blana încâlcită şi scărpină afectuos un punct situat în spatele urechii lui Scruffy urmări gânditoare silueta bărbatului, până când dispăru.

Vătaful îşi făcu apariţia a doua zi, la prima oră; bătu la uşă, iar Jodi îl invită să intre.

— Te aşteptam, domnule James. Făcu efortul de a-i zâmbi, dar neprimind un răspuns pe măsură, îi păru rău că încercase

să pară prietenoasă.

Vătaful măsură din priviri încăperea, observând căminul gol, faţa de masă dantelată, perdelele îngălbenite de la ferestrele înguste.

— Domnul Wyndham ţi-a spus că o să vin. Se opri o clipă, încruntându-se, în vreme ce Scruffy demonstră că-i plăcea acest bărbat chiar mai puţin decât cel de ieri, slobozind un sunet ameninţător din fundul gâtlejului. Sunt aici ca să-ţi dau un preaviz, domnişoară. Până pe şaisprezece mai trebuie să pleci.

— Să plec? îl privea fix, nevenindu-i să creadă. Imposibil, domnule James. Unde să mă duc? Glasul ei exprima spaima, iar degetele începuseră să se joace nervos cu o şuviţă de păr blond. N-am unde.

— Domnul Wyndham a spus că trebuie să eliberezi casa într-o lună.

— Şi încotro să plec? repetă ea, din ce în ce mai speriată.

— Asta-i treaba ta. Nu obişnuim să acordăm adăpost rudelor celor care nu mai lucrează aici.

Ochii lui Jodi se umplură de lacrimi.

— N-am nicio posibilitate. Sunt singură

pe lume, domnule James, şi n-am decât optsprezece ani, după cum ştiţi.

— N-am ştiut, răspunse el indiferent. Oricum, nu pricep ce importanţă are vârsta în situaţia asta. Ochii lui mari, bulbucaţi, mult prea apropiaţi de nas, o fixau cu nepăsare. Ce angajaţi antipatici avea Shaun Wyndham! De parcă şi-ar fi ales oamenii după propriul fel de a fi, indivizi care nu ştiau ce-i compasiunea.

— Trebuie să-i explicaţi domnului Wyndham, îl imploră ea. N-am cum să plec atât de repede.

— Domnul Wyndham mi-a ordonat să găsesc alt lucrător căruia să-i închiriez casa. Vătaful privi pe fereastră spre liziera pădurii care începea dincolo de micuţa grădină. Oricum, ăsta-i un loc prea izolat pentru tine. Nu se vede niciuna dintre celelalte căsuţe ale fermei.

— Ne-a plăcut să fim departe. Bărbatul ridică din umeri. Este incorect din partea domnului Wyndham. Ah, ce bine era dacă nu ne întâlneam ieri! N-ar fi avut habar de existenţa mea!

— Ar fi prins de veste până la urmă.

Acesta era adevărul, desigur.

— Dar dumneata ştiai că am rămas singură, spuse ea, amintindu-şi că vătaful trebuia să fi fost la curent cu moartea tatălui. În ultimă instanţă, el era cel care ţinea legătura cu toţi angajaţii de la fermă. De ce nu i-ai spus domnului Wyndham?

— Fiindcă doream să cazez aici un prieten, răspunse surprinzător omul. Se însoară în august şi speram să te ţin aici până atunci. Însă. Renunţă să-şi termine vorbele şi ridică expresiv din umeri.

— Mă văd nevoită să repet, reluă ea, în vreme ce vătaful se pregătea să plece. Voi începe imediat să-mi caut alt loc, dar domnul Wyndham va trebui să-mi acorde mai mult timp.

— Când spune ceva, aşa rămâne, o întrerupse bărbatul cu grosolănie. Va trebui să-l ascult, domnişoară! Să nu mai fi aici peste o lună, altfel. Era lângă uşă, cu mâna pe clanţă. Aţâţat de ridicarea tonului, câinele se repezi la pantalonii străinului.

— Nu, Scruffy, strigă Jodi. Culcat, băiete! Domnul James ne este prieten. Sarcasmul evident provocă o uitătură ursuză din partea vătafului. Omul ieşi şi se îndepărtă grăbit.

Jodi închise uşa şi se sprijini de tăblie; lacrimile izbucniră şi începură să-i curgă pe obraji. Scruffy scoase un scâncet şi îşi frecă botul de blugii ei.

— N-am să-l mai pot vedea niciodată! Ah, de ce a trebuit să mă îndrăgostesc tocmai de el?

* * *

După o săptămână, Jodi şi câinele mergeau pe cărarea din câmp, când auziră un tropot de copite. Ascunsă de vegetaţie, îl văzu pe Shaun Wyndham călare pe un splendid armăsar arab. Se opri, cuprinsă de teamă. Stăpânul părea decis să îmblânzească acel cal, dar Jodi se îndoia că va reuşi, fiindcă animalul era cel puţin la fel de încăpăţânat. Într-una din zile o să-l arunce din şa, reflectă Jodi, urmărind încercările calului de a scăpa de călăreţ. Era o luptă a voinţelor. Shaun era sigur că va îmblânzi calul în cele din urmă, dar după ea un asemenea animal mândru şi hotărât avea să se dovedească prea mult chiar şi pentru el.

Continuând să-l urmărească, aşa cum

făcuse de nenumărate ori, Jodi se înfioră, iar inima începu să-i bată cu putere. Fără îndoială, era un călăreţ desăvârşit. Oricare altul ar fi fost de mult la pământ. Calul se ridica în două picioare, nărăvaş. Jodi ar fi vrut să strige, să-l avertizeze pe curajos că putea fi ucis. Dar nu îndrăznea, se temea să nu fie repezită, să nu i se spună s-o şteargă.

— Vino, îşi îndemnă ea câinele. Nu mai suport asemenea spectacol.

Acasă, fu surprinsă să găsească un plic pe preş. Poştaşul nu obişnuia să vină aşa târziu. Fără să verifice numele destinatarului, ridică plicul.

— Din Chester, murmură ea, uimită. Rupse plicul şi scoase o singură foaie de hârtie. Încă în prag, citi următoarele:

„Dragă domnule Clayton.

V-am rămâne îndatoraţi dacă ne-aţi telefona cât mai repede cu putinţă la sediu, pentru a primi o veste de mare însemnătate.

Al dumneavoastră.

J.S. Wilcox”.

O vreme, rămase cu privirea pironită pe cele câteva rânduri, încercând să-şi

imagineze despre ce putea fi vorba.

Wilcox, Devenport Wilcox, era o firmă de avocatură. Ce putea să însemne acea misivă? În mod clar, n-aveau habar că tatăl ei murise. Îşi luă poşeta şi ieşi fără întârziere. Cabina telefonică se afla la vreo doi kilometri, dar distanţa asta nu reprezenta mare lucru pentru Jodi, sau pentru Scruffy, ambii fiind obişnuiţi cu plimbările îndelungate printre lanuri, precum şi în zona deluroasă ce înconjura ferma.

După ce formă numărul şi primi rapid legătura, Jodi ceru să-i vorbească domnului J.S. Wilcox, iar acela veni la aparat peste câteva secunde. Îi aduse la cunoştinţă decesul părintelui.

— Evenimentul s-a petrecut cu patru luni în urmă, domnule Wilcox, aproape cinci. Rectificase, fiindcă avea senzaţia că exactitatea era importantă.

— Pricep. Şi dumneata eşti fiica lui?

— Da, într-adevăr.

— Dar mama dumitale?

— A murit când eram mică.

După o scurtă pauză, interogatoriul continuă.

— Pari foarte tânără. Ce vârstă ai?

— Optsprezece ani.

— Mai există fraţi sau surori?

— Sunt singurul copil.

— Înţeleg, o asigură bărbatul şi făcu o nouă pauză. Poţi să ne vizitezi biroul? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, bineînţeles. Dar despre ce este vorba?

— Când ai putea veni? vru să ştie domnul Wilcox, ignorându-i întrebarea. Mâine e bine?

— Ei bine, da. A. Cred că da.

— Există vreun tren?

— Cred că da.

Jodi îşi notă indicaţiile domnului Wilcox privind călătoria şi adresa biroului. În final, avocatul adăugă:

— Ei bine, domnişoară Clayton, cam asta-i tot, până ne vom vedea. Sună-mă îndată ce ajungi în Chester, ca să mă pregătesc pentru primirea dumitale.

Rămase o vreme în cabina telefonică, gândindu-se. Cu toate că domnul Wilcox spusese foarte puţin, deducea că era vorba despre lucruri de importanţă vitală, altfel n-ar fi pus-o pe drumuri. Îi comunicase că

distanţa era de vreo trei sute cincizeci de kilometri şi o sfătuise să tragă la un hotel, promiţând să-i facă o rezervare.

Ei bine, murmură ea, privind în jos spre câine, următoarea problemă este să dau un telefon la staţia de cale ferată, ca să aflu ce trenuri există.

După mai puţin de douăzeci de ceasuri, se afla în tren, cu o valijoară ponosită aşezată în plasă. Scruffy fusese lăsat în grija unei vecine. Ajunse la sediul firmei după-amiază, cu un taxi, spunându-şi că era preferabil să transfere responsabilitatea găsirii adresei pe umerii unui om care cunoştea oraşul. De pe bancheta din spate a maşinii, admiră casele atrăgătoare, zugrăvite în alb şi negru, precum şi ceasul din mijlocul bulevardului principal, construit pe un pod ce traversa drumul.

Domnul Wilcox se ridică s-o întâmpine.

— Bună ziua, domnişoară Clayton. O măsură din priviri, în vreme ce se apropia cu mâna întinsă. Tinereţea ei îi captă imediat atenţia. Ai călătorit fără peripeţii?

— Foarte confortabil, mulţumesc, domnule Wilcox.

— Ia loc, o invită el amabil, arătându-i

scaunul din faţa biroului. Jodi zâmbi; îi plăceau figura lui lipsită de pretenţii şi ridurile ce păreau să se accentueze când vorbea. O impresionase buna-cuviinţă cu care-i luase din mâini valijoara imediat ce intrase în birou. O aşezase lângă perete şi apoi îşi reluase locul la birou.

— Deci, ai optsprezece ani? începu el. Nu-i arăţi, draga mea.

— Îmi pare rău, murmură ea, de parcă şi-ar fi recunoscut o vină. Ochii avocatului sclipiră amuzaţi, dar nu făcu niciun comentariu.

Jodi se aşeză mai comod şi privi împrejur, întrebându-se dacă aşa miroseau toate birourile avocăţeşti – a mucegăit.

— Ei bine, începu el, îmi închipui că abia aştepţi să afli despre ce-i vorba, nu-i aşa?

— Într-adevăr, domnule Wilcox.

— N-ai nicio idee privind motivul pentru care te-am convocat? Era vizibil curios, iar Jodi scutură din cap. Ştiai că ai o mătuşă? vorbi liniştit vreme de cinci minute, iar Jodi îl ascultă, cu ochii mari. Iar acum, concluzionă el, este rândul dumitale, domnişoară Clayton. Sunt convins că ai o mulţime de nelămuriri.

Jodi continuă să-l fixeze cu privirea, aşa cum procedase în ultimele cinci minute; era încă un pic ameţită de noutăţile primite şi nu reuşea să se transpună în rolul moştenitoarei intrată în posesia unei case stil Tudor şi a unei ferme prospere. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvinte, aşa că se mulţumi să rămână tăcută. Auzea ticăitul înfundat al pendulei de lemn, vedea masivul seif verde-palid din colţul încăperii, plin de zgârieturi.

— Sunt surprinsă, reuşi ea să articuleze, în cele din urmă.

— Nu te aşteptai să-ţi moşteneşti mătuşa?

Jodi scutură din cap.

— Tata era convins că proprietatea va fi donată pentru vreo operă de binefacere.

Domnul Wilcox aprobă gânditor.

— Trebuie să recunosc, mătuşa dumitale era o bătrână excentrică, obsedată să nu fie deranjată de rude, câtă vreme a trăit. Totuşi, dintotdeauna, după moartea ei proprietatea urma să-i revină tatălui tău – sau moştenitorilor lui, desigur.

— Aşa că am ajuns posesoarea unei ferme. Ideea o speria şi îşi dori ca tatăl să fi

fost acolo, s-o scape de povară. Îşi aminti că asta visase el toată viaţa, să aibă propria fermă. Pentru asta economisise mereu, dar murise la numai treizeci şi nouă de ani. N-avea decât cu şapte ani mai mult decât cel pentru care lucrase, Shaun Wyndham.

— Şi a unui încântător conac, aşa cum am spus, completă zâmbind domnul Wilcox. O casă în stil Tudor, cu lemnărie sculptată şi bovindouri splendide. Este înconjurată de grădini decorative, păstrate într-o stare impecabilă de cei care lucrează la fermă. Mai există o piscină, precum şi o terasă umbroasă.

— Aţi fost la Woodriding Manor? întrebă Jodi, iar avocatul aprobă din cap.

— Am vizitat-o pe doamna Clayton cu numai câteva săptămâni în urmă. Dorea să facă o mică schimbare în testament; să asigure viitorul unui fost angajat care fusese obligat să se retragă din cauza unei probleme de sănătate.

— Woodriding Manor. La început, Jodi considerase că este un nume plăcut, acum însă, confruntată cu perspectiva de a fi obligată să trăiască acolo singură, fu străbătută de o senzaţie de nelinişte.

Înspăimântătoare situaţie, fără să mai ţină seama că punea mai bine de trei sute de kilometri între ea şi bărbatul de care se îndrăgostise prosteşte. Dar ar fi putut să fie şi un milion de kilometri, deoarece era convinsă că n-avea să-l mai vadă vreodată pe Shaun Wyndham. Ideea era atât de greu de suportat, încât ochii i se umplură de lacrimi; se lupta să le reţină când domnul Wilcox, observându-i starea, dar neştiind motivul emoţiei, vorbi cu blândeţe:

— Este un şoc, draga mea, o responsabilitate importantă. Acum cred că, dacă ar fi ştiut despre decesul părintelui şi ţi-ar fi cunoscut vârsta fragedă, doamna Clayton ar fi desemnat un tutore. Dar având în vedere situaţia, n-a făcut-o, aşa că proprietatea îţi revine necondiţionat. Poţi fie să locuieşti în casă şi să continui activitatea de la fermă, fie să vinzi proprietatea şi să-ţi cumperi ceva mai modest. Orice vei face, ţine cont că sunt gata oricând să te ajut cu sfaturi, sau oricum altfel voi putea. E de-ajuns să-mi telefonezi şi am să vin cât pot de repede. Se opri şi o învălui într-o privire înţelegătoare. Jodi îi zâmbi, încurajată de promisiune. N-ai să eziţi să apelezi la mine?

adăugă el, iar Jodi promise îndată că-l va consulta de câte ori se va ivi vreo problemă.

— Deocamdată, nu-s capabilă să iau o hotărâre în privinţa păstrării sau vânzării proprietăţii. Se încruntă puţin. Înclin să cred că am să vând şi am să-mi cumpăr o căsuţă mai mică, dar nu acum. Pentru moment, am să locuiesc acolo.

Bărbatul aprobă.

— Cred că-i o soluţie înţeleaptă.

— Sper să nu-mi fie frică, singură într-o casă atât de mare.

— Dar nu vei fi singură – dacă o vei păstra pe menajeră, adică.

— Menajeră? Ochii ei se aprinseră. Mătuşa avea o menajeră?

Avocatul dădu din cap.

— Doamna Torrington. Lucrează la conac de mai bine de douăzeci de ani şi mi-a spus că i-ar conveni să rămână, dacă noul proprietar ar fi de acord.

— Minunat! Jodi îi aruncă o privire încărcată de gratitudine, de parcă i-ar fi făcut cine ştie ce serviciu. Mă simt mult mai bine acum, domnule Wilcox. Ce fel de femeie e?

— Este legată de casă, o prezenţă

confortabilă, dacă se poate spune aşa. O doamnă încântătoare, rămasă de curând văduvă atunci când a angajat-o domnişoara Clayton

— Sună bine. Jodi căzu pe gânduri, iar avocatul interveni blând.

— O să te sufoce cu grijă, ca o mamă, iar asta o să-i facă cea mai mare plăcere. Gândurile ei se îndreptaseră spre propria mamă, de a cărei grijă iubitoare nu avusese parte decât scurtă vreme. Va trebui s-o vezi mai întâi, o sfătui avocatul. N-are niciun rost să-i promiţi că o angajezi, până ce n-ai să te convingi că vă înţelegeţi bine.

— Sunt sigură că o să ne înţelegem de minune, răspunse Jodi cu un fel de încredere spontană.

— Da, cred că aşa va fi, draga mea.

Mai vorbiră câteva minute, apoi avocatul chemă un taxi şi o duse pe Jodi să-şi vadă proprietatea. Când maşina pătrunse pe aleea mărginită de copaci, ea scăpă o exclamaţie:

— Ah! N-am crezut că arată chiar aşa! Privea uimită conacul de secol XVI şi abia aştepta ca taxiul să se oprească şi să poată coborî. Domnul Wilcox păstră tăcerea,

lăsând-o să descopere singură splendida clădire şi împrejurimile pe măsură. Era cel mai reuşit exemplu de construcţie de piatră şi lemn din întregul ţinut, după cum avea să afle Jodi mai târziu şi era încărcată de istorie, fiind la un moment dat în posesia familiei Warren, acei nobili de ţară care făcuseră o avere uriaşă exploatând câteva fabrici de sticlă din Staffordshire. E minunată, murmură ea în cele din urmă. Şi este a mea! îşi aminti visurile… dorinţa ei nemărturisită de a împărţi o asemenea casă cu Shaun Wyndham. Casa lui era atât de mare şi construită din piatră – un edificiu splendid, adevărat, dar vechi şi neprimitor, la fel ca cei care locuiseră acolo de-a lungul secolelor.

Încântarea ei crescu, în ciuda faptului că locuind aici ar fi însemnat să rupă orice legătură cu bărbatul căruia-i dăruise inima.

Avocatul spunea ceva; cuvintele lui ajunseră vag până la urechea ei.

— Da, draga mea, este a ta. Şi pe deasupra mai sunt banii despre care ţi-am vorbit şi o maşină pe care am uitat s-o menţionez. Domnişoara Clayton a angajat un pensionar care era încă apt de lucru. Se

numeşte Kenneth Davis şi conducea maşina când ea era nevoită să călătorească. Probabil va fi încântat să păstreze acelaşi aranjament.

— A întrebat şi el dacă poate să rămână?

— Da, însă n-ai niciun motiv să-l păstrezi, decât în caz că doreşti.

Jodi ezită. Îi venea greu să refuze oferta, dar pe de altă parte nu se vedea în postura de a fi condusă peste tot de un şofer.

— Va trebui să mă mai gândesc, domnule Wilcox. Tonul de scuză pe care-l folosise aduse un zâmbet pe figura avocatului.

— Vei proceda aşa cum o să doreşti.

— N-am carnet, murmură ea, aşa că poate n-ar fi rău să rămână o vreme.

Taxiul se opri pe aleea semicirculară de la intrare.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, remarcă inutil domnul Wilcox. Jodi coborî şi rămase în picioare, privind împrejur. Ceea ce se întâmpla avea darul s-o ameţească. Măcar dacă ar mai fi trăit tata, îşi zise ea cu regret. Vei constata, spuse avocatul, casa şi grădina sunt frumoase, dar trebuie să ţii seama şi de amplasamentul magnific –

colinele şi păşunile verzi, câmpurile care-ţi aparţin de asemenea.

— Sunt sigură că am să iubesc acest loc. Renunţă cu greu la peisaj şi-l urmă pe avocat spre uşa de stejar masiv, privindu-l cum ridica şi lăsa să cadă ciocanul greu de alamă.

Capitolul 2

Uşa se deschise aproape imediat, iar Jodi se trezi privind faţa rotofeie şi bine dispusă a menajerei.

— Aşadar, aţi ajuns. Intră, domnişoară Clayton. Domnul Wilcox m-a anunţat că o să vii astăzi. Zâmbi, admirându-i silueta suplă, tânără.

Pătrunseră în hol, iar domnul Wilcox făcu prezentările. Cei doi aveau un aer familiar, care avu darul să-i insufle încredere lui Jodi. Până la urmă, viaţa nu era chiar atât de grea, câta vreme exista o doamnă Torrington.

— Ţi-a plăcut aspectul exterior al casei? întrebă menajera.

— Este minunată. Jodi ar fi vrut să examineze figura femeii, însă privirea îi fu

atrasă de cercevelele de stejar, de ferestrele cu ochiuri mici şi de sculptura desăvârşită a lemnăriei. Iar în interior pare caldă şi primitoare, prietenoasă. Şi-ar fi dorit ca toate astea să fie ale tatălui ei.

— Propun să te plimbi de una singură, o vreme. Domnul Wilcox îi arătă o uşă pe dreapta. Acolo este un mic salon. Domnişoara Clayton îl prefera.

Jodi primi sugestia, fericită să rămână singură câteva clipe. Situaţia era copleşitoare, greu de asimilat. Împinse uşa şi cercetă încăperea.

Era o încăpere foarte atrăgătoare, pe care se hotărî imediat s-o utilizeze permanent, aşa cum procedase şi mătuşa. Avea o fereastră cu ochiuri ce dădea spre iazul acoperit de nuferi, mărginit de tufişuri pe o latură. La capătul încăperii exista un cămin din vremea lui Iacob I, pe fondul lambriurilor de stejar sculptat. Pe ambele laturi erau rafturi cu ornamente şi cărţi. Deasupra, realizat din ipsos, trona blazonul familiei Waren. Pe tăblia unei mese antice se găsea un serviciu de porţelan englez din perioada Chelsea-Derby, iar într-un colţ observai imediat un imens vas Ming, plin cu

flori proaspete. Alte flori – de astă dată, narcise şi ghiocei de grădină – îşi iţeau petalele galbene din alt vas antic, plasat pe pervaz. Mâna doamnei Torrington se simţea peste tot.

Jodi reveni în hol şi intră imediat în altă cameră. Era un salon mai mare, mai oficial, de asemenea locuit. Mai existau o sufragerie şi o bibliotecă, o bucătărie modern dotată, urmată de o cămară având rolul iniţial de oficiu, aşa cum avea să afle Jodi mai târziu.

Când se întoarse în hol, îi fu prezentat Kenneth Davis, şoferul, care fusese convocat telefonic de avocat.

— Amabil din partea dumitale că te-ai deranjat, spuse Jodi cu timiditate, copleşită de situaţie.

— Niciun deranj, domnişoară Clayton. Casa mea se află la numai cinci minute distanţă. Când a telefonat domnul Wilcox, mi-am spus că trebuie să vin şi să mă prezint.

Îi aruncă un zâmbet, plăcut impresionată de trăsăturile lui aspre, de ochii blânzi şi de buzele pline care sugerau compasiune. Era un bărbat înalt, uşor

gârbovit; probabil că avea în jur de şaizeci şi cinci de ani, niţel mai vârstnic decât menajera. Mătuşa ei se înconjurase cu oameni drăguţi, amabili. Doamna Torrington purta fustă şi bluză de culoare maro – o ţinută destul de monotonă, dar care se potrivea perfect cu tenul ei palid. Era rotofeie, însă fără exagerare. Jodi îşi aminti descrierea făcută de domnul Wilcox, „o prezenţă confortabilă”. Da, fusese o caracterizare pertinentă.

Discutară despre casă, despre grădină şi despre fermă, care era mult mai întinsă decât îşi închipuise Jodi iniţial. Cu prima ocazie, Kenneth Davis o invită să-i arate maşina, iar Jodi îl urmă la garaj.

— E frumoasă, murmură ea, observând cât de bine era întreţinută. Strălucea de curăţenie.

— Şi merge perfect, se lăudă el.

Revenind în casă, îi găsiră pe avocat şi pe doamna Torrington tot în hol, discutând liniştit.

— Cred că am să urc şi la etaj, dacă se poate. Privise spre ei cerând parcă permisiunea, iar domnul Wilcox râse.

— Este toată a ta, îţi mai aminteşti,

domnişoară Clayton?

— Da. Se simţi din nou uşurată să rămână singură. Această vizită la splendida ei casă se dovedea un adevărat chin. Dar era şi însufleţitoare. Din când în când, în vreme ce trecea dintr-o încăpere în alta, se simţea copleşită de un val de emoţie, aproape dureros. Era prea mult; ea nu fusese obişnuită cu asemenea lux. Ce bine dacă tatăl ei ar fi fost de faţă! Dacă ar fi putut împărtăşi noutatea, ea exclamând încântată, iar el dând tăcut din cap în semn de apreciere.

Dar asta nu mai era posibil; era condamnată să se bucure singură de această casă veche şi confortabilă. Ba nu, nu chiar singură. O avea la dispoziţie pe doamna Torrington, iar pentru asta trebuia să fie recunoscătoare. Şi chiar era.

În clădirea principală existau cinci dormitoare, dintre care două dispuneau de băi proprii. Jodi îşi alese o cameră cu vedere spre est, astfel încât dimineaţa să poată admira răsăritul din patul cu baldachin. Mobila veche era minunat sculptată, iar baia avea faianţă şi gresie în două nuanţe: alb şi culoarea oului de raţă.

— Ei bine, draga mea, zâmbi domnul Wilcox, la revenirea ei. Toate îţi sunt pe plac?

Ea dădu din cap, mecanic.

— Nu-mi vine să cred că-mi aparţin. Făcu un gest cuprinzător cu mâna, întrebându-se dacă stânjeneala ei era vizibilă. Este atât de mare.

— Te vei obişnui, interveni cu blândeţe doamna Torrington.

— Da, aşa cred. Privi spre menajeră şi adăugă: O să rămâi, doamnă Torrington?

— Fără îndoială! Cu cea mai mare plăcere. Mă simt uşurată, copilă, continuă ea, adoptând deja un ton familiar. Îmi era o frică de moarte că mă vei pune pe liber. Se opri, observând că Jodi clipea excesiv de des, că buzele-i tremurau necontrolat. Să nu-ţi fie teamă de nimic, reluă doamna Torrington. Vino cât poţi de repede, fiindcă e preferabil să te stabileşti aici cât mai curând. Am să te aştept, am să fac focul astfel încât să te întâmpine o cameră încălzită, dacă apari târziu.

— Doamna Torrington te va răsfăţa, spuse avocatul. Apropo, toată lumea îi spune Torrie. Cred că ai să faci la fel cât de

curând.

— Da. Da, probabil. Jodi aruncă o nouă privire împrejur şi suspină profund. Toate sunt atât de diferite faţă de cum sunt obişnuită încât mi-e teamă. Dăduse grai gândurilor şi privi speriată când la unul când la celălalt. Se simţea timidă, imatură şi chiar nesigură sub privirile celor trei persoane mai vârstnice. Ochii şoferului reflectau însă înţelegere, în vreme ce spuse:

— Eşti foarte tânără, domnişoară Clayton şi n-ai experienţa necesară pentru a conduce o fermă mare. Dar ai la dispoziţie trei oameni buni, gata să te ajute: administratorul şi doi muncitori. Lucrurile mergeau uns pentru mătuşa dumitale şi n-au de ce să nu meargă la fel şi pentru tine.

Jodi îi zâmbi fermecător.

— Eşti foarte amabil, domnule Davis. După cum spuneai, n-am experienţa necesară conducerii unei ferme, cu toate că tata a muncit pe o proprietate uriaşă, care dădea de lucru la mai mult de douăzeci de angajaţi.

— Mare păcat că tatăl dumitale nu se mai află printre noi. Cuvintele şi tonul folosit arătau că aflase de la avocat despre

tragicul eveniment. Jodi nu comentă şi, după câteva clipe, şoferul se adresă domnului Wilcox, anunţându-l că pleacă.

— Adică, dacă nu mai aveţi nevoie de prezenţa mea, adăugă el, cu o privire întrebătoare.

— Nu, nu cred, cel puţin deocamdată.

— Dar dumneata, domnişoară Clayton? Ea se grăbi să scuture din cap. Chiar dacă ar fi dorit să-i dea ceva de făcut, îi lipsea curajul. Când te vei muta aici definitiv, poate vrei să vin să te iau?

— Ah, dacă eşti amabil. Şoferul fu răsplătit cu un nou zâmbet. Aş fi cu adevărat recunoscătoare, domnule Davis. Călătoria cu trenul ar fi o nebunie, cu tot avutul meu împachetat şi cu un câine.

— Ai multă mobilă, domnişoară? vru să ştie avocatul, continuând fără să-i dea vreme să răspundă: doreşti să angajez o firmă de mutări să vină cu un camion?

— Mobila pe care o am n-ar arăta bine aici. Am s-o vând.

— Oricum, n-ai nevoie de nimic, îşi dădu cu părerea doamna Torrington.

* * *

Jodi avea lacrimi în ochi, înconjurată de grămada de cutii adunate pe holul căsuţei unde se născuse. Regretă din nou că părintele ei nu trăise să se bucure de noua situaţie. Suspină profund, privind poziţia de sluj a câinelui.

Tatăl ei nu avusese parte de bucurii în viaţă. Jodi nu şi-l amintea decât muncind din greu, economisind şi îngrijindu-şi fiica. Nu avusese vreme de trândăvit, nici de prieteni, nu-şi permisese nici măcar un hobby, cu excepţia grădinii pe care o îngrijea cu pasiune, chiar şi după o zi de muncă istovitoare la câmp.

Vremea era nesigură, cerul oscilând între plumburiu şi albastru murdar. Totuşi, Jodi se decise să mai facă o ultimă plimbare înainte de sosirea lui Kenneth Davis. Dacă avea noroc. L-ar fi putut zări pe Shaun. Simţi un nod în gât, iar lacrimile îi şiroiră din nou pe obraji. Shaun. Cel care urma să se însoare curând cu o femeie de acelaşi rang.

— Haide, Scruffy! se grăbi să iasă din casă, dorindu-şi să scape cât mai repede de următoarele săptămâni şi luni. După aceea,

poate va reuşi să-l dea uitării pe Shaun. Umbla cu paşi vioi, iar Scruffy se oprea să miroasă toate smocurile de iarbă, căutând probabil iepuri. Jodi râse de el:

— Nu pricep de ce-ţi mai dai osteneala, îl apostrofă, determinându-l să se întoarcă spre ea. Sunt prea şmecheri pentru tine.

Se gândea la vecinii care urmau să apară mai târziu, pentru a-şi lua ceea ce cumpăraseră – obiecte de mobilier, covoare, perdele şi ustensile de bucătărie. În afară de propriile haine şi cărţi, nu păstrase decât vreo câteva lucruri ce aparţinuseră tatălui.

Îşi luase deja rămas bun de la cei care meritau atenţie, iar acum spera să-l mai vadă o ultimă oară pe bărbatul de care se îndrăgostise, cel care era atât respectat cât şi temut de toţi angajaţii. Era un om sever, care solicita perfecţiune din partea personalului.

Jodi se întrebase adesea cum şi de ce ajunsese să-l îndrăgească. Deşi inexplicabilă, aceasta era realitatea. Îl iubea. Uneori cugeta la sentimentele lui pentru cea cu care urma să se căsătorească. Toţi cei care-l cunoşteau afirmau că era incapabil de iubire; totuşi, trebuia să simtă

ceva pentru ea.

„Este doar un aranjament de afaceri”, se spunea. „Aceşti nobili de ţară preferă să se căsătorească între ei, pentru a-şi proteja avutul”.

Putea fi adevărat, dar Jodi era convinsă că dacă l-ar fi putut ţine lângă ea, l-ar fi determinat s-o iubească. Oftă din inimă. Măcar dacă l-ar mai fi putut zări încă o dată; s-ar fi declarat satisfăcută.

Ocazia pe care o avusese în vedere se ivi. Shaun călărea armăsarul nărăvaş, iar nervii ei se tensionară în vreme ce urmărea înfruntarea dintre om şi animal. Ascunsă după nişte tufe, observa cu teamă salturile cabrate ale calului. Bărbatul, enervat la culme, încerca din răsputeri să-şi stăpânească bidiviul.

După câteva clipe, Jodi nu mai putu răbda spectacolul; aruncă o ultimă privire în urmă şi porni spre căsuţă. Se terminase – crâmpeiele de imagini surprinse pe furiş ale celui care, până acum câteva săptămâni nici nu avusese habar de existenţa ei deveneau amintiri.

Oftă. N-avea să-l mai vadă vreodată.

Oare calul avea să-l arunce din şa? Oare

va muri din pricina propriei hotărâri de a domina? Da, va fi aruncat din şa; Jodi nu mai fusese niciodată atât de sigură şi murmură, aruncând o privire spre cerul plumburiu:

— Când se va întâmpla, Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară!

Şoferul nu apăruse încă; îşi dorea să vină cât mai repede. Ajunsese să vrea să plece cât mai iute. Stătea lângă uşă, când văzu ciulindu-se urechile lui Scruffy.

— Eu sunt, Jodi. Doamna Brennan, soţia unuia dintre grădinarii domnului Shaun Wyndham se apropia încet pe poteca îngustă, din pricina masivităţii ei. Obezitatea se datora unei dereglări glandulare, nu exceselor culinare. Jodi, ca şi tatăl ei, se ţinuse departe de majoritatea vecinilor, dar o compătimise întotdeauna pe doamna Brennan. Ca urmare, o lăsase să-şi aleagă prima din lucrurile pe care urma să le vândă.

— Bună, doamnă Brennan, o întâmpină ea. Ai venit să iei câte ceva?

— Numai vaza de sticlă. M-am gândit că dacă toată lumea o să vină, s-ar putea să se spargă în aglomeraţie. Domnul Brennan o

să vină mai târziu să adune restul, după ce se întoarce de la muncă.

Jodi deschise uşa larg, iar femeia intră, respirând gâfâit.

— Ia loc, doamnă Brennan. Respiraţia grea şi culoarea din obrajii femeii avură darul s-o îngrijoreze. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu, Jodi, dacă nu te superi, iau vaza şi plec. Spuneai că aştepţi o maşină pe la trei, iar acum e mai târziu, aşa că n-am să te mai încurc.

— Ai putea să stai până vine maşina. Jodi simţea nevoie de companie; liniştea şi singurătatea deveniseră apăsătoare pentru prima oară în viaţă.

— Ei bine, dacă nu te deranjez. Doamna Brennan se aşează pe canapeaua care acum îi aparţinea. Aştepţi un taxi, bănuiesc?

Jodi observă curiozitatea ce răzbătea din cuvintele celeilalte. Nu vorbise cu nimeni despre moştenire. Dacă s-ar fi obosit să analizeze motivul, şi-ar fi spus că probabil nu era suficient de apropiată de nimeni, pentru a ajunge la confidenţe. Toţi ştiau că trebuie să elibereze căsuţa, iar ea se mulţumise să le spună că se muta în casa mătuşii ei. Îşi închipuiseră că mătuşa trăia,

iar ea îi lăsase să creadă.

— Sigur nu doreşti o ceaşcă de ceai, doamnă Brennan?

— Nu, Jodi. Nu mă simt prea bine, de fapt. Mâine vine doctorul – este ziua lui de vizită. Vine o dată pe săptămână, ştii.

— Da. Îşi imaginã cât de greu trebuia să-i fie să ducă asemenea greutate, copleşită de milă, şi-i spuse femeii că spera ca doctorul să-i găsească leacul.

— Niciodată n-am să mă simt mult mai bine, replică doamna Brennan, resemnată. E o adevărată năpastă – majoritatea oamenilor se fereşte de mine. Totuşi, tu m-ai vizitat din când în când, iar eu am să resimt lipsa acelor scurte vizite.

Jodi dădu din cap. Din cauza milei, îşi făcuse vreme să mai treacă pe la ea, încercând s-o înveselească. Tatăl ei fusese de acord, deşi el nu vizita pe nimeni, niciodată. De asemenea, nu-şi încuraja camarazii să-i bată la uşă fără vreun motiv temeinic. Punea prea mult preţ pe intimitate pentru a se implica în relaţii amicale cu vecinii.

— Poate am să mai vin cândva în vizită.

— Ar fi frumos. Şi mi-ai promis că o să-

mi scrii, nu-i aşa? În glasul ei răsuna o oarecare neîncredere, de parcă o suspecta că odată plecată nu-şi va mai aminti.

— Da. Sigur că vom păstra legătura. Ţi-am lăsat adresa.

Cealaltă aprobă din cap, apoi spuse:

— A sosit taxiul, şi se ridică foarte greu. Am să plec, Jodi. La revedere, dragă, sper să te înţelegi foarte bine cu mătuşa.

— Îţi mulţumesc, doamnă Brennan. Transmite salutări soţului dumitale.

— Aşa voi face, draga mea. Ai grijă de tine şi scrie-mi curând.

* * *

Era zece şi jumătate, când, după ce o adusese pe Jodi la noua ei locuinţă, Kenneth Davis începu să descarce maşina de bagaje.

— Lasă-le aici, pe hol, îl instrui doamna Torrington. Mă voi ocupa de ele mâine dimineaţă. Apoi se întoarse spre Jodi: vino, draga mea, ţi-am pregătit o supă fierbinte şi o plăcintă.

Simţindu-se incapabilă să vorbească, Jodi îi mulţumi menajerei din priviri. Călătoria fusese lungă şi obositoare, fiecare

kilometru îndepărtând-o de locul naşterii şi de omul pe care-l iubea. În ciuda tuturor eforturilor de a se concentra asupra altor idei, Shaun îi ocupa toate gândurile. Oare cum se simţea? Chiar dacă astăzi şedinţa de călărie decursese fără incidente, exista şi un mâine şi un poimâine. Clipa fatidică avea să vină. Mulţi călăreţi muriseră aruncaţi din şa; şi mai mulţi avuseseră parte de accidentări serioase.

— Asta-i căţelul tău? Corcitura o cucerise în mod vizibil pe menajeră. Se aplecă să-l mângâie şi curând deveni foarte clar că era vorba de un sentiment reciproc, fiindcă Scruffy începu să-şi agite coada, lovind repetat bufetul în stil Iacob, de lângă perete. Bătrânei domnişoare nu-i plăceau câinii, continuă doamna Torrington. Spunea că miros, dar nu-i adevărat, dacă-i speli în mod regulat. În afară de asta, un câine e chiar indicat aici, într-un loc atât de izolat. Latră?

— Da, e un foarte bun paznic. Jodi ar fi vrut să verifice dacă toate bagajele fuseseră aduse înăuntru, dar corcitura îi solicită atenţia.

— Toate sunt acolo. Şoferul o privea

încurajator. Relaxează-te, fetiţo, toate pisicile par negre noaptea. Când te vei trezi, cu soarele intrând pe fereastră, vei începe să te bucuri că eşti aici. Ai moştenit un loc minunat şi eşti foarte norocoasă!

— Ştiu, se înfioră ea. Doar că mă simt ciudat. Niciodată n-am plecat de acasă, până acum. Acolo m-am născut. Se întoarse spre menajeră şi avu impulsul de a i se repezi la piept şi de a plânge în voie. În loc de asta, reuşi să zâmbească şi declară: am să mă retrag în camera mea, să mă spăl pe mâini şi pe faţă. Pe urmă, voi coborî după supa menţionată.

— Eu plec, spuse şoferul. Mâine, dacă e nevoie de mine, dă-mi un telefon, domnişoară Clayton.

— Da, desigur. Noapte bună, domnule Davis.

— În mod normal, poţi să i te adresezi pe nume, Davis, interveni menajera, după ce uşa se închise în urma lui. Te vei obişnui, sunt sigură.

— Dumitale… pot să-ţi spun Torrie?

— Speram s-o faci, răspunse doamna Torrington, iar ochii i se umeziră de satisfacţie. Sigur că da.

— Iar pe mine mă cheamă Jodi, nu-s obişnuită cu „domnişoara Clayton”.

După o jumătate de ceas, Jodie se afla în faţa farfuriei de supă. Torrie pusese masa în salonul unde obişnuia să mănânce fosta domnişoară Clayton. Un foc de buşteni ardea vesel în cămin, împrumutând nuanţe roşietice întregii încăperi. Jodi era obosită şi se simţea bine. Îi plăcuse mâncarea şi după ce spuse noapte bună, se retrase pentru somn.

Capitolul 3

În următoarele zile şi săptămâni, Jodi îşi petrecu vremea făcând cunoştinţă cu proprietatea, cu lucrătorii angajaţi, cu tot ceea ce făcea parte din fermă. Dar trecu şi dincolo de hotarele proprietăţii, explorând minunatul peisaj rural din Cheshire. Şoferul, căruia se obişnuise rapid să-i spună pe nume, o conducea oriunde dorea. Ajunsese în Chester şi-şi cumpărase haine aşa cum nu visase niciodată că va putea avea; merseseră şi în Southport, tot la cumpărături. Dar cel mai mult o încântau plimbările prin împrejurimi. Iubea Ţara

Galilor, cu peisajul ei montan şi contrastul dramatic faţă de zona rurală, plină de cursuri de apă, lacuri şi liziere de pădure.

Săptămânile se transformară în luni şi curând veni noiembrie, împreună cu înnoptările timpurii, ocazie pentru încântătoare seri la conac în compania lui Torrie, cu care ajunsese la o relaţie de prietenie.

— Uiţi că sunt doar menajeră, protestase Torrie într-o zi, când Jodi îi reproşase că petrece prea multe ore la bucătărie.

— Da, râse Jodi. Chiar uit. Din pricină că întotdeauna te-am considerat amică!

— Au trecut deja şase luni fericite de când ai venit, Jodi.

— Nu credeam că o să mă adaptez atât de repede.

— Acum eşti o adevărată stăpână a casei, o tachină Torrie. Ai câştigat mult în privinţa încrederii în sine. Însă ai rămas tot copilă.

Jodi aprobă din cap, gânditoare. Fusese foarte naivă, trebuia să recunoască. Şi se păstrase aşa multă vreme. Îşi amintea timiditatea cu care făcuse faţă prezentării celor doi muncitori, Syd şi Roy, precum şi a

vătafului – sau administratorului – George Webster. Era un bărbat înalt, atrăgător şi neînsurat – spre deosebire de ceilalţi doi, care aveau familii. George avea douăzeci şi şase de ani, era viguros, iar încrederea absolută pe care o inspirase bătrânei domnişoare se transferase şi noii stăpâne. Avea o privire directă, cinstită, şi părea milos. Din prima clipă, fu pe gustul lui Jodi. Era minunat să fii înconjurat de asemenea oameni amabili.

— Te cam place, spusese Torrie într-o zi, când George venise cu treburi la conac. Abia dacă-şi poate lua ochii de la tine.

În rochia ei simplă de bumbac înflorat, Jodi părea încântător de tânără, dar gândurile îi zburaseră imediat la Shaun Wyndham, suspinase discret şi se întrebase de ce-i venea atât de greu să-l uite. Până acum, probabil se căsătorise. Aşteptând deja primul copil. Începuse să plângă şi fugise din casă pe tarlaua de cinci acri, unde George şi cei doi muncitori lucrau pământul, pregătind o recoltă timpurie pentru anul următor. George păruse să-i simtă starea de nefericire, dar era prea nesigur pe el pentru a întreba ceva şi a

încerca s-o consoleze.

— Cum serba Crăciunul de obicei mătuşa? o chestionă ea pe Torrie într-o seară, în vreme ce luau masa în bucătărie. De câtăva vreme, Jodi încercase s-o convingă pe menajeră să mănânce cu ea, în salon, dar aceasta refuzase. Acceptase ideea de amiciţie, însă îşi cunoştea lungul nasului. Totuşi, n-o putuse împiedica pe stăpână să vină să mănânce cu ea, în bucătărie. Doar rareori, când simţea nevoie de singurătate, Jodi mânca în sufragerie.

— Potolit, în mod normal, dar invita câţiva prieteni pentru perioada sărbătorilor.

— Dădea o petrecere? Ochii ei străluceau de nerăbdare. Niciodată nu avusese prilejul de a organiza o petrecere şi văzu îndată cu ochii minţii casa plină de musafiri, fericiţi să se bucure de ospitalitatea ei.

— Nu chiar. Avea câţiva invitaţi, însă aglomerările – chiar nu foarte mari – o deranjau.

— Mi-ar plăcea să am nişte prieteni, declară ea, gândindu-se la tatăl ei, care nu simţise niciodată o astfel de dorinţă.

— O să împodobim casă, spuse Torrie,

aşa cum proceda şi mătuşa ta. Există o mulţime de podoabe într-una dintre camerele nefolosite. Poţi să-ţi faci de lucru într-o după-amiază, sortându-le.

— Am s-o fac chiar mâine, promise Jodi, nerăbdătoare. Dar se întâmplă ca în ziua următoare să fie nevoită să se ocupe de cu totul altceva, fiindcă pe la nouă dimineaţa primi o scrisoare de la domnul Brennan, care o anunţa că soţia lui era pe moarte şi că ar fi vrut s-o vadă. Doctorul îi spusese că mai avea cel mult o săptămână de viaţă.

Jodi nu pierdu timpul şi, deşi era ceaţă pe drum, Davis reuşi s-o lase în faţa casei familiei Brennan la trei şi jumătate.

Imediat ce o văzu, doamna Brennan se însenină. Stătură de vorbă vreo oră şi, în cele din urmă, Jodi puse întrebarea care-i stăruise-n minte de la sosire:

— S-a căsătorit domnul Wyndham?

— Nu încă, ceremonia va avea loc luna viitoare, la catedrală.

O lună. Nodul care i se pusese în gât îi provocă o durere vie. Totuşi, un bărbat îndrăgostit n-ar fi aşteptat atât de mult.

— A reuşit să îmblânzească armăsarul acela pe care obişnuia să-l călărească?

— Nu. I-a rupt un picior şi a fost nevoit să-i curme suferinţa.

— Era periculos. Se simţea uşurată, fericită că nu mai avea cum să-l călărească. Dar în clipa următoare, doamna Brennan spuse:

— Totuşi, şi-a cumpărat altul, iar oamenii consideră că-i mai sălbatic decât primul. Chiar adineauri l-am văzut pe fereastră. Calul îşi dădea toată silinţa să-l arunce din şa.

Înainte să poată comenta, domnul Brennan intră şi o anunţă că, după părerea lui Davis, ar fi fost indicat să plece, fiindcă ceaţa începea din nou să se îndesească. Davis refuzase să intre în bungalou, preferând să stea în maşină şi să citească. Însă ceaţa şi apropierea nopţii îl făcuseră să bată la uşă. Ultimele zece minute le petrecuse discutând cu domnul Brennan care, bănuia Jodi, îl ţinuse de vorbă chiar dacă şoferul ar fi vrut să plece imediat. Când Jodi ieşi din camera bolnavei, după ce-şi luase rămas-bun, îl găsi aşteptând-o la uşă.

— Pe vremea asta, drumul o să ne ia şapte-opt ceasuri cel puţin, o avertiză el.

— Da, pricep. Ştia că o să fie un adevărat chin pentru şofer. Dar era foarte experimentat, iar Jodi avea deplină încredere că-i va duce în siguranţă acasă. La revedere, domnule Brennan, apoi se opri brusc, părându-i-se că aude ceva.

— Ce-a fost asta?

Cei doi bărbaţi ridicară din umeri.

— N-am auzit nimic, declară Davis. Ceaţa amortizează zgomotele.

— Parcă s-a trântit portiera unei maşini. Jodi se încruntă; ar fi putut jura că nu fusese o simplă părere. Totuşi, îşi spuse că probabil se înşelase şi nu se mai gândi la întâmplare.

Era trecut de unu noaptea când Davis, extenuat de efort, opri la intrarea în Woodriding Manor.

— Lasă maşina aici, îl îndemnă Jodi. N-o să se întâmple nicio nenorocire dacă o să stea o noapte afară din garaj. Peste câteva minute, îi declară lui Torrie: am să dorm ca buşteanul. Să nu te îngrijorezi dacă n-am să apar la micul dejun.

Dar spre surprinderea ei, reuşi cu mare greutate să adoarmă. Gândul la doamna Brennan şi amintirea discuţiei despre

iminenta căsătorie a lui Shaun, precum şi grijile provocate de noul armăsar aveau darul s-o ţine trează. În zori, coborî din aşternut şi se apropie de fereastră pentru a vedea care era starea vremii. Dacă rezultatul inspecţiei era favorabil, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi plecat la plimbare cu câinele. Dar, deşi ceaţa dispăruse, vremea era închisă, conturându-se încă o zi mohorâtă de octombrie. Observă maşina; constată cu surpriză că una dintre portiere era deschisă. Ciudat, îşi zise ea, căscând. Lui Davis nu-i prea stătea în fire să neglijeze... Fu în sfârşit copleşită de oboseală şi se întoarse în pat. În câteva clipe se cufundă într-un somn adânc şi odihnitor, trezindu-se abia la unsprezece fără un sfert.

Odihnită, făcu o baie fierbinte, trase pe ea o pereche de pantaloni largi de bumbac, un pulover de lână şi coborî, pentru a o găsi pe Torrie cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Iată-te, draga mea! Mă bucur că ai dormit bine. Dar ce dimineaţă am avut! Torrie începu să-i relateze că, în timp ce lucra la câmp, Syd dăduse peste un bărbat în costum de călărie, care zăcea inconştient

lângă gard. Muncitorii l-au adus la bucătărie, continuă Torrie, iar eu l-am sunat pe doctorul Slack, cel la care apela şi mătuşa ta. Acesta a descoperit că avea o contuzie la cap. A chemat ambulanţa şi, în vreme ce o aşteptam, străinul şi-a venit în fire. Era bineînţeles ameţit şi alb ca varul. Doctorul l-a întrebat cum îl cheamă, iar el a rămas mut, parcă absent, dar cu un fel de teamă în ochi – lucru ciudat, fiindcă era un bărbat puternic, înalt şi foarte bine făcut. Sperietura se datora – după spusele lui – faptului că nu reuşea să-şi amintească propriul nume şi continua să scuture din cap, nevenindu-i să creadă că aşa ceva era posibil. Apoi doctorul i-a sugerat să-şi scotocească buzunarele, poate va găsi ceva care să-i împrospăteze memoria. Ei bine, n-avea nimic în buzunare, nici măcar o batistă şi mi-am dat seama că probabil o folosise ca să-şi şteargă sângele de pe faţă, fiindcă pe chip i se puteau observa mai multe zgârieturi. Torrie se opri puţin să-şi tragă sufletul şi reluă: mi-a fost tare milă de el. Nu ştia de unde vine şi cum a ajuns aici. Doctorul a ghicit că probabil căzuse de pe cal, dar el nu-şi amintea nici să fi călărit.

— Probabil că suferea de amnezie.

— Aşa a spus şi doctorul Slack.

— Cei de la spital o să aibă grijă de el. A fost dus la Chester General?

Menajera aprobă din cap.

— Da. Am să telefonez mai târziu, să aflu cum se simte.

— Îmi imaginez că familia a anunţat poliţia şi probabil că-s deja lângă el.

— Sper, replică Torrie, figura ei simplă exprimând îngrijorare.

Subiectul fu abandonat, iar după-amiază Jodi îşi petrecu vremea în mod plăcut, trecând în revistă ornamentele de Crăciun. Înaintea mesei de seară îi atrase atenţia menajerei să sune la spital.

— Încă nu-şi aminteşte nimic, o informă Torrie peste cinci minute. Şi nici nu l-a căutat nimeni.

Jodi se încruntă şi aruncă o privire spre ceas.

— Au trecut vreo nouă ceasuri de când a fost găsit. Cu siguranţă, până acum ar fi trebuit să i se simtă lipsa.

— Poliţia a fost anunţată şi se ocupă de caz, dar deocamdată fără succes.

— Ce ciudat.

— Un adevărat mister.

— Nu pare posibil să stea foarte departe de aici, nu-i aşa? Dacă era la o partidă de călărie, murmură Jodi, putem deduce că locuia în apropiere.

Torrie îi atrase atenţia că nu puteau fi sigure în privinţa presupusei partide de călărie.

Peste două zile, doctorul Slack sună la uşă, se prezentă şi ceru să-i vorbească doamnei Torrington.

— Poftiţi înăuntru, îl invită Jodi, care răspunsese deoarece Torrie avea treabă la etaj. Cum se mai simte sărmanul om?

— Despre asta voiam să discut, domnişoară Clayton. Eşti domnişoara Clayton, presupun?

— Chiar ea.

— Doamna Torrington mi-a spus că eşti foarte tânără. Ai fost norocoasă să moşteneşti proprietatea asta.

— Ştiu, zâmbi Jodi, conducându-l în salonul mare căruia-i spuneau camera firidelor, datorită celor două alcovuri de la capetele ferestrei largi, în care lumina difuză scotea în evidenţă nişte minunate vase de porţelan. Am s-o chem pe Torrie. Pe

doamna Torrington. Dar când se întoarse să plece, doctorul vorbi din nou.

— Probabil că rugămintea mea trebuie să ajungă la dumneata, domnişoară Clayton.

— Da? se întoarse Jodi.

— Bărbatul acela nu şi-a recăpătat memoria – de fapt, trecutul lui este ca şi inexistent. Cel mai vechi episod pe care şi-l aminteşte este momentul când s-a trezit în bucătăria conacului. Cei de la spital vor să ştie dacă-l pot aduce aici, să vadă dacă nu cumva îşi va mai aminti şi altceva, orice. Le-am spus că am să cer permisiunea să-l aducem în cursul dimineţii de mâine.

— Bineînţeles că se poate, doctore Slack, replică Jodi, fără urmă de ezitare. Şi sper ca experimentul să fie încununat de succes.

Se afla în camera ei, la etaj, când sosi maşina. Se apropie de fereastră şi-l observă pe şofer – în mod vizibil, medic – coborând de la volan, în vreme ce pacientul se ivea pe partea opusă a maşinii. Acest personaj era întors cu spatele spre ea şi privea împrejur, străduindu-se să recunoască ceva care să-i resusciteze memoria. Sărmanul, cugetă ea, în vreme ce străinul scutura din cap şi se

întorcea. Apoi, dintr-odată, rămase cu gura deschisă. Cuvântul care-i scăpă de pe buze, „Shaun”, părea complet ilogic. Imposibil! Probabil era vorba despre o dublură. Cineva care fusese aruncat din şa.

Incapabilă să se mişte, nu reuşea decât să privească, transfigurată, în vreme ce pacientul discuta cu medicul. Omul scutură iar din cap, lăsând senzaţia de înfrângere. Jodi deschise fereastra, insensibilă la aerul rece de iarnă.

— Nu-mi aduc aminte cum am ajuns pe acel câmp. Trebuie să fi venit cumva, dar. Se întoarse iar spre doctor, ridicând din umeri. Nimic, nu-mi amintesc absolut nimic!

Vocea aceea. Jodi n-o auzise din ziua când Shaun o prinsese braconând păstrăvi, dar ar fi recunoscut-o oricând. Pentru câteva clipe, mintea păru să i se blocheze din cauza descoperirii. Fruntea i se acoperi cu picături de transpiraţie. Intrase într-un soi de transă şi nu reuşi să îngaime decât:

— Cum o fi ajuns aici, cum?

Cei doi ieşiră din câmpul ei vizual, apropiindu-se de casă. Jodi auzi soneria, apoi paşii grăbiţi ai lui Torrie şi o invitaţie de a intra. Ochii ei se opriră asupra maşinii

cu care veniseră musafirii. Portiera rămăsese deschisă. Larg deschisă! îşi aminti altă maşină – cea care-i aparţinea – altă portieră rămasă deschisă, un sunet de uşă trântită ajungându-i la urechi prin ceaţă. Da, nu i se păruse; ştiuse încă de atunci că nu greşea.

Blocajul mental dispăruse. Prin faţa ochilor i se perindau imagini cu mare viteză, întâmplări care dacă ar fi fost corect apreciate i-ar fi furnizat explicaţia prezenţei lui Shaun aici, la peste trei sute de kilometri de propria lui casă.

— A fost aruncat din şa ieri, în vreme ce eram la familia Brennan. Vorbise cu glas tare, pentru a încerca parcă să-şi clarifice ideile. Năucit, dar conştient încă, rătăcise prin ceaţă, neştiind unde se afla. Găsise maşina şi se urcase pe bancheta din spate, ca să scape de umezeală. Închisese portiera, iar ea auzise. Probabil că iniţial stătuse pe banchetă, dar îşi pierduse cunoştinţa şi se prăbuşise dedesubt. Rămăsese acolo pe tot timpul drumului şi după ce Davis parcase maşina la intrare. Apoi îşi revenise, dar era amnezic. Coborând din maşină, lăsase portiera deschisă şi colindase la întâmplare,

pierzându-şi din nou cunoştinţa pe câmp.

Trebuie să-i vin în ajutor! îşi spuse ea. După ce o să mă vadă, probabil îi va reveni memoria.

Se grăbi să coboare şi să intre în bucătărie. Era ziua de copt pâine, iar Torrie mânuia făcăleţul.

— Unde sunt? întrebă Jodi.

— Stau de vorbă pe hol. Doctorul o să-l aducă imediat încoace. Torrie se întoarse spre cuptor, alertată de soneria de alarmă. Du-te să-l vezi, o îndemnă ea pe Jodi. E un bărbat frumos, dar figura e neînduplecată. Are o vorbire educată şi provine cu siguranţă din înalta societate. Din pricina asta e atât de ciudat că nu i-a anunţat nimeni lipsa. Jodi era gata să-i spună că-l cunoştea, dar înainte de a apuca, Torrie o anunţă: cred că au venit. Poftiţi, domnilor, se adresă ea celor doi şi luă un prosop pentru a-şi curăţa făina de pe mâini.

Jodi se întoarse şi se trezi în faţa omului pe care-l urmărise de atâtea ori. Aştepta cu un soi de nerăbdare ca semnele recunoaşterii să apară pe chipul lui, în vreme ce inima îi bătea cu putere. Dar privirea lui rămase fixă, fără ca măcar o

zbatere de pleoapă să-i tulbure lipsa de expresie.

— Aceasta este domnişoara Clayton, doctore, spuse Torrie. Este proprietara conacului.

Jodi simţi ca prin vis strângerea de mână. Mulţumirile medicului pentru permisiunea de a duce la capăt experimentul făcură la fel de puţină impresie asupra ei, în vreme ce continua să-l fixeze pe bărbatul iubit. N-o recunoscuse, iar ea se pregătea să deschidă gura şi să-i explice cine era şi de unde venea, dar cuvintele doctorului care-l îndemna pe Shaun să privească împrejur o opriră. Curând, pacientul scutură din cap, vizibil şi profund tulburat, cu o atitudine descurajată. Jodi sesiza cu uimire schimbările pe care le suferise. Dispăruseră cu totul liniile aspre, caracteristice chipului său aristocratic. Conturul bărbiei parcă nu mai exprima atâta hotărâre, ochii erau mai puţin reci, gura mai puţin implacabilă. Privirea lui poposi din nou asupra ei şi murmură un salut aproape ca pentru sine:

— Domnişoară Clayton, iar inima ei porni în galop, aşteptând pentru a doua

oară un semn de recunoaştere. Totuşi, ştia că acest lucru nu se va întâmpla.

Ea aparţinea trecutului lui.

— Niciun fel de stimul? Vocea doctorului dovedea compasiune, totuşi era obişnuit cu astfel de cazuri. Făcuse tot ce se putea, n-avea cum să-l mai ajute. Gândurile care-i treceau prin minte erau atât de evidente, încât şi Torrie le interpretă corect. Ei bine, să ne întoarcem la spital. Se opri şi se încruntă. Nelămurirea cea mai mare este că nimeni nu ţi-a reclamat lipsa. De parcă n-ai locui prin apropiere.

Lipsa lui fusese resimţită, îşi spuse Jodi, închipuindu-şi consternarea cu care fusese întâmpinat calul fără călăreţ acasă, la Forrestmead.

Figura lui bronzată se contorsionă.

— La spital! La inactivitate şi plictiseală insuportabile! Privirile lui se plimbară din nou frenetic prin bucătărie. Îmi amintesc parţial această încăpere. Aici mi-am revenit.

Uimită de propria tăcere, Jodi îl urmărea cu interes. Mai târziu, îşi explică ezitarea de vorbi ca pe un rezultat al normalei dorinţe de a-l reţine pe Shaun câteva clipe în plus, căci explicaţiile ei ar fi dus la plecarea

imediată a doctorului şi a pacientului. Deocamdată, totuşi, îşi dădu seama că tăcerea de acum avea să devină mai târziu prilej de stânjeneală. Reacţia normală ar fi fost să-i spună îndată că-l cunoştea.

— Este clar, aprecie doctorul, în vreme ce Jodi îi invitase la o cafea în salonul cu firide, trecutul dumitale e absolut şters. Nu te îngrijora prea tare; oricând e posibilă o revenire a memoriei. În două săptămâni, ai putea să-ţi revii complet.

— Două săptămâni! înseamnă o eternitate!

Jodi se gândi că doar câteva vorbe ale ei i-ar fi putut şterge acea expresie anxioasă de pe figură. De ce păstra tăcerea? Ce însemna această detaşare emoţională, după ce la început fusese atât de grăbită să-i împărtăşească lui Shaun adevărul? Cu intenţia asta venise la parter într-o fugă.

— N-aş putea merge altundeva – departe de spital? Shaun îi pusese întrebarea doctorului, dar imediat explodă: ah, Doamne, n-am niciun ban!

Ar fi vrut să plece din spital. Pentru cele două săptămâni.

Două săptămâni. Ce-ar fi însemnat să-l

poată păstra două săptămâni aici.

— Oricând pot apărea rudele dumitale. Cuvintele doctorului întrerupseră şirul gândurilor lui Jodi, iar ea se încruntă. Fusese cât pe ce să ia o hotărâre.

— Încep să cred că n-am niciun fel de rude!

— Ei bine, trebuie să fi fost cineva.

— Dacă nimeni nu mi-a simţit lipsa până acum, n-o s-o facă nici de azi înainte! Doctorul nu comentă, iar Shaun adăugă, scrâşnind din dinţi: iar calul ăla pe care-l călăream. Unde-i? Dacă nu s-a întors la grajd, trebuie să bântuie pe undeva. De ce n-a anunţat nimeni la poliţie?

— Adevărul este că nu ştim sigur dacă a existat un cal. Doctorul izbucnise, de parcă era pe cale să-şi piardă răbdarea. Era o simplă supoziţie, fiindcă porţi haine de călărie, dar acum înclin să cred că n-a fost niciun cal.

— E ciudat să fiu astfel îmbrăcat şi să nu fi existat un cal! Shaun scutură din cap, privind nelămurit spre pantalonii de călărie.

— Nu ştiu, oftă el înciudat. Nu-mi amintesc.

Jodi ar fi vrut să-i curme dezamăgirea,

dar cuvintele păreau să-i fie ţinute-n frâu de o voinţă străină. Decizia pe care urma s-o ia provenea din aceeaşi sursă. Îl putea păstra aici pe iubitul ei Shaun vreme de cel puţin două săptămâni – presupunând că nu-i revenea memoria şi că nimeni nu-i reclama lipsa.

„Dacă nu-şi aminteşte singur în două săptămâni, am să-i spun”, îşi promise Jodi. Mânia lui se va revărsa asupra ei, era sigură. Va dori o explicaţie. Care i-ar fi fost justificarea, nu ştia deocamdată. Nu mai conta nimic în afara posibilităţii de a-l ţine aproape două săptămâni. Îşi ridică ochii asupra lui, iar vorbele ei avură darul să-i şteargă lui Shaun de pe chip expresia disperată.

— Ai putea locui aici. Am destule camere.

Şi doctorul părea surprins.

— Eşti dispusă să mă găzduieşti, domnişoară Clayton? Ochii lui negri prinseseră viaţă. Uşurarea pe care o resimţea era vizibilă; atitudinea corporală vorbea de la sine. O să-mi permiţi să stau aici? Privea nerăbdător împrejur. Jodi încercă să descopere urmele loviturii la cap,

dar nu exista niciun semn.

Aprobă din cap şi-i zâmbi.

— Va fi o plăcere. Menajera mea va fi încântată să aibă grijă de dumneata.

— Aş putea face şi eu unele cercetări, se întoarse el spre doctor, care părea deja cucerit de aranjament.

— Cu siguranţă vei avea mai multă libertate de mişcare aici, declară el.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, domnişoară Clayton.

— Nici nu-i nevoie, te rog. Va fi plăcut să avem un vizitator. Nu-i plăcea umilinţa lui manifestă şi pricepu, cu surprindere, că ceea ce o atrăsese la el era chiar aroganţa şi atitudinea de şef. Când ai să vii?

— Aş putea rămâne chiar acum. Privi spre îmbrăcămintea pe care o purta. Ba nu. N-am niciun ban sa.

— Nu-ţi face probleme, încercă să-l liniştească doctorul. Cei de la asistenţa socială o să-ţi facă rost de haine şi de nişte bani.

Shaun se încruntă, iar Jodi interveni imediat.

— Aş putea să-ţi împrumut nişte bani, domnule. Se opri, cu faţa albă ca varul.

— Da, răspunse el mohorât. Domnule cutărică?

— Trebuie să-ţi alegi un nume, sugeră doctorul. Aşa se procedează. Domnul Feald – Câmpeanu – ar fi foarte potrivit, ţinând seama că ai fost găsit pe câmp.

Shaun şi Jodi schimbară priviri, iar doctorul izbucni în râs, acceptând că alegerea ar fi putut să nu fie cea mai fericită.

Rămase stabilit ca Shaun să se întoarcă la spital pentru cazul că între timp l-ar fi căutat cineva. Însă n-avea de gând să mai petreacă acolo încă o noapte, iar Jodi îl îndemnă să se întoarcă imediat. Reluă subiectul hainelor. Avea suficient timp să-şi cumpere câte ceva din Chester. Împrumutul promis era disponibil deja, îl asigură ea. Trecu totuşi repede peste subiect, conştientă că ideea de a se împrumuta era stânjenitoare pentru el.

— S-ar părea că toate s-au aranjat, aprobă doctorul, privindu-şi ceasul. Dacă trecem întâi prin oraş, vei avea vreme să intri într-un magazin de îmbrăcăminte. Ştiu de unde poţi lua ceva pe gustul tău. Tot acolo vei găsi şi orice altceva îţi va mai fi

necesar. Se întoarse spre Jodi. Îţi mulţumesc din nou, domnişoară Clayton.

Shaun îşi exprimă gratitudinea la rândul lui şi cei doi plecară. Jodi îi urmări din uşă până dispărură, apoi se îndreptă spre bucătărie, s-o pună la curent pe Torrie.

El se întoarse la vremea cinei, cu o maşină ce aparţinea spitalului. Jodi îl conduse în camera pe care i-o pregătise vreme de aproape două ceasuri, ajutată de Torrie.

— Cineva ar putea crede că te pregăteşti s-o primeşti pe Regină! râsese Torrie, când Jodi schimbase pentru a treia oară locul noptierei. Încăperea era spaţioasă, fiind unul dintre cele două dormitoare cu baie proprie. Baia era decorată în două nuanţe de gri – foarte potrivit pentru un bărbat, îşi spusese ea, sperând că musafirului o să-i placă.

— Ei bine, e prima oară când primesc un oaspete. Vreau ca toate să fie aşa cum trebuie.

— Era perfect şi înainte de a te apuca să muţi mobila, replicase Torrie.

— Aş vrea să mutăm patul cu baldachin astfel încât să fie cu faţa la fereastră. E

plăcut să te trezeşti în lumina soarelui.

— În zilele astea mohorâte de toamnă nu prea ai ocazia să vezi soarele, venise răspunsul, iar Torrie o privise intrigată. Cred că exagerezi. Bărbaţii nici nu observă de obicei asemenea lucruri, aşa că-i doar o pierdere de vreme. După mine, sărmanul om are nevoie numai de un pat şi de hrană.

După ce încăperea ajunsese să arate aşa cum dorea, Jodi ieşise, aruncând o ultimă privire în urmă. Torrie n-ar mai fi vorbit astfel dacă ar fi ştiut cum arăta casa lui.

Se întorsese mai târziu pentru a completa articolele de toaletă din baie. Un săpun fin, o loţiune de corp, talc. Ochii i se umeziseră în vreme ce scotea obiectele din trusă şi le aranja pe poliţa de la chiuvetă. Cumpărase setul la Crăciunul trecut, drept cadou pentru tatăl ei. Dar el obişnuia să păstreze cadourile primite de la fiică. Aşa că pusese deoparte trusa, iar după ce murise, Jodi o găsise în ambalajul original.

Reacţia lui Shaun fu cea sperată.

— Ce cameră încântătoare! Se apropie de fereastră şi privi afară spre porţiunea grădinii luminată de becurile de la intrare şi de la garaj. Garajul era separat de clădirea

principală şi fusese pe vremuri adăpost pentru cai şi trăsură. Zâmbetul ce i se întipărise pe chip o făcu să-i crească inima. Dar oare va merita efortul? Ce aştepta de la cele două săptămâni? îi despărţiseră un milion de ani-lumină... iar ocazia aceasta însemna raiul pe pământ!

— Ai o locuinţă încântătoare, domnişoară Clayton.

— Da, e frumoasă. Am avut mare noroc; am moştenit-o.

— De la părinţi. Se opri, simţind că nu se cădea să întrebe aşa ceva.

— Nu mai am părinţi, replică ea simplu, dar schimbă repede subiectul, nedorind să se lase atrasă într-un păienjeniş de minciuni, inevitabile dacă i-ar fi pus întrebări, mai ales despre tată. Te rog să-mi spui Jodi. Domnişoara Clayton e un apelativ prea formal.

— Cu mare plăcere. Pe chip îi apăru o expresie încurcată. Dar cum îmi vei spune mie? Care este numele masculin pe care-l preferi? Ea ezită, iar Shaun continuă: ce nume îi vei pune propriului tău copil, atunci când îl vei avea?

— N-am să mă căsătoresc niciodată,

declară ea cu buze tremurânde, iar el izbucni în râs.

— La vârsta ta şi atât de frumoasă, o astfel de vorbă sună absurd. Totuşi, să ne întoarcem la problema numelui pe care l-aş putea purta. Alege; pentru mine, e perfect egal. Nu-mi doresc decât să-mi amintesc propriul nume cât mai curând.

Jodi ezita încă, conştientă de risc, dar până la urmă nu se putu împiedica să murmure:

— Shaun e favoritul meu.

— Shaun? Ridică din umeri. Atunci, aşa va fi. E la fel de bun ca oricare altul. Numele de familie nu-i necesar, aşa că n-o să ne mai batem capul.

— Nu, îngână ea, n-o să ne mai batem capul.

* * *

Sufrageria de la Woodriding Manor avea graţia şi şarmul ce se pot obţine doar odată cu trecerea timpului şi prin renovări cu gust, făcute de proprietarii succesivi. Bătrâna domnişoară Clayton făcuse foarte puţine modificări, aşa că atractivitatea casei

se datora exclusiv foştilor proprietari. Cândva, pereţii fuseseră despuiaţi de lambriuri şi erau acoperiţi acum cu damasc roz. Lemnăria rămasă era de nuc şi arţar. Caracteristic plafoanelor era lucrătura delicată în ipsos, iar sculptura complicată a şemineurilor aducea cu stilul lui Antonio Verrio. Aplicele electrice de pe pereţi erau franţuzeşti, ca şi unele piese de mobilier de secol XVIII, dar masa şi scaunele din sufragerie erau Chippendale. Splendidul candelabru cu zece braţe, minunat împodobit, amplifica demnitatea încăperii, împreună cu peisajul marin remarcabil, semnat de Vernet; ultimul era aşezat pe perete la dreapta căminului, în vreme ce pe partea opusă putea fi admirată o scenă de luptă a lui Vernet fiul.

Torrie fusese puţin surprinsă când Jodi hotărâse că vor folosi sufrageria. Jodi înţelese că după părerea menajerei, se agitau prea mult pe seama musafirului. Totuşi, ea era hotărâtă să-i furnizeze lui Shaun cât mai multe amintiri plăcute, să nu rateze nicio ocazie de a-i face şederea plăcută. Când era singură, putea cina foarte bine în salonaş. Dar acum se ivise o ocazie

de a utiliza sufrageria şi n-avea de gând s-o scape.

Masa era încântător aranjată, cu materiale brodate, cu sfeşnice de argint şi pahare de cristal. Florile proveneau din seră; hobbyul lui George. Erau garoafe, frezii subtil parfumate şi câţiva trandafiri.

Înalt şi distins, purtând un costum închis la culoare şi cămaşă albă, Shaun îşi făcu apariţia, când Jodi tocmai aprindea lumânările. Ea se gătise cu o rochie lungă de mătase, pe care o cumpărase recent, regretând imediat achiziţia, fiindcă îşi închipuise că nu va avea ocazia s-o îmbrace.

— Deranjez? Privi împrejur, parcă fascinat de încăpere. Torrie m-a trimis încoace.

Îi veni greu să răspundă. Era o atmosferă prea intimă şi se simţi stânjenită. N-ar fi trebuit să se dea de ceasul morţii. Cum spusese Torrie, Shaun nu se aştepta la aşa ceva.

— Niciun deranj. Îşi spuse că era obligatoriu să-şi regăsească liniştea, altfel atitudinea ei ar fi sfârşit prin a-l zăpăci de tot. Masa va fi gata peste vreo jumătate de ceas. A. Între timp, nu doreşti ceva de băut?

Torrie îi spusese că fosta proprietară se îngrijise să aibă pivniţa de vinuri bine garnisită. Spera doar ca Shaun să nu ceară ceva ce-i lipsea.

— Ar fi grozav, dar mai întâi permite-mi să admir camera. Este încântătoare.

— Nu-i foarte mare, murmură ea, gândindu-se la încăperile vaste de la Forrestmead – nu că le-ar fi văzut vreodată, dar li se dusese vestea.

— E suficient de încăpătoare. Ochii lui se opriseră asupra grătarului pe care ardeau buşteni uriaşi, încălzind camera. Îţi mulţumesc, Jodi, că ai binevoit să mă primeşti în casa ta.

— Plăcerea îmi aparţine, zâmbi ea, dorindu-şi să nu fi îmbrăcat rochia de seară. Nu se potrivea. Însă voise să arate bine pentru el. Dorise ca el s-o observe, măcar puţin.

Shaun o examina cu o expresie ciudată; probabil i-ar fi plăcut să afle mai multe despre ea, dar era mult prea bine crescut ca să-i pună întrebări.

— Amabil din parte-ţi. Dar să mă tratezi astfel, străin fiind. Ridică braţele, arătându-se copleşit.

Străin! Jodi zâmbi pentru sine. Dacă ar fi bănuit numai cât îi era de familiar.

— Am să o rog pe Torrie să-ţi aducă o băutură. Ce ţi-ar plăcea?

— Un gin cu apă tonică, dacă se poate.

— Cred că da. O uimea că Shaun era capabil să-şi amintească numele băuturilor – de fapt, orice altceva, cu excepţia propriului trecut. Ce ciudat funcţionează mintea omului. Doctorii găseau explicaţii, dar pentru Jodi rămânea un mister.

Torrie le aduse băuturile. După ce studie peisajul marin al lui Vernet, Shaun luă loc, remarcându-i frumuseţea. Stăteau vizavi, iar Jodi avu senzaţia că acum îi examina fiecare părticică a trupului şi roşi. Părul îi cădea ca o mantie peste umeri. Era timidă, ruşinată de ţinuta pe care o purta. Însă Shaun rupse tăcerea şi-i aduse zâmbetul pe buze, spunând:

— Îmi dai voie să te complimentez pentru rochie, Jodi? Este foarte neobişnuită, cred.

— Mătase naturală, explică ea şi-i observă ridicarea sprâncenelor.

— Nicio mirare că arată inedit. Shaun îşi goli paharul şi căzu pe gânduri. Părea dus

departe de ea şi de prezent. Inima i se opri o clipă. Să fi fost o sclipire de memorie? În cele din urmă, vorbi din nou, doar pentru a face o apreciere banală despre perioada petrecută în spital, iar ea răsuflă uşurată.

Înţelese că astfel urmau să se petreacă lucrurile mereu. Va continua să se teamă de orice posibilă fărâmă de amintire. Iar când se va întâmpla.

Izgoni gândul. Shaun era aici, acum, lângă ea. De ce să se îngrijoreze, când avea înainte perspectiva unei seri plăcute?

Capitolul 4

Şi aşa se dovedi a fi. Cina pregătită de Torrie fu excelentă, vinul adus la masă primi laude din partea lui Shaun, cafeaua şi lichiorul servite în salonul mic întregiră atmosfera, pe muzica discretă de la casetofon.

— Mâine, spuse Shaun înainte de a se duce la culcare, vreau să iau legătura cu poliţia. Nu trebuie să pierd vremea, fiindcă nu-mi convine să te deranjez astfel cu prezenţa.

— Niciun deranj, pe cuvânt. Reacţia fusese impulsivă; nu suporta să-l audă vorbind astfel. Nu numai că nu se potrivea cu felul lui de a fi, dar stânjeneala lui provocată de îndatorare se repercuta dureros şi asupra ei. Însă el n-avea de unde să ştie.

— Eşti prea amabilă şi generoasă, iar eu sunt teribil de norocos să am parte de asemenea ospitalitate. Totuşi, sunt hotărât să nu profit mai mult decât e necesar. Sper ca cei de la poliţie să mă ajute să-mi descopăr identitatea.

— Poţi lua maşina. Vei avea nevoie de

ea, dacă vrei să ajungi în Chester.

El oftă, dar nu comentă. Conştientă că nu-i surâdea ideea, Jodi spuse simplu:

— Şi eu vreau să ajung mâine la oraş, să fac nişte cumpărături, aşa că putem merge împreună.

— Excelent, se însenină el. Putem pleca devreme?

— Când doreşti, replică ea.

— Atunci, imediat după micul dejun.

Ducându-se la culcare, Jodi se simţea în al nouălea cer. Viaţa era frumoasă! Adormi gândindu-se la ziua de mâine, când va lua loc pe bancheta din spate. Lângă Shaun.

Era zece fără un sfert când ajunseră în Chester. Davis îl lăsă pe Shaun în faţa comisariatului de poliţie, o duse pe Jodi pe strada Watergate, apoi parcă maşina şi plecă să facă şi el unele cumpărături proprii.

— Am de luat nişte cadouri de Crăciun, declarase el, şi n-ar fi rău să le achiziţionez din timp.

— Probabil că sunt pentru nepoţi? Jodi îi întâlnise de câteva ori – John şi Charles, de şapte şi respectiv şase ani, precum şi Maggie, de numai trei, o fetiţă cu bucle

negre şi gropiţe în obrăjori.

— Într-adevăr, şi e foarte dificil. În zilele noastre, s-ar părea că cei mici au tot ce vor. Nu ştii ce să le mai faci cadou.

Jodi se gândi că şi ea va întâmpina aceleaşi greutăţi, fiindcă voia să le cumpere câte un dar, să-l pună sub brad şi să-i invite pe copii la o mică petrecere.

Aranjase cu Shaun să se întâlnească la amiază, la arcade. Temându-se să n-o deranjeze, el se afla deja acolo atunci când apăru Jodi. Îşi cumpărase o bluză şi o poşetă de ochii lumii, doar fiindcă-i dăduse lui acest motiv. Îi trecuse prin minte să-şi mai ia o rochie de seară, dar amânase pentru după-amiază, mizând pe faptul că el avea să dorească să se întoarcă la poliţie.

— Ah, iată-te, exact la timp. Shaun o întâmpină cu un zâmbet, dar ea ştiu instinctiv că era forţat.

— Cum au mers cercetările?

— Nu m-au prea ajutat. Există o listă cu persoane dispărute, dar nicio descriere nu se potriveşte cu mine.

— Şi ce ai să faci? Se deplasau automat în direcţia străzii Watergate.

— Aş putea să apelez la publicitate, dar

nu cred că mi-ar fi de folos. Cum se face că poliţia nu ştie nimic, în cazul că lipsa mea a fost constatată?

Simţindu-se ipocrită, dar totuşi fericită că stătea în puterea ei să-l liniştească, Jodi spuse:

— Nu poţi decât să păstrezi legătura cu poliţia. Nu mă pricep la asemenea lucruri, dar cred că lista cu persoane dispărute se actualizează permanent.

— Ai dreptate şi ai rămâne uimită de câte nume erau pe ea în dimineaţa asta.

Jodi deveni gânditoare. Desigur, Shaun fusese anunţat ca dispărut, dar întrucât obişnuia să călărească pe propria moşie, se presupusese că fusese aruncat din şa undeva în preajma Forrestmead. Din acelaşi motiv, nici servitorilor şi nici logodnicei nu le dăduse prin minte să extindă cercetările în întregul ţinut.

— Vrei să prânzim undeva? întrebă Jodi, conştientă că lui nu i-ar fi convenit să plătească ea.

Când îi răspunse după câteva clipe, deveni clar că se gândea mai mult la confortul ei.

— Putem s-o facem, Jodi, dacă ţi-e

foame. Dar am să întocmesc o listă cu tot ce-ţi datorez, iar când voi fi capabil să plătesc, am să-ţi fac cinste cu prânzul ăsta. Lucrurile fiind stabilite, o întrebă unde voia să ia masa.

— Restaurantul Grosvenor este cel mai bun.

— Atunci, la Grosvenor mergem.

Pe timpul mesei, Shaun continuă să vorbească despre situaţia lui, părând să-i ceară sfatul. Jodi nu putea decât să-şi repete recomandarea de a ţine legătura cu poliţia, fiind de acord că era foarte ciudat că nimeni nu-i reclamase dispariţia.

— Imposibil să fi locuit departe, se încruntă el, reiterând ceea ce spusese toată lumea. Mai ales dacă aş fi fost călare, ceea ce cred toţi – cu excepţia doctorului, adică.

— Am putea să dăm o raită prin împrejurimi, sugeră ea, simţindu-se din nou vinovată. Cu maşina, voiam să spun.

— În speranţa că poate voi vedea ceva care să-mi trezească amintirile? Excelentă idee, Jodi!

Procedară astfel vreme de mai multe zile. Davis îi ducea în localităţi minunate ca Alvanley şi Delamere, apoi spre încântătorul

Bumbury şi Bulkeley; pe urmă spre vest, la Bickerton Hill, sau Clutton. Uneori, Shaun dorea să coboare din maşină şi să meargă pe jos până la malul unei gârle. Intra în cafenele şi restaurante, în speranţa că cineva l-ar fi putut recunoaşte. Jodi era mulţumită, evitând să se gândească la logodna lui, fiindcă deşi era nerăbdător să-şi afle adevărata identitate, el nu se arăta a fi nefericit. Lăsa senzaţia că savurează plimbările interminabile tot atât ca şi ea – ei bine, poate nu chiar în aceeaşi măsură, fiindcă el nu se afla în compania persoanei iubite. Totuşi, se simţea bine şi râdea adesea, neuitând să completeze lunga listă a datoriilor pe care le acumula. Întotdeauna luau masa la marile restaurante sau hoteluri, el aşezându-se astfel încât să fie observat de oricine intra sau ieşea; uneori se opreau la câte un han de provincie şi comandau ceva de băut la bar. Shaun privea împrejur, încercând din răsputeri să descopere ceva cât de cât familiar.

— Trebuie să fi stat undeva! răbufnea el, exasperat.

Alteori, se arăta resemnat cu gândul că nimeni nu-i simţise lipsa. Probabil că locuise

singur, îşi spunea el, dar imediat se isca întrebarea:

— Totuşi, din ce trăiam?

De obicei, Jodi nu comenta, păzindu-se pe cât posibil să nu scape ceva şi gândindu-se la furia pe care i-o va declanşa atunci când îi va spune adevărul.

— Te chinuiesc cu plângerile mele, nu-i aşa? Ce vină ai să-mi asculţi toate nemulţumirile?

Oare cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus: „necazurile tale sunt şi ale mele, fiindcă te iubesc” sau „n-ai fi avut nicio problemă dacă îţi spuneam tot ce ştiu”?

— Hai să trecem din nou pe la poliţie, zise el după patru zile de plimbări inutile.

— Noi? Adică vrei să te însoţesc?

— Ei bine, Jodi, recunoscu el, ai început să fii parte integrantă din viaţa mea. Ce m-aş fi făcut fără tine?

Momentan copleşită de vinovăţie, Jodi îşi muşcă buzele. Oare ce avea să creadă despre ea până la urmă, când va afla cine este? Fără îndoială o s-o urască şi o să-i ceară explicaţii. Iar când ea nu va fi capabilă să prezinte o explicaţie, o va considera nebună, sau mincinoasă. Sau

ambele.

În dimineaţa următoare se duseră la Chester, la comisariatul de poliţie. Cei de acolo se arătară prietenoşi, dar fără vreun folos. Pe listă nu apăruse nimeni care să corespundă descrierii. Incapabil să accepte şi să plece, Shaun îl rugă pe ofiţer să se mai uite încă o dată. Poliţistul aduse listele şi le răsfiră pe birou.

— Să mergem, Jodi! o îndemnă el frustrat, după ce parcurseseră iar toate paginile. Ea se întoarse şi porni după el spre uşă.

O vreme fu posomorât, dar spre uşurarea ei îşi reveni până la urmă.

— Nu-mi rămâne decât să încerc în continuare, declară el în maşină, pe drumul de întoarcere la conac. Desigur, există şi posibilitatea să-mi revină curând memoria de la sine.

La destinaţie, Davis întrebă:

— N-aţi avut noroc, domnule? I se adresa astfel de când îl văzuse prima oară.

— Nu, Davis.

— Îngrijorător lucru.

— Chiar foarte.

— Sper că eforturile dumneavoastră vor

fi încununate de succes.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Davis.

După-masă, Shaun ieşi să se plimbe pe câmp. Urmărindu-l de la fereastra dormitorului, Jodi avu o strângere de inimă. Ce bine ar fi fost ca el să-i fie soţ, să se ocupe de fermă, plimbându-se ca acum, inspectând arăturile, starea păşunilor, vizitând staulele uriaşe unde erau ţinute vitele peste iarnă. Oftă şi-şi aminti din nou de Carla, logodnica lui, probabil îngrijorată acum, dar nu foarte îndurerată.

Când Shaun se întoarse, Jodi se afla în salon, cu o carte în poală. Intră şi rămase pe loc, privind-o într-un fel straniu. Ea se întrebă dacă nu cumva plimbarea prilejuise momentul revenirii memoriei, amintindu-i cumva de propria lui proprietate – ferma vastă pe teritoriul căreia îşi petrecea înainte mai tot timpul.

— Pari liniştită şi mulţumită, Jodi. Vorbise cu blândeţe, cu totul altfel decât în ziua când o prinsese la braconaj de păstrăvi. Pot să stau lângă tine, sau te-aş stânjeni?

Ea îi zâmbi şi scutură din ceap.

— Te rog, intră, Shaun. Compania ta îmi face plăcere.

El se apropie, închizând uşa în urmă.

— Încântătoare zi pentru noiembrie. Vacile puteau fi scoase la păscut. Le-ar fi făcut bine.

— George se ocupă de fermă, cred că ţi-am spus.

— Da, George este blondul cu părul zburlit? Ea aprobă, lăsând cartea pe masă.

— Nu doreşti să iei loc?

El se tolăni într-un fotoliu, întinzându-şi picioarele.

— Eşti cam tânără să ai o fermă. Şi încă una destul de mare.

— A aparţinut mătuşii mele, după cum ţi-am mai spus. Ea mi-a lăsat-o moştenire. Până acum, Jodi reuşise destul de bine să evite discuţiile despre propria persoană. Reticenţa de a aborda subiectul era atât de vizibilă, încât Shaun se ferise să-i pună întrebări prea indiscrete. Şi de astă dată căută o soluţie de a schimba subiectul, dar pentru moment nu-i veni nimic în minte.

— Mi-ai spus într-adevăr că ai moştenit locul. Doamna Torrington se afla deja aici, parcă?

— Dacă n-ar fi fost, vindeam ferma până acum, şi conacul, bineînţeles. N-aş fi

îndrăznit să locuiesc singură aici.

— În cazul ăsta, va trebui să te măriţi curând. Astfel, n-ai să te mai temi, dacă doamna Torrington decide să se retragă vreodată, comentă el, zâmbind.

— N-o să se retragă încă mulţi ani de acum înainte. Subiectul deviase de la sine, observă Jodi cu uşurare. Şi chiar după aceea, probabil va rămâne tot aici. Nu are casă, iar singura ei rudă e o soră care locuieşte în Ţara Galilor.

Shaun nu răspunse. Privea fix buştenii aprinşi din vatră, iar ea constată din nou că atitudinea lui era atât de diferită de austeritatea aspră pe care se obişnuise să i-o considere drept caracteristică. Încă avea trăsături ferme, iar din când în când în ochi îi apăreau luciri dure. Observă cicatricele abia vizibile, rămase în urma accidentului. Aveau o nuanţă mai roşiatică faţă de restul tenului bronzat. Simţindu-se studiat, el ridică privirea. Expresia lui era aproape tandră, iar inima ei o luă razna, dar se calmă urgent, spunându-şi că probabil imaginaţia îi juca feste.

— Jodi, începu el, puţin ezitant. M-am gândit la ceva care m-ar putea ajuta. Cred

că e destul de clar – dacă eram călare, înseamnă că nu era posibil să locuiesc la o distanţă mai mare de câţiva kilometri. Dacă aş participa la nişte evenimente sociale unde se adună toată lumea din zonă, poate. Se opri şi inspiră adânc. Era o simplă idee. M-ar putea recunoaşte cineva.

— Da, pricep. Se organizează seri dansante la unele hoteluri. La aşa ceva te gândeai? Inima îi bătea iar cu putere, la ideea de a petrece o seară dansând cu el. Tatăl ei o învăţase să danseze. Când Jodi era mică, el şi soţia obişnuiau să meargă adesea la dans. Avea nevoie de altă rochie, desigur, dar asta n-ar fi reprezentat o problemă. Avea de unde alege în Chester.

— Într-adevăr, Jodi, însă ar însemna să mă înglodez mai mult în datorii şi nu se cade.

— O să-mi dai banii, replică ea. Aşa că ce rost are să te chinuieşti?

El se încruntă şi pentru prima oară tonul vocii deveni aspru.

— Eşti mult prea încrezătoare. Nu se cade să te duci la petreceri cu bărbaţi necunoscuţi. Într-o zi, cineva o să nu, n-am să pronunţ asemenea vorbe. De fapt, nu-i

treaba mea.

— Mă consideri credulă şi în pericol s-o păţesc?

O privea, iar ea avu senzaţia clară că expresia lui e una părintească.

— Cred că ar trebui să existe cineva care să te păzească. Eşti o tânără bogată şi ar fi păcat să cazi victimă escrocheriilor.

Desigur, avea dreptate. Ceea ce nu ştia, era că încrederea ei deplină n-ar fi fost acordată niciunui alt bărbat. Poate că ar fi dat o mână de ajutor unui străin care semăna cu Shaun, dar în niciun caz nu l-ar fi primit în casă. Da, i-ar fi dat nişte bani, fiindcă simţise că întotdeauna cei care au de unde ar trebui să-i ajute pe cei nevoiaşi.

— O am pe Torrie, îi aminti ea. Îmi este ca o mamă.

— Dar nu i-ai cerut părerea când mi-ai oferit cazare.

Din nou părea aspru şi dojenitor.

— Nu, murmură Jodi. Dar ştiam că pot să am încredere.

— Cum aşa? Ochii lui cenuşii o fixau cu intensitate.

— Îţi poţi da seama – instinctiv.

El rămase încruntat, dar nu mai

comentă. Jodi decise să se întoarcă la subiectul serilor dansante şi să-i destăinuie la ce se gândea.

— Mi-ar face mare plăcere să mergem într-o seară la dans, Shaun. Te rog, nu te mai gândi la bani, sau la modalităţile de a mi-i returna. Amândoi suntem convinşi că ai s-o faci într-o bună zi. El scutură din cap, dar Jodi pricepu repede că nu era un gest de opoziţie.

— Eşti mult prea încrezătoare, cum spuneam. Păcat că nu eşti măritată.

— N-am să mă căsătoresc niciodată, serios.

El îşi înclină capul într-o parte şi izbucni în râs.

— S-o lăsăm baltă.

— Vrei să facem cum ai sugerat şi să ieşim de câteva ori în societate?

El avu o scurtă ezitare, apoi răspunse:

— Da, Jodi. Trebuie să fac ceva.

* * *

Era îmbujorată şi teribil de fericită. Lucrul se vedea în ochii strălucitori, în obrajii aprinşi şi în râsul cu care întâmpină

spusele lui Shaun, după ce dansaseră aproape toată seara:

— Îmi aminteşti de Cenuşăreasa, la primul ei bal!

— N-am mai fost niciodată la dans.

— Niciodată? îi zâmbi şi ea se înfioră toată. Când îi propusese lui Shaun să locuiască în casa ei, sperase să-l vadă des, nimic mai mult. Dar primise cu mult peste aşteptări. Deveniseră prieteni. Iar ea începuse să creadă că ar fi ajuns mult mai departe dacă perioada s-ar fi prelungit. Însă era un vis irealizabil. El avea o casă, o logodnică, o existenţă de stăpân de moşie. Va fi nevoită să-i redea toate astea, să-l îndepărteze la o distanţă de ani lumină. Zâmbetul încă-i flutura pe buze, iar ea îi răspunse la fel, cu buze tremurânde, într-un fel de invitaţie inconştientă. Shaun se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine, în vreme ce o venă îi pulsa pe gât. Atunci cum se face că dansezi atât de bine? Întrebarea ascundea un pericol.

— M-a învăţat tata. Şi începu imediat să preţuiască cina şi să-i laude pe cei cu care stătuseră la masă. Păcat că va trebui să ne luăm rămas-bun şi probabil n-o să ne mai

vedem niciodată, continuă ea. Mi-ar plăcea să mă împrietenesc cu Margaret, iar tu te-ai simţit bine în prezenţa lui Chris.

— Putem să ne mai întâlnim. Sâmbăta viitoare se va organiza din nou dans, iar ei vor fi aici, precis.

Sâmbăta viitoare. Atunci, vor mai fi rămas doar câteva zile până…

— Putem veni şi noi?

— Dacă doreşti, Jodi.

O conduse înapoi la masă. Margaret şi Chris se aflau pe ring, dansând strâns lipiţi.

— Oare or fi în luna de miere, Shaun?

— O lună cam lungă, dacă ţinem seama că sunt căsătoriţi de patru ani.

— De unde ştii? clipi ea.

— Mi-a spus Chris, când tu şi Margaret eraţi ocupate să criticaţi rochia unei sărmane fete.

— Ei bine, trebuie să recunoşti că era înfiorătoare!

— Din păcate, nu mă pricep la haine de damă. Oricum, n-am fost în stare să-mi dau seama despre ce rochie vorbeaţi.

— Aia purpurie, cu tot felul de zorzoane, îi arătă ea cu degetul, iar el fu obligat să-şi îndrepte atenţia în direcţia indicată.

Probabil că a costat peste două sute de lire. Cam ăsta-i preţul pentru asemenea ţinută pretenţioasă.

— Eşti răutăcioasă, cum spuneţi voi femeile?

— Probabil că da, admise ea râzând.

Chris şi Margaret se întoarseră la masă şi luară loc. Sticla de vin nu se golise încă, iar Chris umplu paharele.

— A fost o seară foarte reuşită, zise el, gânditor. Margaret şi cu mine am preferat întotdeauna să fim singuri – ne place intimitatea – iar când ni s-a spus că s-a făcut o încurcătură cu rezervările şi va trebui să stăm la masă cu altcineva, n-am fost prea încântaţi. Dar a fost o seară grozavă. Sper să ţinem legătura. În privirea lui se citea o întrebare. Pe Jodi o întristă gândul că n-aveau cum să rămână prieteni în aceeaşi formulă. Niciodată nu avusese o prietenă apropiată şi, după cum îi mărturisise lui Torrie, îşi dorea.

— Cu siguranţă vom fi aici săptămâna viitoare. Şi nouă ne-a plăcut compania, aşa că hai să reţinem de pe acum o masă de patru persoane.

— Bună idee, aprecie Margaret. S-o

facem chiar acum? Înainte de plecare, adică?

Chelnerul-şef fu chemat şi făcură rezervarea. Observându-l pe Shaun, Jodi înţelese că se simţea atât de bine, încât uitase complet motivul pentru care veniseră.

Discuta cu Chris despre maşini, iar Margaret părea absorbită de o anumită pereche, care dansa tangou pe ring. Jodi stătea comod sprijinită pe spătarul scaunului. Îi trecu prin minte că, oricum ar fi evoluat lucrurile, seara aceea plăcută n-avea să se mai repete. I-ar fi plăcut s-o aibă ca prietenă pe Margaret, dar ştia că i-ar fi fost imposibil să-i explice dispariţia lui Shaun.

În sfârşit, se încheie şi ultimul dans, iar cele două cupluri se despărţiră în holul hotelului. Davis îi aştepta să-i conducă acasă, pe drumurile aproape pustii la acea oră din noapte – sau mai degrabă a dimineţii. Jodi aruncă o privire spre silueta întunecată de alături, minunându-se de norocul pe care-l avusese să-l poată ţine lângă ea pe Shaun vreme de două săptămâni. Memoria nu-i revenise încă, dar

mai era vreme. Nu apăruse nimeni capabil să-l identifice, dar şansele erau mici, datorită distanţei care-i separa de Forrestmead. Ar fi fost normal să se gândească la o posibilă prelungire a şederii lui, dar Jodi îşi făcuse o promisiune solemnă şi avea de gând să se ţină de cuvânt. La împlinirea celor două săptămâni, i se va confesa.

Davis pătrunse pe alee şi opri maşina în faţa intrării. Casa era cufundată în întuneric. Jodi o instruise pe Torrie să nu-i aştepte, iar aceasta avea o încredere deplină în Shaun. Numai că uitase să lase aprins becul de la intrare. Shaun o prinse de mână, în bezna rămasă după plecarea lui Davis spre garaj. Contactul o făcu să tremure, străbătută de un fior de fericire pură. Îşi ridică ochii spre figura lui profilată în întuneric. El privea spre cerul înstelat de iarnă, pe care naviga o lună în primul pătrar şi un norişor argintiu.

— Ţi-e frig, dragă?

Dragă! Jodi simţi cum i se umple cupa fericirii. Un fel de muzică divină îi mângâia urechile.

— Doar puţin. Dar este o noapte atât de

frumoasă, cu toate stelele astea şi luna ca de jucărie.

— Atât de liniştită. Glasul lui răsuna grav, vibrant. Jodi, am senzaţia că am stat la ţară. Sunt convins că n-aş fi suportat traiul la oraş.

— Cândva, o să ştii sigur, murmură ea, iar vocea îi era răguşită şi tristă.

— Da, într-o bună zi am să aflu. O să mi se pară foarte ciudat să te părăsesc şi să mă întorc la Se opri. Ea simţi că se încruntase şi că mâna cealaltă avea pumnul încleştat. Se apropie puţin de ea. Oare ce am să descopăr? O soţie, poate şi nişte copiii? Trăiam împreună, sau eram separaţi, aşa cum se întâmplă cu majoritatea cuplurilor de astăzi? Am senzaţia că soţia m-ar fi căutat, dacă exista. Dar poate se bucură că a scăpat. Glasul lui avea o notă cinică, ceea ce nu-i plăcu deloc lui Jodi. Îi luă braţul şi-i declară că era convinsă că l-ar fi căutat.

— Deci, după tine, nu-s căsătorit? Se întorsese spre ea, iar Jodi se întrebă dacă ochii lui erau zâmbitori. Simţea că-l amuza convingerea ei.

— Sunt sigură.

— Pari foarte hotărâtă.

Nu-i răspunse. Privirea ei se întoarse spre cer. Atât de insondabil, atât de vast. Oare ce se va întâmpla? Ce rost aveau luna, stelele şi planetele? Se simţea neînsemnată, singuratică, înspăimântată de viitor. Era înfometată de iubire, tânjea după protecţie cu acel instinct specific tinerilor. Fu străbătută de un fior şi se lipi de el. Braţul lui o cuprinse, iar ea se delectă la căldura trupului bărbatului iubit. Cum să-l lase să plece?

— Vino, o îndemnă el blând. Este prea rece pentru tine.

Shaun avea cheia şi deschise uşa. Holul fu imediat inundat de lumină. El închise uşa şi puse zăvorul.

— Noapte bună, Shaun. Căscă şi-i aruncă o privire. El îi puse o mână pe umăr, îi descheie mantia de catifea neagră şi o puse pe braţ.

— În seara asta eşti încântătoare, spuse el. Mă întreb dacă-ţi dai seama cât de mândru mă simt lângă tine.

Ea nu răspunse. Privirea lui îi măsură de sus până jos silueta suplă. Rochia special cumpărată pentru acea ocazie era realizată din catifea de culoarea lazulitului, strânsă

pe talie, continuând în falduri din ce în ce mai ample până la poale.

Era foarte decoltată, iar Jodi îi completase efectul purtând un colier de argint care fusese al mamei.

Îşi umezi buzele, dorind să spună ceva, să rupă tăcerea aceea stânjenitoare, dar timiditatea o împiedică. Era dureros de conştientă de ceea ce făcuse, de dispreţul cu care o va trata Shaun după ce va afla. Se întâmplaseră atâtea lucruri pe care nu le prevăzuse. Nu se aşteptase la acel soi de intimitate, fiindcă Shaun Wyndham pe care-l cunoscuse se ţinea departe de oameni ca ea – fiica unuia dintre muncitorii de pe moşie. Proprietarul conacului Forrestmead era arogant şi superior, mereu conştient de propria poziţie socială; îşi cultiva o reputaţie de duritate şi lipsă de sensibilitate, de om incapabil să-şi arate emoţiile; de acolo pornise şi presupunerea că logodna şi viitoarea căsătorie erau simple decizii de interes, nu rezultatul iubirii.

În cele din urmă Shaun rupse tăcerea, fără să-şi ia ochii de pe figura ei:

— Tremuri, Jodi. De ce?

— Mi-e frig şi sunt obosită. Nu era înfrigurată, iar oboseala nici nu conta. Să se retragă în dormitor era ultimul lucru la care s-ar fi gândit; ar fi putut să stea lângă el multe ceasuri, în intimitatea salonului, cu buştenii de pin sfârâind, Shaun aşezat în fotoliu, iar ea tolănită la picioarele lui, odihnindu-şi capul pe unul dintre genunchii lui. Un vis imposibil de împlinit. Lacrimile izvorâră, iar ea clipi rapid.

— Trebuie să mă retrag, murmură ea. Cred că şi tu eşti obosit.

O urmărea cu o expresie ciudată.

Oare îl lăsase să-i descopere sentimentele? Nu, nu. N-o făcuse, nu trebuia să-şi permită aşa ceva!

Mişcându-se brusc, îşi luă mantia de pe braţul lui. Spuse din nou noapte bună şi se întoarse spre scară. Îi simţea privirea urmărind-o, iar cuvintele lui blânde vibrară în liniştea profundă:

— Noapte bună, micuţă Jodi. Somn uşor!

Capitolul 5

Zilele următoare trecură mult prea repede pentru Jodi, cu toate că era fericită şi refuza să se gândească prea mult la suferinţa ce avea să urmeze. Shaun nu făcuse nicio referire la mica scenă de intimitate din hol. A doua zi o întâmpinase cu un zâmbet, interesându-se dacă a dormit bine. Ea îi acceptase atitudinea cu uşurare, fiindcă astfel primea confirmarea faptului că nu-l lăsase să-i citească sentimentele.

Shaun luase din nou legătura cu poliţiştii şi cu doctorul de la spital, dar fără succes.

— Ce a spus doctorul? îl întrebă Jodi, la întoarcerea de la Chester. Fusese o dimineaţă luminoasă, însorită, iar George o invitase să-l însoţească la un tur al câmpurilor, ca să inspecteze starea gardurilor. Ea voise să-l lase să decidă singur, dar el argumentase că era vorba de o cheltuială prea importantă – împrejmuirile fuseseră cam neglijate pe vremea fostei proprietare – iar el dorea ca Jodi să vadă cu ochii ei ce trebuia făcut. Acceptase fără tragere de inimă, fiindcă ar fi preferat să meargă la Chester cu Shaun.

— M-a sfătuit să mă resemnez, explicându-mi că cei ca mine devin adesea posomorâţi, pierzând orice speranţă şi cufundându-se într-o melancolie profundă. M-a asigurat că îmi va reveni memoria, deşi nu mai crede că lucrul acesta se va întâmpla curând. De fapt, a fost doar o supoziţie atunci când a menţionat termenul de două săptămâni.

— A făcut vreo nouă apreciere privind durata?

— Nu, este imposibil de prevăzut. În materie de amnezie, nu există tipare. S-ar putea să dureze ani de zile. Pe de altă parte, e posibil să-mi revin peste cinci minute – uite aşa! Pocni din degete şi rămase tăcut, dar nu dezamăgit. Părea să-şi accepte soarta. Sau s-ar putea ca memoria să-mi revină gradat, încetul cu încetul. Asemenea fragmente se pot acumula continuu, sau pot apărea şi dispărea o bucată de vreme. Doctorul mă asigură că asta e modalitatea cea mai frustrantă.

Conştientă de scurtimea timpului ce-i mai rămăsese la dispoziţie, Jodi spuse:

— Sunt de aceeaşi părere, Shaun. Trebuie să te resemnezi deocamdată,

fiindcă sunt sigură că în scurt timp vei afla cine eşti. În glasul ei se simţea o uşoară tristeţe şi zâmbetul era ezitant, reflectând amestecul de senzaţii, de iubire şi de durere.

— Eşti mai sigură decât mine, aprecie Shaun.

Da. Fiindcă ştiu mai mult decât tine, îşi spuse ea. Ştiu că săptămâna viitoare la vremea asta vei fi din nou acasă, pregătindu-te pentru căsătorie.

Se întoarse cu spatele şi strânse pleoapele. Un suspin însoţi suferinţa disperată din inimă. Dar se scutură imediat. Era suficientă vreme pentru tristeţe, după plecarea lui. Deocamdată, Shaun era încă acolo! Se va purta ca şi când situaţia n-avea să se schimbe vreodată.

— Ce spui despre o plimbare cu maşina după prânz, Shaun? E o zi frumoasă şi ar trebui să profităm.

— Bine, dacă asta vrei. Cu toate că se declarase de acord, Jodi avu senzaţia că el ar fi preferat să facă altceva. Dar ce anume?

Se aflau în salonaş, aşteptând ca Torrie să-i anunţe că prânzul e gata. Pe masă se găsea o sticlă de vin de Xeres, iar Jodi ştia

că lui i-ar fi plăcut un pahar, dar era convinsă că ar fi refuzat dacă i-ar fi oferit. În ultimele zile se arătase tot mai puţin dispus să accepte altceva decât strictul necesar. Era probabil îngrijorat, fiindcă nu ştia cât timp va trece până se va putea revanşa.

— Cum au decurs lucrurile cu George, azi-dimineaţă? întrebă el după o perioadă lungă în care privise fix buştenii din cămin.

— Există o mulţime de împrejmuiri care trebuie refăcute. Mătuşa era foarte grijulie cu grădina şi casă, dar mai dezinteresată de starea fermei în ultima vreme. Un timp, a fost bolnavă, iar spre sfârşit nu s-a mai preocupat deloc de ea.

— Le-ai dat acceptul să se apuce de garduri?

— Sigur că da. George se va ocupa de problemă.

Shaun aprobă din cap.

— Pare priceput. Făcu o scurtă pauză. Întâmplător, te place foarte mult.

Roşeaţa apăru în obrajii ei.

— Nu l-am încurajat niciodată.

— Dar te porţi amical cu el. Îţi spune pe nume, Jodi.

— Eu i-am cerut-o. Torrie nu-i de acord; nici Davis. L-am văzut încruntându-se într-o zi, când l-a auzit strigându-mă pe nume. Syd şi Roy îmi spun domnişoara Clayton. Shaun nu comentă deşi ea simţea că ar fi dorit să spună ceva. Că era de aceeaşi părere cu Torrie şi Davis, că nu se cuvenea ca George să i se adreseze astfel. Îi povesti lui Shaun că George o supraveghease atunci când încercase să înveţe să conducă maşina.

— Înveţi să şofezi? În ochii lui apăruse interes. Jodi aprobă şi recunoscu cele câteva lecţii luate cu Davis.

— Dar nu prea m-am ţinut de treabă, admise ea. Este mult mai simplu să te ducă altcineva. Totuşi, din când în când am câte un acces de zel şi, dacă Davis nu-i pe aproape, îl rog pe George să mă supravegheze. Însă nu m-am aventurat niciodată pe drumuri publice.

— Te-aş putea îndruma eu. Începu Shaun, dar se opri, înnegurându-se. Undeva ar trebui să existe carnetul meu de şofer, dar unde? O privi cu intensitate. Jodi, trebuie să fac ceva!

— Da? îşi aminti impresia pe care o avusese că el ar fi preferat să facă altceva,

decât să iasă la o plimbare cu maşina. La ce te referi?

— Ar fi bine să-mi găsesc ceva de muncă. Uite ce-i, Jodi, mi-a făcut mare plăcere să stau aici. Sunt fericit, ceea ce-i surprinzător, dacă ţii seama de situaţia mea. Dar nu-s omul care să trăiască pe spinarea unei femei. Nu pot să mai rămân, Jodi. Ea îl privea fix, albă la faţă. Ar mai fi fost vreme; nu voia să fie obligată să-i facă destăinuirea înainte de trecerea celor două săptămâni.

— Este ceva imperios, Shaun?

— Îţi sunt dator şi mă înglodez pe zi ce trece. Nu se poate, Jodi. Eram un străin oarecare, iar tu mi-ai oferit cazare. Aş începe să mă dispreţuiesc dacă aş continua să profit de bunătatea şi de tinereţea ta.

— Ce legătură are vârsta mea?

— Dacă ai fi fost mai vârstnică, mai matură, nu m-ai fi primit în casă.

Părea foarte convins de ceea ce spunea, dar cât de mult se înşela! Ar fi putut să rămână acolo pentru eternitate, iar asta n-ar fi implicat niciun fel de datorie. Dar îi înţelegea simţămintele şi mândria rănită.

— De ce să nu aştepţi încă puţin, Shaun, câteva zile, atâta tot. Se opri, parţial fiindcă

el scutura din cap, dar şi datorită glasurilor ce se auzeau afară. Torrie bătu la uşă şi intră.

— George vrea să-ţi vorbească, Jodi. E vorba despre garduri şi i-am spus să revină după-amiază, dar pretinde că n-o să-ţi răpească mai mult de cinci minute. Privi spre Shaun şi întrebă: să-l aduc aici? Privirea ei era semnificativă. Implica, ţinând seama că Shaun e doar un străin, că ar trebui să discute cu vătaful între patru ochi. Jodi o îndemnă să-l conducă în salon. Shaun dădu să se ridice, însă ea îl opri.

— Nu-i nevoie să pleci, Shaun. Nu e vorba de chestiuni importante.

— Masa va fi gata în vreo zece minute, îi anunţă Torrie, întorcându-se spre uşă. Nu-l lăsa pe George să te ţină prea mult, dragă.

— N-am s-o fac, zâmbi Jodi, bucurându-se că avea pe cineva care să aibă astfel grijă de ea, pregătind mâncarea, făcând curat în casă, spălând şi călcând. Davis o asigurase că toate vor merge ca unse şi avusese dreptate.

Shaun se aşezase la loc când intră George. Îmbrăcat cu pantaloni de doc şi purtând o haină veche de flanel, George se

opri în prag. Îl văzu pe Shaun şi buzele i se strânseră.

— Intră, George, îl invită ea zâmbind. Îi arătă un scaun, dar el protestă.

— Nu pot să stau jos cu hainele astea, Jodi.

— Torrie spunea că vrei să-mi spui ceva despre garduri. În mod ciudat, niciodată nu se simţise intimidată sau nesigură în faţa lui George, poate fiindcă era mult mai apropiată de el ca fel de a fi.

— Într-adevăr, Jodi. Am făcut nişte calcule, de fapt, în mare le ştiam mai de mult; din pricina asta am apreciat că o să coste mult. Adineauri am sunat la firmă şi mi-au spus preţul, inclusiv manopera, fiindcă Syd, Roy şi cu mine suntem deja prinşi până peste cap, aşa că va trebui să angajăm oameni.

— Da, foarte bine, George. Ştii bine că mă bazez pe tine.

El zâmbi, deşi aparent împotriva dorinţei, apoi zâmbetul se stinse, iar George privi spre Shaun.

— Costurile sunt mult mai mari decât estimasem. Am aici valoarea. Scoase o bucată de hârtie din buzunar. Din cauza

manoperei, mai ales.

Jodi luă hârtia şi îşi aruncă ochii peste cifre, conştientă de privirea ciudată cu care o urmărea Shaun.

— Ei bine, întrucât este o treabă care trebuie făcută, nu văd de ce să ne îngrijoreze preţul. Procedează aşa cum crezi, George.

— Prea bine. Se opri şi îşi duse mâna la frunte. Păcat numai că eu şi băieţii suntem prea ocupaţi ca să ne ocupăm de lucrare. Dar Jodi îl întrerupse.

— Nu-ţi face probleme, George. Cred că avem suficienţi bani. Am să-l sun pe domnul Wilcox şi o să primeşti suma necesară.

— Foarte bine, Jodi. Ieşi, iar ea lăsă hârtia pe masă şi nu se mai gândi la problemă. Apoi apăru Torrie, anunţându-i că masa era gata, iar peticul de hârtie căzu pe jos, luat de curent. Shaun îl ridică. Un fluierat de neîncredere îi scăpă de pe buze.

— Ce-i? Jodi observă hârtia pe care el o ţinea între degete.

— Cifrele mi-au căzut sub ochi, răspunse el. Sunt de acord cu George: este strigător la cer!

— Dar ce-i de făcut?

— M-am plimbat pe aici de mai multe ori, îi aminti el. Ştiam că gardurile sunt deteriorate, dar nici chiar aşa. Bătu cu degetele în hârtie. Cum spune vătaful, manopera saltă preţul. Se opri brusc, apoi reluă: Jodi, nu-mi dai voie să fac eu lucrarea?

Ochii ei se măriră de uimire. Shaun să repare gardurile!

— Nu, răspunse ea fără să se gândească. Nu te poţi degrada într-un asemenea hal!

— Ce vrei să spui? se încruntă el. Ce mare scofală? Habar n-avem cine sau ce sunt. Poate că eram muncitor.

— Nu, nu vreau s-o faci! O deranja ideea unei astfel de munci – mai ales pentru ea. Indignarea stăpânului de la Forrestmead urma să fie destul de intensă şi fără aşa ceva. Din câte îşi dădea seama, ar fi putut-o ataca fizic şi cine să-l fi condamnat? Ar fi ajuns chiar la convingerea că-l umilise în mod deliberat, ca răzbunare fiindcă o dăduse afară. Tremura.

— Te rog, nu-mi cere una ca asta, Shaun! Nu-ţi pot explica de ce, dar mi-e imposibil! Lacrimile erau gata-gata să i se reverse pe obraji, iar Shaun rămase uimit.

— Jodi, ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune.

Se apropie de ea. Tânjea să fie cuprinsă de braţele lui, să-şi plângă amarul pe umărul bărbatului iubit.

— Nu ştiu ce obiecţii ai, Jodi, dar te rog să mă ierţi. Simt nevoia să lucrez, nu doar pentru bani, dar şi pentru a-mi menţine respectul de sine. Pot s-o fac, simt asta. Oricum, dacă George îşi va pierde un ceas să mă instruiască.

— Nu poţi lucra pentru George! îi eşti mult superior!

— Jodi, draga mea, vorbi el, încercând să se poarte cu răbdare, nu cer decât să fac o muncă cinstită. Te-ai purtat minunat faţă de mine şi am să-ţi fiu recunoscător întreaga viaţă. Fă-mi hatârul şi lasă-mă să mă ocup de împrejmuiri. Îmi e necesar, Jodi. Treaba o să dureze binişor peste o lună – poate chiar şase săptămâni. Voi avea vreme să cuget, să-mi fac nişte planuri de viitor pentru eventualitatea că nu-mi voi recăpăta memoria. Se întrerupse, văzându-i expresia. Ce s-a întâmplat?

— O lună. Ochii ei îl priveau pierduţi. George n-a menţionat niciun termen.

— Nu, dar din câte am văzut, o să dureze cel puţin o lună. De asemenea, uită-te la cât s-a umflat devizul cu manopera. Au estimat probabil doi oameni care să lucreze mai mult de două săptămâni.

— Da. O lună, sau şase săptămâni. În felul ăsta, Shaun ar fi rămas lângă ea de Crăciun.

Dacă nu accepta, el ar fi părăsit-o imediat; doar îi refuzase rugămintea de a mai aştepta puţin. Da, scuturase din cap cu hotărâre, ceea ce-i demonstra că odată luată o decizie, era imposibil să-l faci să se răzgândească. În cazul ăsta, singura alternativă rămasă la dispoziţia ei era să-i mărturisească adevărul.

Shaun vorbea din nou, încercând s-o convingă, dar fără să pară că imploră.

— Obiecţiunea ta, Jodi, pare să fie cauzată de faptul că mă consideri deasupra unei munci fizice. S-ar putea să ai dreptate, dar ce contează? Am nevoie de activitate! Oricum, cred că te înşeli. Dacă aş fi fost un personaj important, până acum eram deja acasă la mine, fiindcă cineva mi-ar fi raportat dispariţia.

Jodi ridică o privire amărâtă spre el. Va

fi obligată să-i spună adevărul, cu toate că asta însemna sfârşitul unui vis frumos. Vorbi repede:

— Shaun, trebuie să-ţi mărturisesc. Dar lacrimile o opriră. Temporar, îşi spuse ea, străduindu-se să le înăbuşe.

— Dragă Jodi. Shaun o cuprinse în braţe şi o trase spre el. Era un gest automat, izvorât din dorinţa de a o linişti. Despre ce-i vorba? Nu vrei să mai rămân, asta-i? Ai un motiv serios pentru care doreşti să plec?

Era uimită. Îşi închipuia oare că se temea de o implicare emoţională şi că din pricina asta îl îndepărta? Poate ar fi fost o concluzie normală pentru el, deoarece oricare fată cu mintea la cap ar evita să se îndrăgostească de un bărbat absolut necunoscut. Din punctul lui de vedere, trecutul reprezenta un real mister pentru toată lumea.

— Nu vreau să pleci, murmură ea şi dintr-odată îşi depăşi nehotărârea. Viaţa trebuia trăită; prezentul era minunat. Şi viitorul ar fi putut fi luminos, zi de zi, până când el şi-ar fi recăpătat memoria.

Suferinţa şi amărăciunea fără sfârşit aveau să-i fie pedeapsă. Îşi va accepta

soarta, după ce se va înfrupta din bucuriile vieţii.

— Atunci, eşti de acord?

Jodi ridică din umeri. Shaun Wyndham, omul atât de respectat şi temut pe propria moşie, cerând cu asemenea entuziasm o muncă demnă de unul dintre angajaţii săi!

— Dacă asta-ţi doreşti cu adevărat, atunci fie. Cuvintele veniseră cu dificultate, dar glasul îi rămase surprinzător de liniştit.

— Îţi mulţumesc, Jodi, îţi mulţumesc! în vocea lui se împleteau uşurarea şi îndatorarea, dar mai exista ceva imposibil de identificat; tensiunea la care fusese supusă se risipi; bătăile inimii îşi reluaseră ritmul normal. Braţul lui o cuprinse, poate într-un elan de recunoştinţă, dar ea de înfioră de plăcere. Nici în cele mai sălbatice visuri nu se văzuse îmbrăţişată de omul iubit şi, într-adevăr, acesta nu era acel Shaun Wyndham căruia-i dăruise inima, copilă fiind. Bărbatul din faţa ei era bun şi blând, preocupat de viitorul ei, de riscurile la care se expunea din pricina tinereţii şi lipsei de experienţă. Măcar dacă situaţia s-ar fi perpetuat la infinit; să aibă grijă de ea, s-o protejeze împotriva capcanelor ce-i

stârniseră îngrijorarea. Dragă Jodi, îţi mulţumesc din nou. Ziua când ţi-am păşit pragul a fost norocoasă pentru mine. Se înclină exact în momentul când ea ridica ochii spre el, iar buzele li se întâlniră – intenţionat sau nu, nimeni n-ar fi putut spune. Se retraseră şi-şi zâmbiră reciproc; privirea lui nu exprima scuze, iar a ei nu mărturisea stânjeneală.

* * *

Următoarele trei săptămâni trecură în viteză. Abia dacă-i venea să creadă că nu mai era decât o lună până la Crăciun. Primise o scrisoare de la domnul Brennan, care-i mulţumea pentru deranj. Apoi continua astfel:

„Cred că n-ai aflat despre dispariţia domnului Wyndham. S-a petrecut chiar în ziua vizitei tale. Ieşise la o şedinţă de călărie şi se crede că a fost aruncat din şa. Calul a fost găsit mort, cu gâtul rupt, dar nici urmă de stăpân. Poliţia a organizat căutarea mai multe zile şi nopţi. Acum se crede că zace pe undeva, după ce s-a târât la oarecare distanţă de locul accidentului.

Oricum, rămâne un mister unde a ajuns.

Domnişoara Murray a suferit la început, dar acum umblă zvonul că şi-a găsit un tânăr cu titlu nobiliar şi că este de aşteptat anunţul unei logodne”.

În final, domnul Brennan îi adresa urări de bine, exprimându-şi speranţa că era mulţumită de traiul lângă mătuşa pe care Jodi i-o menţionase soţiei lui.

Shaun era fericit şi vesel, mai ales fiindcă acum era convins că după terminarea reparaţiilor la împrejmuiri îşi va putea găsi ceva de lucru pe la fermele din vecini. George îi înlesnise angajamente, dar deocamdată nu participase la niciun interviu. Mai era mult de lucru la garduri, iar vătaful descoperise şi alte porţiuni care necesitau refacere, în special pe hotarul dintre păşune şi stejăriş. George îi acceptase prezenţa cu resemnare, deşi Torrie continua să fie convinsă că-l nemulţumea. Dar menajera se ferea să vorbească, iar Jodi era sigură că aflase câte ceva, însă decisese că era preferabil să-şi ţină gura. George stătea la taclale cu Torrie; ăsta era un lucru stabilit. El era burlac şi locuia singur într-o căsuţă din sat, iar

Torrie, cu instinctul ei matern, îl primea în bucătărie şi-l trata cu plăcintă de carne şi prăjituri.

Prea fericită ca s-o mai preocupe mulţumirea sau nemulţumirea lui George, Jodi traversa uneori câmpul spre locul unde muncea Shaun. El se arăta bucuros s-o vadă; la apropierea ei, ridica ochii şi-i zâmbea. Dar curând descoperi că nu trebuia să stea prea mult; o singură privire îi era suficientă să constate că el ar fi preferat să fie lăsat să-şi continue treaba. Totuşi, după ce termina, îi acorda toată atenţia dorită. Sâmbătă după-amiaza se duceau la oraş; făceau cumpărături, se distrau şi luau întotdeauna gustarea la Grosvenor Lounge, mâncând prăjiturele şi savurând câte o ceaşcă de cafea sau de ceai. Se întâlniseră din nou cu Margaret şi cu Chris, la seara dansantă şi deşi nu obţinuse niciun rezultat, Shaun nu păruse prea afectat. Se resemnase; acceptase ideea că va trebui să aştepte să-i revină memoria de la sine.

— Importantă este fericirea, senzaţia de mulţumire, îi mărturisi el lui Jodi într-o seară, când stăteau în faţa focului din cămin, ascultând muzică. Scruffy se lăfăia

pe covoraşul lui, cu botul pe labe. Iar eu sunt mulţumit şi fericit că-mi pot plăti datoria faţă de tine şi că sunt capabil să-mi câştig pâinea. În privirea lui se observa acea afecţiune profundă cu care Jodi începuse să se obişnuiască. Orice ar aduce viitorul, Jodi, n-am să uit niciodată perioada petrecută aici şi plăcerea furnizată de compania ta.

Nu-şi putea dori mai mult; zâmbetul ei radia de fericire, iar ochii visători îl priveau cu timiditate. Îl auzi râzând blând şi îşi închipui că i-ar fi luat mâna, dacă Torrie n-ar fi intrat chiar în acel moment, purtând o tavă plină.

— Văd că staţi iar la lumina focului. Ochii ei trecură de la unul la celălalt, dar expresia ei era insondabilă. Ţi-am adus nişte lapte fierbinte, draga mea. Astăzi păreai cam palidă.

— Ah, Torrie! Cina a fost abundentă, protestă Jodi, ştiind dinainte că Torrie va lăsa oricum tava acolo.

— Iar pentru tine, Shaun, obişnuita cafea neagră. Dacă aş bea aşa ceva seara, n-aş închide ochii toată noaptea.

— Sper că nu ne-ai adus şi de mâncare,

spuse Jodi, care observase şi o farfurie acoperită cu un şervet.

— Abia am făcut nişte brioşe. Sunt fierbinţi. Doar n-o să le arunc şi sunt mai bune proaspăt scoase din cuptor. Lăsă jos tava şi se ridică. Domnişoara Clayton cerea întotdeauna o gustare suplimentară.

— Poate că nu mânca atât de mult la cină, interveni Shaun, privind-o amuzat. La fel ca Jodi, ajunsese foarte repede s-o îndrăgească pe Torrie şi s-o trateze prieteneşte.

— Ba mânca! Şi mai cerea câte o porţie, ceea ce voi doi nu faceţi niciodată!

Jodi izbucni în râs, iar Torrie plecă.

— Sunt foarte sigură că nu eram palidă.

— Torrie ar fi trebuit să aibă copii, remarcă Shaun, turnându-şi cafea. Este născută să fie mamă.

— Domnul Wilcox, avocatul m-a avertizat că o să mă cocoloşească.

— Probabil că ţi-a fost greu când a trebuit să te muţi aici de una singură, atât de curând după decesul tatălui.

— Într-adevăr, dădu ea din cap, dar m-am integrat uimitor de repede. La început m-am temut, fiindcă moştenirea era

copleşitoare pentru mine.

— Îmi dau seama.

— Da. Cam o săptămână, toate mă nelinişteau, dar draga de Torrie a fost ca o stâncă; şi Davis s-a dovedit foarte înţelegător. Cei trei angajaţi au muncit ca de obicei şi lucrurile au mers ca unse, aşa că mi-am depăşit temerile. Jodi luă cana de lapte şi o duse la buze, sorbind licoarea fierbinte şi privind spre Shaun. Îi examina trăsăturile; nobleţea chipului rămăsese aceeaşi, dar dispăruse duritatea; mai exista puţină aroganţă, dar nu şi cruzime. Iubirea ei îi provoca atât plăcere, cât şi durere. Simţea că vestea unei căsătorii dintre el şi altă femeie i-ar fi fost insuportabilă. Lăsă cana pe tavă cu bruscheţe, iar el ridică sprâncenele, surprins. Jodi găsi o scuză oarecare: este prea fierbinte.

Înregistrarea se termină; Shaun se ridică şi se duse s-o schimbe. Cât era de înalt! Părea un gigant în încăperea aceea cu grinzi în tavan.

— N-ar fi rău să guşti din brioşe, i se adresă el peste umăr, ca să n-o răneşti pe Torrie.

— Speram că o să le mănânci tu, replică

ea veselă. El nu răspunse. Schimbase discul şi era absorbit de comenzile combinei muzicale. Jodi se minuna de uşurinţa cu care se adaptase vieţii de aici, preluând însărcinările care ar fi revenit în mod normal stăpânului casei. Săptămâna trecută, Torrie îl pusese să repare o balama de la uşa cămării şi să schimbe o siguranţă.

— E plăcut să ai un bărbat în casă, spusese ea şi-l rugase imediat să aducă şi nişte buşteni pentru cămin.

— Acum îşi plăteşte întreţinerea, îi amintise Jodi. Nu se cuvine să-l mai pui şi la treabă.

— Nu-l oblig, iubito, replicase Torrie. După părerea mea, nimeni n-ar trebui să încerce să-l determine să facă ceva dacă nu vrea neapărat. Omul ăsta poate fi foarte aspru. Nu degeaba are asemenea bărbie şi maxilar.

Satisfăcut de reglajele făcute, Shaun se cufundă din nou în fotoliu.

— Ce spuneai despre brioşe?

— Nu vrei să mă scapi?

— Am să gust şi eu.

Jodi oftă resemnată, în vreme ce el îi punea una pe farfurie.

— Mănânc-o!

Se supuse şi fu obligată să mai ia una. Tonul lui de comandă îi dădea fiori; niciunuia dintre ei nu-i dăduse prin minte că n-avea nicio cădere să adopte o asemenea atitudine dominatoare. Era o evoluţie naturală, pe care ea o acceptase fără să observe.

Termină de mâncat şi se sprijini pe spătar.

— Sâmbătă o să fie aglomeraţie în Chester, declară ea. Ce-ar fi să mergem la cumpărături miercuri?

— Nu, Jodi, răspunse el ferm. Miercuri lucrez.

Capitolul 6

Oraşul era sufocat de cumpărători. Domnea un aer de veselie generală; se auzeau râsete, copiii alergau de la o vitrină la alta, iar omul-orchestră aşezat în faţa unui magazin universal interpreta o melodie cunoscută, specifică sărbătorilor.

— Atât de curând? se miră Jodi, trecând pe lângă el împreună cu Shaun. Fură obligaţi s-o ia prin drum, riscându-şi vieţile din cauza unui şofer de autobuz cu instincte criminale. Shaun o trase pe trotuar în ultima clipă, apoi îşi ceru scuze unei doamne vârstnice care ducea în braţe un pechinez speriat. Au început deja colindele? reluă ea gâfâind.

— Este plăcut, totuşi.

Jodi aruncă o privire spre profilul lui şi rămase încântată. Era fericit, atât de fericit! Şi asta i se datora ei. Orice i-ar fi rezervat viitorul, avea să-şi amintească mereu că ea îl învăţase să fie fericit.

— De unde începem?

— Hai să-mi cumpăr întâi o salopetă şi pe urmă ne vom ocupa şi de achiziţiile mai interesante.

— Merită să-ţi iei salopetă? Cât va mai dura lucrarea?

— Câteva săptămâni. George crede că mai trebuie făcute şi alte reparaţii, iar eu i-am dat dreptate. Unele dintre acareturi nu-s în cea mai bună stare, Jodi.

— Şi poţi să le repari? se arătă ea surprinsă.

— Intenţionez să-mi dau toată silinţa. Ţinând-o încă de braţ, întoarse ochii spre ea. Vrei să plec, Jodi?

— Să pleci?

— Ei bine, n-am venit ca un musafir permanent, nu-i aşa?

— Vrei… Doreşti să pleci?

— Mi-ar plăcea să rămân, răspunse el serios. Dacă mă laşi să stau până îmi voi recăpăta memoria. După terminarea actualei lucrări, voi căuta altceva pe la fermele învecinate. George s-a şi gândit la cineva. Cunoaşte un fermier căruia i-ar fi necesar un om bun la toate. Jodi nu răspunse. Ideea că el ar putea munci la alte ferme i se părea şi mai revoltătoare. Dacă preferi să eliberez locul, atunci am să-mi caut ceva la cel pentru care voi lucra.

— Dar nu vreau să pleci, izbucni ea.

„Niciodată, dragul meu Shaun”, adăugă în gând.

— Mă bucur să aud. Îmi doresc să rămân. Şi cred că o să-mi facă plăcere să lucrez la o fermă. Îţi mai aminteşti, ţi-am spus că probabil am trăit la ţară? Jodi aprobă din cap, iar el continuă: acum sunt sigur, fiindcă mă simt atât de împăcat. Fu întrerupt de o tânără zdravănă care împingea un cărucior de copil.

— Scuze!

— Nu i-a părut rău deloc, comentă Shaun, râzând. Utiliza căruţul ca pe o armă ofensivă, pentru a pătrunde prin mulţime.

— Şi-i o metodă cât se poate de eficace, aprobă Jodi. Cred că şi nouă ne-ar fi de folos un cărucior.

— Zău? tonul lui amuzat o făcu să roşească. Jodi se bucură că mulţimea dimprejur îi permitea să-şi ascundă expresia.

Cumpărară salopeta, dar o lăsară acolo, urmând s-o ia mai târziu.

Vitrina de la Browns era îmbietoare şi intrară în magazin.

— Ştii ceva? se confesă ea, uneori prefer aglomeraţia.

— Şi eu, la o asemenea ocazie.

Jodi nu se putu împiedica să întrebe:

— Crezi că ţi-a plăcut întotdeauna să mergi la cumpărături, Shaun?

El se oprise să examineze o piesă de argintărie.

— Nu ştiu. Fruntea i se încreţi într-un fel pe care ea nu-l mai observase în ultima vreme. Este o chestiune psihologică, din punctul de vedere al bărbaţilor. Într-o companie potrivită, este posibil să le facă plăcere.

Era o declaraţie fără echivoc. Totuşi, Jodi se feri s-o interpreteze.

— Ţi-ar plăcea aşa ceva? vru el să ştie.

Jodi se apropie şi se aplecă să vadă miniatura de argint sub formă de frapieră, menită să poarte o singură floare.

— Da, este drăguţă. Îmi place orice podoabe pentru masă.

— Am observat. Eşti romantică, Jodi, nu-i aşa?

— Da, sunt, se grăbi ea să aprobe.

— În cazul ăsta, să sperăm că ai să te măriţi cu cineva care te va înţelege.

Un fior rece îi străbătu corpul şi rămase cu gura uscată.

— Nu mă crezi când îţi spun că n-am să mă mărit niciodată? Cu o mişcare automată, ridică figurina de argint, neobservând anunţul: Vă rugăm, nu atingeţi!

— Nu, Jodi, nu te cred. Probabil că în clipa asta eşti convinsă că aşa va fi, dintr-un motiv sau altul, dar într-o bună zi te vei îndrăgosti.

Ea aşează la loc miniatura şi porniră spre alt raion.

— Să presupunem că sentimentele mele nu vor fi întâmpinate cu reciprocitate.

— În acest caz o să ţi se frângă inima, deci asigură-te că aşa ceva nu se va întâmpla.

Prea târziu! Din nou fu cuprinsă de răceală şi toată buna dispoziţie i se evaporă.

N-ar fi vrut să plângă, dar zăgazul lacrimilor cedă. Îşi feri chipul, în vreme ce se aflau în faţa altei vitrine strălucitoare. Părea să fie o masă de sărbători, cu porţelanuri fine, flori artificiale şi cele mai scumpe şi apetisante fursecuri pe care le văzuse vreodată. Shaun admira decoraţiunile porţelanului când, spre stupoarea ei, Jodi observă cum una dintre lacrimile ei căzu lângă farfuria pe care el

tocmai o atingea. Shaun se întoarse uimit.

— Jodi! Ce s-a întâmplat, copilă?

Scutură din cap, incapabilă se vorbească şi conştientă de privirile curioase ale unei femei ce se afla pe partea opusă a vitrinei.

Shaun o prinse cu blândeţe de mână şi o conduse spre scară. Nu rosti nicio vorbă până nu se instalară într-o cafenea şi comandară ceai şi prăjiturele.

— Acum, o încurajă el, spune-i tot unchiului Shaun.

— Am simţit un strop de deprimare, atâta tot, reuşi ea să îngaime.

— Deprimare? repetă el uimit. Dar te simţeai grozav când am ajuns în Chester. Şi de atunci, nu văd ce te-ar fi putut supăra.

— N-a fost nimic. Nu ţine seama de mine, Shaun, te rog. Sunt o proastă; mă simt cu adevărat fericită că sunt aici, cu tine.

— Cu mine? Zâmbi, iar expresia anxioasă dispăru de pe chipul lui. Mă bucur să aud, fiindcă şi eu sunt fericit să-ţi ţin companie.

De astă dată, nu putea exista nicio greşeală de interpretare! Bucuria îi readuse strălucirea în ochi şi zâmbetul pe buze.

— Mă bucur că-ţi plac, Shaun.

— Îmi placi. Cuvintele rămaseră stinghere. Ar fi putut însemna orice, sau nimic. Jodi însă simţi că semnificau mult mai mult.

Chelneriţa cu şorţ alb apretat aduse o tavă şi aşeză ceaiul şi fursecurile pe masă. Farfuria cu prăjiturele fu ultima şi îşi găsi loc la mijlocul mesei, între Shaun şi Jodi.

— Dă iama în ele, o îndemnă Shaun. Nu-ţi face probleme din cauza caloriilor. Eşti atât de slabă încât n-o să se simtă.

Râsul ei izbucni, tineresc şi cristalin.

— Nu mă îngraş niciodată, se lăudă ea cu o urmă de îngâmfare.

— Atunci, ia foitajul cu frişcă atât de strategic plasat pe jumătatea ta de platou. După ce ea acceptă sugestia, luă şi el un fursec simplu cu o cireaşă deasupra.

Jodi turnă ceaiul, întrebându-se de unde venise accesul acela de nefericire. Fiecare clipă în compania lui era preţioasă, fiindcă deşi aparent îl putea păstra aproape până când îi va fi revenit memoria, simţea că la un moment dat conştiinţa ei avea să triumfe asupra dorinţei şi-i va spune tot ce ştia.

Se întoarseră în magazin, unde Jodi

cumpără nişte portofele de piele pentru cei trei angajaţi şi pentru Davis. Găsi batiste brodate manual pentru Margaret şi o eşarfă de mătase naturală pentru Torrie. Cumpără şi o broşă, pe care menajera i-o descrisese, dar despre care spusese că era prea scumpă, cu toate că-i plăcuse foarte mult. Shaun luă pentru Torrie o agendă îmbrăcată în piele. Apoi urcară cu liftul la raionul de jucării, unde găsiră fără dificultate cadouri pentru cei trei nepoţi ai lui Davis.

Pe Shaun îl lăsase la urmă. Se va întoarce singură să caute ceva pentru el. Avea de unde alege, mai ales ţinând seama că venise doar cu hainele de pe el. De când începuse să lucreze la fermă, îşi cumpărase încă o cămaşă şi alte câteva obiecte de îmbrăcăminte. Dar continua să aibă un singur costum achiziţionat din primul lui împrumut, iar asta o deranja. Ar fi preferat ca el să-şi fi luat încă un rând de haine, în loc să se grăbească să-i înapoieze banii.

Plătind cadourile copiilor, îşi spuse că era minunat să cumperi daruri de Crăciun.

— Mi-ar plăcea să am mai multe de luat, vorbi ea impulsiv. Ce bine ar fi fost dacă făceam parte dintr-o familie numeroasă!

— Dar eşti singură. Era o afirmaţie, fiindcă ştia că ea nu avea rude. În vreme ce coborau cu liftul aglomerat, el tăcu, iar Jodi se întrebă dacă nu cumva cugeta la posibilitatea de a avea propriii fraţi şi surori. De câteva ori afirmase că ajunsese la concluzia că era singur, deoarece nimeni nu-i reclamase lipsa.

— Şi acum? întrebă el, în vreme ce se îndreptau spre ieşire. N-ai nimic de cumpărat pentru tine?

— Nu, cred că nu. Glasul ei se stinse, iar el se întoarse spre a descoperi motivul. Lumânări, şopti ea, cu sutele, de diferite dimensiuni forme şi culori! Şi uită-te numai la acele fursecuri, Shaun! Sunt ca cele pe care le-am văzut expuse pe masă, sus. Putem să ne uităm la ele?

— Dragă Jodi, vorbi el, parcă adresându-se unui copil, nu-i cazul să-mi ceri permisiunea. Dacă asta vrei, hai să ne uităm.

Îi veni să râdă, fiindcă descoperise dintr-odată încă o diferenţă faţă de severitatea lui dinainte. Shaun Wyndham de la Forrestmead n-ar fi reacţionat niciodată cu atâta amabilitate ca acest bărbat zâmbitor,

încărcat cu nenumărate pachete. Acela fusese stăpânul, iar dorinţele lui erau obligatorii, nu ale soţiei, său. Jodi se opri constatând că ajunsese aproape să se considere iubita lui Shaun!

Lumânările, fursecurile, decoraţiunile, precum şi brazii de Crăciun, omuleţii de zăpadă făcuţi din vată, toate la un loc, ocupau bună parte din suprafaţa parterului. După o altă jumătate de oră, braţele lui Shaun erau încărcate la refuz cu pachete, dar senzaţia era dată mai ales de uriaşele ambalaje de prăjituri.

— Ah! exclamă ea, odată ajunşi în maşină, cu Davis la volan, nu-i aşa că am petrecut o după-amiază minunată?

— Da, Jodi, într-adevăr. Cu toate că era gentilă şi înţelegătoare, vocea lui dezvăluia şi puţină amărăciune. În mod vizibil, îl deranja faptul că ea fusese cea care plătise pentru majoritatea darurilor cumpărate. Lucru într-adevăr ciudat, îşi spuse ea, dacă ţineai seama că Shaun nu avea nicio obligaţie de a contribui la decoraţiunile de sărbători. Dacă ar fi fost stăpânul casei, atunci situaţia s-ar fi schimbat. Îi aruncă o privire furişă; profilul lui părea împietrit,

aşa cum îl văzuse de atâtea ori în trecut. Un imbold de moment o determină să întrebe:

— Ţi-a plăcut şi ţie, Shaun?

Se întoarse spre ea, îi zâmbi şi-i acoperi mâna cu propria palmă.

— M-am simţit bine, dragă Jodi, dar ca să fiu cinstit, trebuie să admit că mi-ar fi plăcut să am bani suficienţi pentru a contribui la ceea ce ai cumpărat. După toate cele, voi beneficia de pe urma lor, nu-i aşa?

Voia să împartă cheltuielile. Fericirea ei căpătă proporţii de extaz. Bucuria de a împărtăşi se afla deasupra bucuriilor lumeşti; pentru Jodi, însemna raiul pe pământ. În cele din urmă reuşi să spună:

— Cândva, ai să fii capabil să contribui, Shaun.

— Aşa cred. Sunt sigur că am toate şansele să-mi găsesc de lucru, replică el entuziast.

Ea resimţi un atac de conştiinţă, dar se scutură de vinovăţie. Shaun era fericit şi mulţumit, aşa că ce rost avea să schimbe ceva?

* * *

În dimineaţa zilei de luni, George veni să discute cu Jodi despre renovarea unora dintre acareturile fermei. Îşi făcuse treaba sistematic şi eficient, aşa că-i putu prezenta un deviz estimativ. N-avea nicio idee dacă preţurile erau rezonabile, aşa că declară că lăsa decizia în seama lui.

— Domnişoara Clayton studia întotdeauna cu mare atenţie asemenea probleme, o informă George. Te sfătuiesc să procedezi la fel înainte de a începe lucrările. Eşti proprietara fermei, Jodi, şi nu poţi avea mereu încredere în oameni. Nu-ţi dai seama că atât la reparaţii cât şi la refacerea împrejmuirilor te-aş fi putut înşela?

— Adică să-mi ceri mai mulţi bani? îl privea stupefiată. Nu mi-ai face una ca asta, declară ea în final.

— De unde ştii?

— Fiindcă eşti un om de încredere. Te-ar fi angajat mătuşa dacă nu erai?

— Nu, fiindcă ţinea toată ferma asta în pumn şi o conducea. Abia spre sfârşit mi-a pasat frâiele şi m-a lăsat să iau decizii. Sunt de încredere, Jodi, dar dacă nu te superi, tu eşti mult prea încrezătoare.

Ea se încruntă, uimită.

— Ce vrei să spui, George?

— Ar trebui să studiezi cu atenţie fiecare document care are de-a face cu conducerea fermei.

Jodi dădu din cap aprobator şi scăpă un suspin.

— Ai perfectă dreptate, George, dar nu ştiu ce să urmăresc.

— Dacă mi-ai permite, te-aş putea învăţa. Din glasul lui dispăruse orice urmă de duritate; era doar nerăbdător să ajute. Jodi nu se simţea atrasă să înveţe cum se conduce o fermă, dar nici nu voia să-l supere. George nu dorea decât s-o facă să-şi asume responsabilitatea legată de prezenta ei situaţie.

— Ei bine, începu ea ezitant, dacă tu consideri necesar.

— Este, Jodi.

Îl privi direct, amintindu-şi că-l plăcuse încă din prima clipă, fiind sigură că putea avea încredere în el, la fel cum avusese mătuşa ei. Era de asemenea arătos şi avea o figură onestă. Torrie bătuse apropouri de mai multe ori cum că era atras de ea, iar Shaun observase acelaşi lucru. Se încruntă,

gânditoare. Spera că nu se va îndrăgosti de ea. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost Shaun.

Într-un asemenea caz, bănuia că ar fi fost foarte vulnerabilă.

George îşi reluă ideea, declarând că ar fi bine să petreacă la conac măcar o zi pe săptămână, şi întrebă:

— Când să vin, Jodi?

— N-are nicio importanţă, cu condiţia să nu fie în weekend.

— Ai alte treburi în weekend?

— Sâmbăta mă duc la cumpărături, iar duminica este ziua ta liberă, aşa că în timpul săptămânii este mult mai bine.

Stabiliră să vină în fiecare joi şi să aducă toate registrele şi celelalte documente.

Torrie rămase nedumerită, auzind despre iniţiativa lui George.

— Merită toată încrederea şi ştie că se bucură de ea, aşa că nu pricep de ce vrea să-şi complice viaţa inutil. Conducerea fermei este treaba lui şi întrucât se achită bine de ea, nu văd necesitatea ca tu să înveţi toate detaliile plicticoase. Oricum, abia dacă ai ieşit din copilărie şi nu eşti pregătită pentru asemenea lucruri.

Jodi oftă şi ridică din umeri.

— Recunosc, nici eu nu-mi doresc să trec prin toate astea, dar am avut senzaţia că un refuz l-ar fi jignit pe George.

— Tu eşti stăpâna aici, replică Torrie, lăsând treaba; nu-i necesar să le faci pe plac angajaţilor. Mi-ar plăcea s-o văd pe domnişoara Clayton cedând astfel în faţa lui! L-ar fi gonit imediat, folosind nişte expresii imposibil de reprodus.

— Era atât de dură? vru Jodi să ştie.

— Nu chiar, ci doar foarte categorică. Toţi cei care au lucrat pentru ea au respectat-o. Plătea cinstit – salarii mai mari decât majoritatea fermierilor. De Crăciun, se asigura că au tot ce le trebuie – un curcan, o raţă, ouă, legume, produse lactate. De asemenea, le dădea câte un cec. Pe de altă parte, nimeni n-ar fi putut-o descrie ca fiind slabă de înger. Era o femeie de afaceri şi, până să cadă la pat, supraveghea autoritar tot ce se întâmpla, cu toate că a avut întotdeauna un administrator. Cel dinaintea lui George era mult mai bătrân, dar nu ajunsese la vârsta retragerii. Problemele de sănătate l-au împiedicat să mai lucreze, iar domnişoara Clayton l-a pensionat. Cred că a făcut o

modificare în testament, lăsându-i nişte bani. Aşa era ea.

— Pare că era o persoană simpatică, dar inspira şi frică. Jodi se apropie de masă şi se sprijini de colţul ei, postură preferată când stătea la taclale cu menajera.

— Nu mi-a fost niciodată teamă de ea. N-am fost foarte apropiate – aşa cum suntem noi două – dar fiecare ştia că se poate baza pe cealaltă. De exemplu, când am fost bolnavă vreo trei săptămâni, m-a îngrijit, mi-a făcut de mâncare şi mi-a adus totul la pat. Da, era o prietenă de nădejde.

— Bem un ceai? Jodi sări de la masă, umplu ceainicul, îl puse pe foc şi se întoarse la locul ei. Torrie pregătea deja serviciul.

— Sâmbăta asta îţi vin prietenii la cină?

— Da! Lucirea azurie a ochilor ei semăna cu reflexele safirelor în lumina soarelui. Prima mea petrecere! Torrie! Voi fi gazdă, nu-i aşa?

— Desigur. Făcu o scurtă pauză, întinzându-se după ceainic. Probabil că Shaun va fi partenerul tău.

— Da, cred că da.

Torrie o privi cu înţeles.

— Este simpatic, draga mea, dar ţine

seama că nu ştii aproape nimic despre el. În realitate. Ei bine, ar putea fi orice!

— În realitate? repetă Jodi, relativ amuzată.

— Ştii ce vreau să spun, copilă, replică Torrie pe ton de reproş grav. Eşti o fire încrezătoare, Jodi, dar să nu uiţi nicio clipă că voi fi cu ochii-n patru!

— Sunt sigură că pot avea încredere în Shaun, Torrie. Şi tu la fel.

— Poate că da, acceptă menajera, turnând apa fierbinte peste ceai. Dar aşa cum spuneam, de fapt nu ştii nimic despre el.

Jodi îşi dori s-o fi putut lua confidentă, dar era imposibil.

— M-a rugat să-l ţinem aici până îi va reveni memoria.

— Zău? Şi cu plata cum rămâne? se învioră brusc Torrie. Treaba la împrejmuiri n-o să mai dureze mult, după George, iar apoi ce o să urmeze?

— Shaun o să-şi găsească o slujbă la una din fermele vecine.

După ce căzu o vreme pe gânduri, Torrie reluă:

— Ştii, Shaun nu prea pare făcut pentru

munca la câmp, sau pentru oricare altă formă de muncă fizică. Are un aer de superioritate imposibil de confundat. Şi vorbeşte cu intonaţia specifică celor din înalta societate. Domnişoara Clayton vorbea astfel, continuă ea fără legătură.

— Este un om superior, aprobă Jodi, întrebându-se dacă adevărul va ajunge vreodată la urechile menajerei. Dar asta vrea să facă. Îi place viaţa în aer liber.

— Deci, va sta aici permanent? Torrie aduse ceainicul pe masă. Se întinse după o cutie mare de tablă şi scoase nişte biscuiţi de casă. Îi aşează pe o farfurie pe care o împinse spre Jodi.

— Până-i revine memoria.

— Încep să cred că lucrul ăsta nu se va mai întâmpla.

Jodi luă un biscuit şi începu să-l ronţăie. Şi dacă Torrie avea dreptate? Dacă memoria lui rămânea pierdută? Ar fi putut rămâne definitiv.

Imposibil. Doar dacă ea n-ar fi spus niciodată ce ştia. Totuşi, era obligată; n-ar fi fost capabilă să-şi încarce astfel conştiinţa.

Jodi o urmări pe Torrie cum turna ceaiul în căni. Viaţa era frumoasă; inevitabil îşi

aminti lunile premergătoare morţii tatălui, vreme de disperare şi tragedie, când inima ei era îndureratã, iar mintea nu reuşea să întrevadă un viitor. Totuşi, trecuse cumva peste nenorocire, într-un amestec de suferinţă şi recunoştinţă, fiindcă i se împlinise dorinţa şi nu avusese o suferinţă prelungită. Cu trecerea vremii, constatase că e capabilă să-şi poarte singură de grijă, folosind puţinul pe care i-l lăsase părintele. Înţelesese însă că ar fi trebuit să aibă o calificare, să opună rezistenţă rugăminţilor persuasive ale tatălui, care dorea s-o ţină acasă, lângă el.

Privind în urmă, pricepu că fusese egoist din mai multe puncte de vedere. Spre deosebire de ceilalţi lucrători de pe moşie, venea acasă pe la mijlocul dimineţii pentru o felie de pâine prăjită şi o cană de ceai, în loc să-şi ia gustarea la pachet. La prânz apărea din nou, iar Jodi îl aştepta cu mâncarea caldă; după-amiază îl vedea din nou la o gustare, iar la şase şi jumătate cinau împreună. Această rutină nu-i mai lăsa vreme pentru aproape nimic, totuşi n-o deranjaseră niciodată pretenţiile lui, fiindcă simţea că-i rămăsese datoare, având în

vedere tot ce făcuse pentru ea după moartea mamei.

— Ceaiul, iubito. Visezi cu ochii deschişi. Glasul lui Torrie o aduse cu picioarele pe pământ. Jodi începu să râdă, lipsită de griji, alungând neliniştea ce apăruse în ochii menajerei.

— Îţi mulţumesc, Torrie. Ridică ceaşca şi bău o înghiţitură. Mă gândeam la tata şi la viaţa pe care am dus-o. După mine, a fost aproape un miracol că această locuinţă minunată a apărut exact la vreme.

— A fost o întâmplare oportună, dragă, dar cred că domnişoara Clayton te-ar fi primit oricum, dacă afla că ai rămas singură pe lume.

— Nu m-a deranjat viaţa aceea, Torrie, replică Jodi, amintindu-şi lungile plimbări zilnice, în speranţa de a-l zări pe Shaun.

— Mă bucur că ai moştenit casă, Jodi. Dacă era altcineva, m-aş fi putut trezi dintr-odată fără slujbă şi fără acoperiş deasupra capului.

— Renunţă la recunoştinţă, Torrie, interveni Jodi, stânjenită. Nu-ţi dai seama cât de mult îţi datorez? Deşi ştiam că o să-mi placă, eram atât de speriată de locul

acesta. N-ai idee cât de uşurată m-am simţit când domnul Wilcox m-a anunţat că există o menajeră care ar dori să rămână pe loc.

— Eşti drăguţă. Dacă ţi-am fost de folos şi în alte feluri decât la întreţinerea casei, sunt cel puţin la fel de bucuroasă ca şi tine. O privea cu un zâmbet plin de tandreţe. Jodi, tânără şi frumoasă, stând la masă, cu părul bălai strălucind în lumina becului! Aprinseseră lumina pentru a compensa vremea mohorâtă de afară. Umplu din nou cana abia lăsată jos, iar Jodi luă încă un biscuit, legănându-şi picioarele copilăreşte. Torrie începu să vorbească din nou, dar Jodi n-o mai asculta, atenţia fiindu-i atrasă de Scruffy, care se împrietenise cu câinii de la fermă şi nu prea mai intra în casă pe timpul zilei. Acum îl însoţea pe George, care traversa parcela de vreo cinci acri, spre locul unde lucra Shaun, cu mânecile salopetei suflecate. Acesta părea mulţumit, plăcându-i ceea ce făcea. Jodi era hotărâtă să nu regrete alegerea pe care o făcuse.

Oare George descoperise vreun neajuns? Se încruntă involuntar. George gesticula, arătând spre gardul abia ridicat pe o latură a parcelei. Figura lui Shaun nu era vizibilă,

dar Jodi ştiu instinctiv că exprima mânie reţinută. Nu era corect ca Shaun să primească observaţii de la unul ca George, Shaun Wyndham care îşi condusese vasta proprietate ca un stăpân feudal. Acum probabil că evita să răspundă, de frică să nu-şi piardă slujba.

Îşi goli ceaşca şi se lăsă să alunece de pe masă.

— Mă duc la plimbare, anunţă ea. Am să-l iau şi pe Scruffy.

George plecase înainte ca ea să ajungă la Shaun. Privirea i se mută de la figura lui înnegurată la Scruffy, care rămăsese cu Shaun.

— S-a întâmplat ceva?

— Totul este în regulă, răspunse el, dar era tensionat.

Privi spre împrejmuire. După ea, arăta foarte bine.

— Atunci, am şters-o, demonstrând că avea prea mult tact pentru a aduce vorba despre George. Nu vii la masa de prânz? adăugă ea cu speranţă. Dar el scutura din cap încă înainte ca ea să-şi termine vorba.

— Ne vedem la cină, Jodi, şi se întoarse cu spatele, rănind-o cu indiferenţa lui.

La cină se arătă liniştit şi pe la ora zece era pregătit să se retragă.

— Sunt obosit, explică el. De vină-i munca intensă în aer liber.

— Da, pricep.

Se ridicase în picioare şi stătea lângă uşă, cu o figură impenetrabilă.

— Ştii ceva, începu el din senin, cred că n-ar trebui să locuiesc în aceeaşi aripă a casei. Sunt un simplu angajat şi ar trebui să dorm cu ceilalţi muncitori.

Îl privea, nevenindu-i să creadă.

— Ridicol! De unde ţi-a venit o asemenea idee?

Shaun ridică din umeri. Impasibilitatea expresiei lui lăsa să se ghicească o uşoară tristeţe.

— Nu ştii nimic despre mine. N-ar trebui să mă tratezi ca pe un prieten.

Ah! Iată că tema reapăruse. George îi reamintise lui Shaun credulitatea ei. În ochi îi apărură lacrimi, în vreme ce răspundea:

— Dar vreau să-mi fii prieten. Orice ar spune alţii, sunt convinsă că pot avea încredere în tine.

Urmă o clipă de indecizie, de ezitare, înainte ca el să spună:

— Şi eu doresc să fim prieteni, Jodi – îţi sunt amic. Dar trebuie să recunoaştem amândoi că nu ştii cine sunt.

— L-am văzut pe George vorbindu-ţi, destăinui ea cu glas răguşit.

— Ce are de-a face George cu toată chestia asta?

— Am crezut… Am avut senzaţia că îţi făcea reproşuri. Iată că scăpase vorba. Trebuia să afle despre ce fusese vorba.

— Este un om de ispravă şi-ţi este loial.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi atrase ea atenţia cu blândeţe.

— Mi-ai pus vreo întrebare? Tonul lui era arţăgos.

Buzele ei tremurau, iar ochii erau umbriţi, în ciuda luminii focului. Se obişnuise cu o atitudine prietenoasă din partea lui; această schimbare avu efectul unei împunsături în inimă.

— Era nemulţumit? reuşi ea să îngaime.

— Poate că avea motive. N-am experienţă la garduri.

Jodi era tot mai demoralizată.

— Sunt sigură că ai lucrat foarte bine.

El făcu un gest de nerăbdare, parcă ar fi vrut să plece. Jodi nu-şi dorea decât să-l

reţină, măcar pentru o vreme, fiind convinsă că n-ar fi reuşit să închidă ochii toată noaptea dacă se despărţeau în felul ăsta. Încercă să-l înduplece:

— Te rog, ia loc pentru câteva clipe, Shaun. Eşti nefericit, iar asta înseamnă că şi eu mă simt la fel. Se opri, observându-i schimbarea bruscă de expresie. Părea cuprins de un spasm dureros care-i întuneca privirea.

— Jodi! Exclamaţia îi ţâşnise aproape de pe buze. Nu ştii nimic despre mine! N-ai dreptul să mă consideri altfel decât ca pe oricare alt angajat. Făcu un pas înainte, involuntar, şi o privi intens, provocându-i o nouă încordare nervoasă. Oare ghicise că-l iubea? Vorbele care urmară nu-i mai lăsară nicio îndoială şi se îmbujoră puternic. Nici măcar n-ai habar dacă-s căsătorit sau nu!

Jodi lăsă privirea în pământ, dorindu-şi să scape de prezenţa lui.

Era stânjenită. Dintr-odată, propria reţea de minciuni o sufoca şi izbucni în plâns. Îşi dorea cu disperare să-l asigure că era burlac, dar nu îndrăznea.

— Jodi! De astă dată strigătul lui era gâtuit. Se apropie, îi luă mâna şi o trase la

piept.

— Nu plânge, draga mea, murmură el liniştitor. Nu trebuie, fetiţo! O mângâia pe păr cu tandreţe. Lasă-mă să-ţi şterg lacrimile. Ţinea o batistă în mână; ea ridică fruntea, nu pentru a-l lăsa să-i şteargă lacrimile, ci pentru a-i căuta în ochi o confirmare a ceea ce i se păruse că aude în vocea lui. Da, ţinea la ea. Jodi închise pleoapele, simţindu-se copleşită de complexitatea situaţiei. Se avântase orbeşte în aceste încurcături, negândindu-se la ceea ce urma să rezulte. Ce-i rămânea de făcut? Epuizată de efort, împovărată de proporţiile înşelăciunii, simţi că soluţia cea mai simplă ar fi să spună adevărul, să-i redea libertatea de a se întoarce la el acasă, la Carla, cea care s-ar fi putut să-l aştepte, sau nu.

Să plece. Acum când începea să manifeste reciprocitate la sentimentele ei?

Îi ştergea lacrimile, neliniştit şi tandru. Instinctiv, Jodi i se cuibări la piept. Braţele lui vânjoase o cuprinseră protector. Vorbi cu buzele aproape lipite de obrazul ei:

— Ce ne facem, dragă Jodi?

Ea înghiţi cu dificultate. Conştientă de pericolul de a se încurca în propriile

minciuni, se trezi spunând:

— Nu putem decât să aşteptăm să-ţi revină memoria, Shaun.

— Şi când acest lucru se va întâmpla? Dacă sunt căsătorit şi poate am chiar copii? O îndepărtă de lângă el, dar ea fu mulţumită că pe chipul lui nu mai exista hotărârea de a pleca, de a o părăsi imediat, acum când înaintea lor apăruse perspectiva iubirii.

— Simt că nu eşti căsătorit. Ai afirmat-o şi tu, dacă ar fi existat o soţie, s-ar fi străduit să te găsească. Nu era exact ceea ce spusese el, dar Shaun nu încercă s-o corecteze. „Vom fi capabili, Shaun? Vom reuşi să aşteptăm? Câtă vreme?” într-o bună zi, va fi nevoită să-i spună ce ştia. Obligată! Planurile ei erau vagi; nu dorea decât să i se permită să trăiască prezentul, aceste nepreţuite clipe în care el se arăta atras de ea. Te rog! îl imploră, cu glas umil şi ochii larg deschişi.

— Foarte bine, draga mea, vom aştepta. Se aplecă, iar buzele lor se atinseră, cu tandreţe la început. Apoi, pe măsură ce ardoarea punea stăpânire pe simţurile lui, Jodi avu parte de prima ei sărutare pasionată, care reuşi s-o transporte într-al

nouălea cer, cu toate spaimele ce nu dispăruseră încă. Dar refuză să le ia în considerare şi răspunse la sărut în felul ei inocent, aproape copilăros. Eşti o minune de fată! Jodi, să ne rugăm împreună ca nimic să nu ne împiedice căsătoria.

Căsătorie. Era prea mult, iar ea începu din nou să plângă. Shaun pricepu, dar se arătă ferm:

— Jodi, gata cu lacrimile! Acum nu-şi au rostul. Draga mea, noi doi vom fi fericiţi!

Capitolul 7

Trecură câteva zile. Iarna se înstăpânise şi acum se întuneca la patru şi jumătate. Grădinile de lângă conac începură să arate dezolant, unica pată de culoare venind de la sera lui George, care cultiva crizantemele şi garoafele ce împodobeau de obicei casa.

— Detest vremea asta înnegurată şi umedă, se plânse Torrie, aruncând o privire spre termometrul sistemului de încălzire şi potrivind indicatorul la 26°C. În zona asta, primăvara timpurie este minunată, Jodi. Vei fi încântată, ai să vezi.

— Sunt sigură, dar mie-mi plac toate anotimpurile. Cum spuneai, afară e oribil, dar aici înăuntru. Ochii ei albaştri imenşi trecură în revistă marele salon, unde ea şi Torrie lucraseră întreaga dimineaţă, lustruind mobila şi lemnăria, scoţând în relief patina timpului. Jodi se hotărâse să mute mobila, pupitrul de scris schimbând locul cu dulapul în stil Regenţă, iar corpul de bibliotecă făcând acelaşi lucru cu masa din lemn de trandafir cu intarsii. Fotoliile fură grupate pe o latură a căminului, iar canapeaua ajunse pe partea cealaltă. Arată

mai primitor aşa, nu crezi? Căuta aprobare, iar menajera dădu din cap.

— Ai idei de bun-gust, Jodi.

— Sper din tot sufletul să fie zăpadă de Crăciun.

— S-ar putea să avem noroc, draga mea.

— Abia aştept să împodobim casa!

— O să poţi da o petrecere de sărbători, acum că te-ai împrietenit cu domnul şi doamna Walsh.

— Margaret şi Chris? Da, însă doar doi invitaţi sunt cam puţin. Este perfect pentru o zi oarecare, dar de Crăciun mi-ar plăcea o petrecere cu fiecare încăpere decorată, cu mulţi musafiri, plimbându-se agale peste tot, cu pahare în mâini şi mici gustări savuroase.

Torrie râse, în vreme ce ştergea praful de pe copertina căminului, înainte de a pune la loc obiectele ornamentale.

— Într-o bună zi, iubito, după ce-ţi vei găsi un soţ sociabil, care să aibă o mulţime de prieteni.

Jodi oftă, gândindu-se la Shaun, care trebuia să suporte vremea mohorâtă de afară. Aici nu avea niciun prieten, care să mai anime atmosfera. Acasă la el, pe de altă

parte, ar fi avut cu siguranţă pe cine să invite. Tocmai când terminau treaba, Shaun îşi făcu apariţia. Purta încă salopeta. Frumoasa lui figură aristocratică părea abătută, iar Jodi simţi o mustrare de conştiinţă. De două zile era neliniştită; trăia cu senzaţia că evoluează pe marginea prăpastiei, presimţind că el îşi va recăpăta memoria cât de curând.

Măcar de ar fi avut răgaz până la Crăciun, îşi spuse ea. După aceea, l-ar fi lăsat să plece.

Shaun se oprise în prag, dominând întreaga încăpere cu statura lui, chiar dacă nu intrase.

— Încântător. Privirea lui admirativă trecu în revistă schimbările, oprindu-se în cele din urmă insistent asupra căminului. Jodi simţi dintr-odată că pe frunte-i apăruseră broboane de transpiraţie. Văzuse oare ceva care să-i declanşeze amintirile? În conacul de la Forrestmead exista un şemineu Adam, pe care Shaun îl cumpărase cu câţiva ani în urmă şi-l instalase în salon. El îşi întoarse chipul;

Întâlni privirea lui Jodi şi-i zâmbi. Uşurarea îi provocă o relaxare generală.

Scoţând o batistă, începu să-şi tamponeze fruntea.

— Ne-am petrecut dimineaţa mutând mobila, spuse Torrie complet inutil.

— Arată mult mai bine aşa.

— E şi părerea mea. Jodi îşi revenea încet în urma sperieturii. Ne-am pregătit pentru oaspeţii de mâine.

— Sper doar, draga mea, interveni Torrie, că n-ai să decizi până mâine că trebuie să procedăm la fel şi cu sufrageria.

Jodi chicoti.

— Îţi promit.

— Dacă lăsaţi treaba pentru mâine, v-aş fi putut ajuta, declară Shaun de lângă uşă.

— Este ziua ta liberă şi ar fi bine să te odihneşti, spuse Torrie.

— După-amiază mă duc la oraş.

— Zău? se repezi Jodi, fără să se gândească. De ce trebuie să mergem?

— Draga mea, tu n-o să vii. Nu fusese discret, iar privirile pătrunzătoare ale menajerei trecură de la unul la celălalt. Observă că Jodi roşise uşor şi oftă. Shaun se întoarse şi ieşi, spunând: mă duc să mă spăl şi să mă schimb.

Când reveni, Jodi se afla în salonaş. Era

aproape şapte şi se pregătise pentru cină îmbrăcând un costum de jerseu albastru, constând dintr-o fustă plisată până la jumătatea gambei şi o bluză cu mâneci lungi, decoltată. În jurul gâtului înfăşurase o eşarfă de şifon imprimat. Părul fusese spălat de dimineaţă şi strălucea ca aurul în lumina focului din cămin; îi învăluia umerii şi se unduia la fiecare mişcare a capului. Nu exagerase cu găteala, conştientă că Shaun nu avea la dispoziţie decât acelaşi costum gri.

El intră şi închise uşa; Jodi îi zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva îi putea auzi bătăile inimii. Shaun se opri s-o admire; chipul ei era luminat de focul din vatră şi de candelabrul de argint masiv, cu cinci braţe, din spate. Jodi îşi feri ochii, stânjenită de privirea lui serioasă. Glasul lui amical îi ajunse la urechi în atmosfera paşnică a încăperii, pe un ton grav şi tandru.

— Vino încoace, Jodi.

Se supuse imediat comenzii. El îi luă în stăpânire mâinile mici şi albe, privindu-le fix, parcă fascinat de frumuseţea lor fragilă şi de forma unghiilor. Jodi se înfioră, tânjind după contactul fizic atât de necesar iubirii.

Dar el se reţinea mereu, conştiinţa nepermiţându-i să se creadă liber, până când situaţia n-avea să fie dovedită cumva. Cât despre ea, ar fi fost gata oricând să i se dăruiască, deplin, fără urmă de regret. Îl iubea din toată inima şi, cu toată timiditatea, nu se putea gândi la o încântare mai deplină decât să-şi abandoneze fiinţa în mâinile lui.

— Eşti atât de frumoasă. Vorbele şoptite erau pline de tandreţe, iar ochii lui exprimau aproape idolatrie. Draga mea, cu adevărat nu ştiu ce să facem.

Brusc speriată, ea strigă:

— N-o să mă părăseşti! Te rog, spune-mi că nu!

— Calmează-te, iubito. Nu, n-am să te părăsesc niciodată, dacă o să depindă de mine. Ştiu doar că nu-i corect faţă de tine.

— Dar sunt fericită, Shaun. Te rog, nu-mi umbri bucuria!

— Jodi. O trase mai aproape, iar mâna lui îi atinse mângâietor obrazul. Fetiţa mea, în ochii tăi se citeşte teama. Eşti făcută pentru fericire, draga mea, nu pentru spaime.

— Credeam. Că o să eziţi. Şi o să

consideri că Ar fi mai bine să pleci.

— Aşa ar trebui să procedez, recunoscu el, deoarece conştiinţa nu-mi dă pace, spunându-mi că nu mă port frumos cu tine. Totuşi, dacă asta ţi-e dorinţa, am să rămân. Iar când o să-mi revină memoria. Lăsă fraza neterminată, încruntându-se. Dragă Jodi, dacă sunt însurat, atunci datoria mea este.

— Nu pot să cred că eşti căsătorit, îl întrerupse ea blând. Nici tu n-o crezi.

Aprobă din cap, spunând din nou că într-un asemenea caz, soţia l-ar fi căutat şi l-ar fi găsit fără îndoială. Totuşi, continuă el, exista încă o astfel de posibilitate, iar ei nu aveau voie s-o neglijeze. Jodi pricepu că el continua să fie convins că ar fi fost mai bine s-o părăsească, dar că se înduplecase numai fiindcă ştia că asta i-ar fi frânt inima. Iar despărţirea s-ar fi putut dovedi complet inutilă, dacă s-ar fi dovedit că nu era însurat şi deci era liber s-o ia de nevastă.

Jodi făcu o mişcare timidă de a se apropia, iar extazul resimţit când braţul lui îi cuprinse talia îi trimise fiori prin tot trupul. Îl sorbea din ochi şi buzele îi tremurau, parcă invitând. Shaun admira minunatele trăsături ale chipului, profilul

delicat al nasului, fineţea bărbiei şi a buzelor, ochii mari ca de safir, precum şi inocenţa tinerească a expresiei. Sprâncenele frumos arcuite pe fruntea largă, inteligentă, părul diafan. Ea observă că îşi pierduse respiraţia, îi văzu vena ce pulsa pe gât, simţi ce luptă titanică se ducea în el. Iubirea ieşi victorioasă, iar el se aplecă şi o sărută. Numai că sărutarea nu avea pasiune; Shaun îşi controla fiecare fibră a trupului suplu. Mulţumindu-se cu puţin, Jodi îi răspunse la sărutare, conştientă de decizia lui de a-şi înfrâna pornirile.

În cele din urmă, el se îndepărtă. Se aşezară amândoi pe canapea, cu privirile pierdute în incandescenţa focului, aşteptând ca Torrie să-i anunţe că cina era gata. Ambii tăceau, absorbiţi de gânduri intime. Jodi ar fi vrut ca situaţia să se prelungească la nesfârşit. Era copleşită de o senzaţie de mulţumire, ştiind că amintirea acelor momente avea să-i rămână vie întotdeauna, indiferent ce-i va aduce viitorul, alinându-i clipele de singurătate.

Abia când se aşezaseră la masă, îi veni în minte să-l întrebe de ce nu-l putea însoţi

la Chester, în după-amiaza următoare. Scuturându-şi şervetul, el îi răspunse:

— Dacă vrei să nu fii minţită, copila mea, nu pui întrebări. Jodi pricepu: se ducea la oraş să-i cumpere un cadou de Crăciun.

— Să te întorci devreme, îl avertiză ea, fiindcă musafirii o să apară pe la şapte.

— Mi-am propus să nu depăşesc ora şase.

— Abia aştept prima mea cină sărbătorească, Shaun. Oare o să aibă succes, ce crezi?

— Cu talentul tău la decorarea mesei şi cu experienţa lui Torrie în bucătărie, n-are cum să iasă altfel.

Şi părerea lui se adeveri. Margaret şi bărbatul ei îşi exprimară entuziasmul fără reţineri, atât pentru masă cât şi pentru minunatele obiecte de argintărie colectate de-a lungul mai multor generaţii de cei din familia Clayton. Musafirii erau vizibil curioşi în privinţa relaţiei dintre Shaun şi Jodi, dar suficient de binecrescuţi pentru a nu pune întrebări. Jodi îşi închipuia totuşi că se lămuriseră în privinţa sentimentelor lui Shaun, din felul cum se purta cu ea, cum o privea şi cum i se adresa.

— Ne-ar face mare plăcere să ne întoarceţi vizita, declară Margaret, în vreme ce se pregăteau de plecare. Avem ceva treabă în următoarele două-trei săptămâni, dar vom mai vorbi la telefon. La începutul noului an ar fi perfect, după Crăciun.

Jodi dorise iniţial să-i invite şi de sărbători, la un pahar de vin, dar se abţinu, lăsând invitaţia pentru mai târziu.

După plecarea musafirilor, ea şi cu Shaun rămaseră încă o vreme. Focul era pe cale să se stingă, dar răspândea încă suficientă căldură şi lumină în cameră.

— Cred că a venit vremea să ne retragem, Jodi, rupse el tăcerea într-un târziu, zâmbindu-i. Probabil că eşti obosită, draga mea. Ai avut o zi grea. Masa a fost grozavă şi probabil ţi-au luat câteva ceasuri pregătirile.

Ea radia toată de mândrie.

— Cel mai mult au durat aranjamentele florale, replică Jodi. Mi-ar fi plăcut să am nişte boluri speciale pentru fiecare din florile separate. Ce zici, crezi că Margaret şi Chris au observat că am folosit pahare pentru ouă?

— Nici vorbă. Le-ai camuflat perfect cu

verdeaţă. Se ridică de pe scaun şi-i întinse o mână, echivalând cu o comandă nerostită de a se apropia, iar ea se execută îndată şi cu mare plăcere. În vreme ce o cuprindea în braţe, râse tandru. O ţinea atât de strâns, încât îi putea simţi bătăile inimii. Se aplecă puţin şi o sărută. În continuare se înfrâna, fiind mereu în gardă împotriva propriilor porniri. Pulsul ei se acceleră. O dorinţă puternică, de nestăpânit, o cuprinse; tânjea să-i simtă ardoarea, năzuia după o pasiune descătuşată, indiferent dacă s-ar fi dovedit violentă, crudă, sau chiar primitiv de brutală. Toată raţiunea lui fu înlăturată de contactul cu trupul ei tânăr, de buzele care i se ofereau cu totală supunere. Jodi cunoscu extazul unei îmbrăţişări posesive, al atingerilor carnale. Se agăţă de el, uitând de orice inhibiţie, nerăbdătoare să guste suprema fericire, pe care doar Shaun i-ar fi putut-o oferi.

Dar el se retrase, scuturând din cap.

— Jodi. Iubito, nu mă duce-n ispită. Nu sunt făcut din oţel. Cu glas răguşit, încerca să pledeze, dar neconvingător. Draga mea, iubita mea. Buzele li se întâlniră din nou, apoi gura lui coborî spre conturul gâtului,

apoi mai jos, unde rotunjimile ei imature ameninţau să-l scoată din minţi. Iubito, până nu aflăm cine şi ce sunt.

— Te iubesc! exclamă ea cu patimă. Sunt sigură că nu eşti însurat! Dacă ne iubim, cum am putea să greşim? Prin minte îi fulgerase o imagine – nefericirea dezolantă rămasă în urma plecării lui, înapoi la viaţa dinainte, la propriul cămin şi la femeia cu care urma să se căsătorească.

Dar dacă i-ar fi conceput un copil. El nici nu trebuia să afle. Într-adevăr, ar fi părăsit-o, dar ea n-ar mai fi rămas singură şi dezolată. Acel dar preţios ar fi consolat-o de-a lungul anilor de restrişte ce-i stăteau înainte.

— Dacă aş putea fi sigur că sunt liber, draga mea, îi şoptea el la ureche, atunci nimic nu ne-ar mai opri. Ne-am căsători imediat. Nu vreau să procedăm altfel şi nici tu n-ar trebui să doreşti.

— Am nevoie de tine, Shaun! izbucni ea cu disperare. Trebuia să-i facă un copil. Era obligatoriu! Suntem meniţi unul pentru celălalt! Zău, Shaun! Ştiu că şi tu mă doreşti la fel de mult! Nu greşim cu nimic! Crede-mă, te rog! Cu tot efortul de a

rezista, torţa arzândă a dorinţei ei îi stârni şi lui emoţiile şi pasiunile, care rupseră barierele. Cei doi fură atraşi irezistibil, copleşiţi de instincte primare. Câteva clipe trecură în tăcere, în vreme ce Jodi apela la singurul mijloc pus la dispoziţie de mintea ei inocentă, agăţându-se cu disperare de el, oferindu-se cu totul.

Părea să fi câştigat, căci el o ridică în braţe şi o duse spre sofa şi o aşeză fără să-i dea drumul, privind-o în ochi, admirându-i părul mătăsos răvăşit pe învelitoarea de catifea. Buzele ei erau întredeschise într-un început de zâmbet, trăsăturile mărturiseau extaz, iar ochii umbriţi de pasiune păreau visători. Mai frumoşi ca oricând.

Totuşi, nu dorinţa ei îi captivă atenţia, ci inocenţa pură a privirii. Se retrase brusc. Jodi simţi fiorul rece al eşecului, se ridică în capul oaselor, tremurând zdrobită, dar avu puterea să spună:

— Shaun, nu eşti căsătorit! Crede-mă, ştiu cu certitudine.

— Dar eu nu ştiu, iubirea mea. Se îndepărtă, iar ea se ridică şi-l urmă. Este ceea ce vreau, ceea ce-ţi doreşti, iubito. Dar nu ştim! Ultimele cuvinte sunau ca un

strigăt de disperare. Cum am putea afla adevărul? Doamne, trebuie să existe o posibilitate!

Jodi făcu un pas, iar el îşi deschise braţele. Ea se lipi de trupul lui, folosindu-i forţa pentru a compensa propria slăbiciune. Era secătuită din pricina intensităţii emoţiilor care o îndemnaseră să-l ademenească.

— Iubito. Shaun începu iar să vorbească, de astă dată ceva mai stăpânit, mai puţin vibrant. Micuţă Jodi, hai să facem un pact, acum, aici. Să nu încercăm să-l ispitim pe celălalt. Nu înţelegi, draga mea, dacă sunt căsătorit, având poate şi copii şi-ţi accept sacrificiul, amândoi vom avea de pătimit. N-aş mai putea fi fericit ştiind că am greşit faţă de tine doar ca să-mi satisfac o plăcere de moment.

— Ce logică îngheţată! exclamă ea, îngropându-şi faţa în haina lui. Iubirea n-are de-a face cu logica, Shaun!

— Iubirea este rezervată celor liberi să se îndrăgostească, Jodi, argumentă el serios. N-am nicio îndoială că am să te iubesc veşnic, dar dacă sunt însurat, iar soţia mă iubeşte, dacă mai sunt şi tatăl unor

copii care au nevoie de mine, atunci, oricât de mult te-aş iubi, trebuie să-mi fac datoria de soţ şi de părinte.

Jodi plângea amarnic. El era liber! De ce nu avea la îndemână niciun mijloc de a-l convinge... fără a-i destăinui cine era, fără să-i spună ceea ce i-ar fi putut schimba sentimentul actual în dezgust şi dispreţ?

Îşi ridică fruntea; Shaun se încruntase, trăsăturile fiindu-i deformate de suferinţă. Scoase o batistă şi-i şterse lacrimile de pe obraji.

— Dacă n-aş fi apărut aici. Dacă aş fi avut bunul-simţ, prevederea de a pleca înainte să se întâmple asta.

Înainte să se întâmple. Înainte ca ea să se îndrăgostească? se întrebă de cât timp îl iubea. Privind în urmă, n-ar fi descoperit nimic; i se părea că sentimentul existase întotdeauna. Încă din fragedă copilărie îl considerase un fel de erou, privit de la distanţă, un om ce ieşea în evidenţă faţă de toţi ceilalţi, chiar şi faţă de tatăl ei. Aparent, întotdeauna îl purtase în inimă şi în gânduri.

Dacă ar mărturisi, iar el ar fi continuat s-o iubească. Dacă ar fi priceput.

Desigur, nu era de neconceput. După o primă ieşire mânioasă, i-ar fi putut asculta povestea şi ar fi înţeles-o.

Îi cercetă figura şi descoperi ceva din vechea lui asprime, o amintire a acelui Shaun Wyndham, stăpânul de la Forrestmead. Nu îndrăzni să treacă la mărturisiri. Nu, fiindcă ar fi plecat, iar ea nu putea concepe să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului fără prezenţa lui îndrăgită.

Se lipi de el; acum era mai calmă, de parcă el i-ar fi împrumutat o parte din tăria lui. Erau îmbrăţişaţi, iar obrazul lui se sprijinea răcoros pe fruntea ei. Multă vreme rămaseră aşa, într-o intimitate neîntinată, cu conştiinţele pure.

— Trebuie să te duci la culcare, draga mea, articulă el în cele din urmă, ferm dar blând. Mâine, iubito, ne vom bucura amândoi că ne-am abţinut. O privi în ochi, implorând-o să zâmbească.

— N-am chef de zâmbete, se împotrivi ea.

— Dar ai s-o faci, iubito.

Se supuse, înfiorându-se sub efectul glasului lui poruncitor. Şi brusc, toată apăsarea păru să fi dispărut.

— Mă simt mult mai bine, declară ea şi-i zâmbi din nou.

Shaun o prinse de cot şi o ţinu la lungimea braţului, vorbindu-i cu sobrietate.

— Vom face acel pact, Jodi, chiar acum, pe loc.

Ea dădu din cap cu umilinţă.

— Desigur. N-o să ne mai supunem tentaţiei unul pe celălalt. Lacrimile o podidiră. Asta înseamnă. Înseamnă că Un suspin puternic îi opri cuvintele pe buze.

— Ce încerci să-mi spui, dragostea mea?

— Adică. N-ai să mă mai săruţi?

În loc de răspuns, o trase aprobe şi-i sărută buzele cu blândeţe.

— Am să te sărut, dulceaţa mea. Sigur că am s-o fac.

Îi aruncă un surâs tremurător şi-şi ascunse din nou faţa în reverele hainei lui.

— Atunci, sunt fericită.

— Somn uşor, iubito. O privi cu o urmă de îndoială. Ai să dormi, Jodi, nu-i aşa?

— Aşa cred. Da, sunt sigură că am să pot dormi.

— Bravo. Se îndreptară spre uşă şi ieşiră împreună. Focul de buşteni de pin de pe hol era pe sfârşite, dar continua să radieze

căldură şi lumină roşiatică.

— Ai o casă splendidă, Jodi, declară el, în vreme ce treceau pe lângă vatră spre scară. Dacă se va dovedi că-s liber, ne vom căsători şi vom locui aici pentru totdeauna. N-aş vrea să mai plec nici dacă aş descoperi că sunt proprietarul vreunui conac – ceea ce desigur este foarte improbabil, completă el râzând.

În faţa uşii dormitorului ei mai întârziară câteva clipe, urându-şi în şoaptă noapte bună, ca să n-o deranjeze pe Torrie. Nu că ar fi existat cine ştie ce pericol s-o trezească, fiindcă menajera dormea în aripa personalului – în ciuda tuturor încercărilor lui Jodi de a o convinge să se mute mai aproape – acolo unde stătuse întotdeauna.

În cele din urmă Jodi ajunse în cameră şi se opri lângă măsuţa de toaletă, privindu-se în oglindă, în vreme ce gândurile ei treceau de la una la alta. Povara vinovăţiei o copleşea, pentru ca în clipa următoare s-o năpădească fericirea sentimentului de iubire împărtăşită. Se gândea ba la minunata seară petrecută cu prietenii, ba la ceasurile premergătoare în care aranjase masa şi o împodobise cu flori, în timp ce

Shaun se afla în Chester, căutându-i un cadou de Crăciun. Chiar înainte de a adormi, îşi aminti cuvintele lui referitoare la un conac.

În dimineaţa următoare, după ce o contactase întâi pe Torrie, ca să fie primit, George îşi înmânã demisia. O anunţa că va pleca la sfârşitul lui decembrie, explicând că, întrucât nimic nu-l mai lega de ţară, se hotărâse să emigreze în Australia.

Împietrită de noutate şi convinsă că ferma n-avea cum să prospere decât sub conducerea expertă a omului ei de încredere, Jodi nu reuşi decât să-l privească fix. Îşi spuse că trebuia să discute situaţia cu Shaun, fiindcă nu se simţea capabilă să ia o decizie de una singură. Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-l roage pe George să se răzgândească, sau măcar să-i ceară să-şi expună motivele. Dar timiditatea o împiedică; avea nevoie de un umăr pe care să se sprijine, iar alegerea cea mai normală era să apeleze la Shaun. Simţea de asemenea că el avea idee despre cauzele hotărârii lui George.

Dar cea care-i furniză o explicaţie fu Torrie.

— Deci, pleacă. O vreme rămase dusă pe gânduri. Asta-i motivul pentru care părea atât de doritor să te înveţe să conduci ferma. Ei bine, nu mai e cazul să-mi ţin gura. E îndrăgostit nebuneşte de tine, Jodi. Şi încă de la început.

— Ah. Era îndurerată, dar nu surprinsă. Sărmanul George! N-am vrut să-i provoc suferinţă, Torrie.

— Sigur că nu. Îşi continuă însă ideea, adăugând că George pusese la suflet felul cum se purta ea cu Shaun. Eşti atât de prinsă, dragă Jodi – iartă-mi te rog expresia, încheie ea pe ton de scuză.

Jodi se înroşi toată şi privi în altă parte.

— Eu. A. Nu pricep de ce spui că-s prinsă. Aruncă o privire menajerei, pregătită să nege orice, dar nu reuşi. Torrie avea o expresie dojenitoare, menită să-i amintească faptul că nu făcuse niciodată vreun efort de a-şi ascunde sentimentele pentru străinul primit în casă.

— George mi-a destăinuit mai de mult că s-a îndrăgostit de tine. Nu ştiu dacă a nutrit vreodată speranţa că te-ar putea cuceri, dar nădejdile lui au fost iute destrămate, după apariţia lui Shaun.

Jodi privi în jos şi începu să urmărească un contur imaginar cu vârful pantofului. Torrie se duse la chiuvetă să spele nişte vase rămase de la masa de seară.

— Ţi-a spus George ce s-a întâmplat între el şi Shaun? vru să afle Jodi. Părea că ceva nu-i convenea la împrejmuiri. Shaun n-a vrut să-mi spună despre ce era vorba, iar pe George nu l-am întrebat.

— Ei bine, ar fi trebuit să-l întrebi; domnişoara Clayton aşa ar fi procedat.

— Da?

— Doar este administrator, apăsă Torrie pe cuvinte, iar Jodi simţi că roşeşte din nou.

— Nu mi s-a părut corect să-l chestionez pe George cu privire la lucrarea făcută de Shaun, spuse ea, încruntându-se doar la enunţarea ideii.

— Şi care ar fi motivul? Torrie luă prosopul şi se apucă să şteargă un polonic. Jodi nu găsi niciun răspuns, aşa că menajera continuă: este foarte normal să fiu uimită de felul cum îl tratezi pe Shaun, draga mea. A venit aici ca străin, un om despre care nu ştiai nimic. Îţi aminteşti – l-ai acceptat pentru două săptămâni. Dar chiar din prima zi te-ai purtat de parcă ar fi fost un personaj

foarte important, căruia trebuie să-i acorzi toată atenţia. Recunosc, are toate calităţile unui gentleman, dar asta nu-nseamnă că trebuie considerat nobil, nu-i aşa?

Auzind cuvântul „nobil”, Jodi tresări uşor, dar menajera nu observă, deoarece se întorsese spre chiuvetă.

— Atunci, George nu-l înghite pe Shaun?

— Sigur.

— Dar i-a dat de lucru. Nu era obligat s-o facă.

— Tu l-ai angajat, o corectă Torrie. Cred că ăsta a fost lucrul care l-a deranjat pe George. I s-a părut că ar fi trebuit să-l întrebi.

— Vai, nici nu mi-a trecut prin minte. Ar fi trebuit să-l consult întâi pe George, nu-i aşa?

Torrie lăsă din mână prosopul de vase şi umplu ceainicul. Jodi îi aruncă o privire piezişă, observându-i profilul hotărât, obrazul zbârcit şi părul alb. Era preocupată şi nu doar de atitudinea lui Jodi faţă de Shaun, ci şi din pricina deciziei lui George. Era clar că George îi încredinţase bună parte din gândurile şi sentimentele lui; îi părea rău pentru el, dar în acelaşi timp

menajera n-ar fi acceptat ideea ca ea să se mărite cu unul ca George. Torrie avea concepţii de modă veche privind statutul social al angajaţilor, respectiv al patronilor; lucrul era foarte clar din dezaprobarea cu care întâmpinase faptul că George i se adresa folosind numele de botez.

— Nu te necăji din pricina asta, draga mea, o îndemnă Torrie, revenind cu ceainicul plin. Acum e prea târziu. George s-a decis să plece şi cu asta basta. Ferma Woodriding nu se va nărui din pricina plecării unui singur om. George ar fi trebuit să pună greşeala ta pe seama tinereţii şi lipsei de experienţă.

— Când spui „greşeală” te referi la angajarea lui Shaun?

— Într-adevăr. Torrie gesticulă spre un scaun. Stai jos, dragă, şi hai să bem o cană de ceai.

— George ţi-a spus vreodată că are de gând să plece? continuă Jodi interogatoriul, aşezându-se la masă.

— Nu, dar trebuie să admit că am bănuit ceva. De când mi-a mărturisit că te iubeşte, am ştiut că va veni şi clipa asta. Era clar că n-ar fi putut să-şi ascundă la infinit

sentimentele, nu-i aşa?

Jodi dădu din cap. Se simţea vinovată, de parcă i-ar fi jucat o festă urâtă lui George, provocându-i suferinţă cu bună ştiinţă.

Totuşi, la următoarea întâlnire, el părea bine dispus, entuziast în privinţa aventurii în care se avânta începând cu noul an.

— Ar fi bine să-ţi mai spun câte ceva despre conducerea fermei, spuse el. Există încă o mulţime de lucruri despre care n-ai habar.

— Da, ştiu asta. Intră şi mai povesteşte-mi. Îl conduse în salon, stânjenită de ceea ce aflase şi temătoare să nu comită alte erori.

George o ţinu mai bine de două ore. Ca întotdeauna, o plictiseau detaliile privind mulsul, sau recoltatul, dar îl ascultă cu atenţie mimată, nereuşind decât să ajungă la o înţelegere superficială a afacerii. George ţinuse la zi registrele cu meticulozitate, dar îi spuse că, până să moară, fuseseră păstrate de domnişoara Clayton.

— După mine, ar fi bine să înveţi să le completezi singură. Dacă vei angaja alt administrator, s-ar putea să nu ştie

contabilitate şi să fii nevoită să-i arăţi cum se face.

Privirile li se întâlniră; Jodi nu se grăbi să-l informeze că spera ca Shaun să-i ia locul. Ideea îi dăduse târcoale, dar n-o aprofundase, fiind tot mai convinsă că în curând va fi nevoită să-i spună adevărul.

— Pe urmă, mai e problema reparaţiilor acareturilor, continuă George, în vreme ce beau o cafea şi gustau delicioasele brioşe calde aduse de Torrie. Shaun ştie exact despre ce-i vorba. Cred că poate executa singur o bună parte dintre lucrări, dar pentru instalaţiile din staul şi din şopronul de muls va trebui să apelezi la specialişti.

— Da. Aş fi preferat să nu pleci, George, nu se putu ea împiedica să spună, conştientă că mătuşa nu s-ar fi umilit niciodată într-atât. Nu cred că voi mai găsi pe cineva atât de priceput ca tine.

Îi zâmbi cu o urmă de vanitate.

— Nimeni nu-i indispensabil. Domnişoara Clayton ne-a spus-o răspicat de nenumărate ori. Era un patron bun, dar ne-a lăsat să înţelegem că ea era cea care ne dădea o pâine.

— Asta-i o atitudine cam depăşită,

desigur.

— Nu ştiu. Aici, la ţară, e mai greu să găseşti de lucru. Dacă ţi-ai găsit, vei încerca să te menţii, conştient că sunt mereu destui gata să-ţi ia locul. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Shaun. S-ar putea să fie capabil să-mi ţină locul. Jodi scăpă un suspin.

— Cândva, se va întoarce la propria lui casă, George.

— Cândva. Dar când? Se opri din nou. Ţii foarte mult la el, nu-i aşa? Ea aprobă din cap.

— Suntem buni prieteni, într-adevăr.

— În caz că n-are alte obligaţii. Adică, dacă nu-i căsătorit.

Fu rândul ei să zâmbească, măgulită.

— Cred, începu ea – iar o inflexiune a glasului îl avertiză pe George că era de preferat să abandoneze subiectul – că Shaun trebuie să aibă suficiente responsabilităţi.

Din nou se lăsă linişte. Jodi bău o gură de cafea, sperând că George se va ridica şi va pleca. Dar el aduse vorba despre lecţiile de şoferie. În ultimele sâmbete, îşi petrecuse dimineţile la o şcoală de şoferi din Chester, iar George o asigurase că era

pregătită pentru examen. Jodi protestase, dar iată că acum el relua ideea.

— Davis mi-a dat dreptate. Amândoi suntem convinşi că te poţi prezenta la examen. Jodi era încă neîncrezătoare.

— Mi-e teamă că am să pic, George. Pricepi, nu-s deloc sigură pe mine.

— N-ai de ce. Oricum, vor mai trece săptămâni înainte să fii programată la testare.

— Zău? Atunci, prea bine, am să depun cererea.

Capitolul 8

În aceeaşi seară, la cină, Jodi îi anunţă lui Shaun noutatea, întrebându-l dacă avea vreo idee despre motivele demisiei administratorului. Shaun ezită, dar în cele din urmă îi povesti că George se purtase foarte rece cu el în ultima vreme.

— Te iubeşte, cred, adăugă Shaun, privind-o cu o expresie ciudată. Este un tip cinstit şi de nădejde.

Jodi nu răspunse imediat. Înghiţi saliva care-i inundase dintr-odată gâtlejul.

— Nu m-aş putea mărita cu el, dacă la asta te gândeai, reuşi ea să îngaime.

— Dacă n-aş fi apărut.

— Dar eşti aici, replică ea, întrebându-se cum ar reacţiona dacă ar afla că el „apăruse” pentru ea cu foarte mult timp în urmă.

— Iubito, dacă sunt căsătorit.

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta, îl întrerupse ea. Doresc să fim fericiţi – în prezent.

Pe chipul lui apăru un zâmbet, iar ea răspunse la fel. Era clar, şi el simţea că doar prezentul conta cu adevărat, că fericirea

trebuia trăită atât cât va dura.

Weekendul care urmă se dovedi unul dintre cele mai fericite din viaţa lui Jodi. Sâmbătă dimineaţă, însoţită de Davis, ieşi să exerseze conducerea maşinii. Davis declară din nou că mergea excelent. Dacă va conduce astfel, testul va fi floare la ureche. Mai târziu, îl lăsă pe Davis şi porni spre secţia de poliţie. Crezuse că-i va fi foarte uşor să aleagă un cadou pentru Shaun, ţinând seamă că avea nevoie de atâtea lucruri. Papuci, ceas de mână, un inel cu sigiliu, nişte butoni de aur. Dar îşi dădu seama că, îndată ce va afla despre înşelătoria ei, n-o să mai vrea să păstreze cadoul, mai ales că acasă le avea pe toate. Aşa că alegerea deveni cu adevărat dificilă. În cele din urmă se hotărî pentru inelul cu sigiliu, pe care-l cumpără sperând că i se va potrivi. În caz contrar, o asigură bijutierul, putea fi ajustat.

Era mulţumită de alegerea făcută şi spera că Shaun nu va dori niciodată să scape de inel. Poate că-l va păstra şi, cândva, într-un viitor îndepărtat, îl va scoate de pe deget. Şi îşi va aminti că s-a simţit bine lângă cea care i-l dăruise.

Conduse maşina spre casă sub îndrumările lui Davis, care stătea alături. După ce luară prânzul împreună, ea şi cu Shaun petrecură după-amiaza într-o atmosferă de camaraderie, decorând sărbătoresc saloanele, sufrageria şi holul. Domnişoara Clayton avusese o mulţime de seturi de lumânări, iar Jodi o întrebă pe Torrie dacă apucase vreodată să le utilizeze pe toate.

— Da, bineînţeles. Le prindea de tulpinile plantelor.

— Ah, pricep.

Aproape în fiecare încăpere existau coşuri suspendate cu plante agăţătoare.

— Arată atât de drăguţ doar în lumina sfeşnicelor, se minună Torrie, care venea din când în când la ei, lăsându-şi baltă treburile de la bucătărie, pentru a le da câte o sugestie.

În dimineaţa următoare, Davis îi duse la ocolul silvic, unde erau puşi în vânzare brazi de Crăciun. Se adunase multă de lume acolo – copii îmbrăcaţi în culori vesele, cu hanorace deschise, glugi de spiriduşi şi mănuşi fără degete. Pădurea răsuna de râsetele lor. Câinii lătrau, oamenii discutau

în vreme ce se plimbau printre sutele ce brazi tăiaţi, căutând o dimensiune potrivită. Jodi ar fi fost tentată să cumpere unul enorm, dacă Shaun nu i-ar fi atras atenţia că n-avea loc de grinzile din salon.

— Margaret mi-a spus că Ocolul Silvic scoate brazi la vânzare. Mi-a povestit scena şi m-a făcut curioasă.

— Presupun că de acum înainte ai să te duci acolo an de an, râse Torrie, privind-o afectuos.

Jodi nu răspunse, simţindu-şi inima împovărată. Crăciunul următor nu avea să semene cu acesta. Nici celălalt. Niciodată nu va mai avea parte de asemenea sărbători petrecute împreună cu scumpul ei Shaun.

El o privea uşor încruntat.

— Ce s-a întâmplat, Jodi?

— Nimic. Se înseninã imediat, aruncându-i un zâmbet încântător. Torrie plecase, anunţându-i că masa urma să fie gata peste jumătate de ceas şi exprimându-şi speranţa că nu se vor apuca acum de decorat pomul.

— Ah, sunt atât de fericită, Shaun! declară Jodi după câteva ore, pe când se aflau în încăperea cu firide, ea agăţând

globuri strălucitoare în brad, iar el potrivind setul de beculeţe colorate. Jodi mai cumpărase câte ceva faţă de vechile ornamente ale mătuşii şi despachetă înfiorată nişte oameni de zăpadă mărunţi, reni şi turturele ştrengare, cu ciocuri larg deschise, ciripind vesele.

— Parc-ai fi un copil mic, râse Shaun, ale cărui priviri fuseseră atrase de una din exclamaţiile ei şi o urmărea cum despachetează un Moş Crăciun micuţ.

— Trebuie să recunosc, mă simt de parcă aş avea zece ani!

— Sau mai puţin, după mine. În zilele noastre, tinerele de zece ani sunt deja nişte creaturi sofisticate. Îşi întrerupse lucrul şi se aşează pe duşumea. Ştii ceva, Jodi, cred că dacă aş mai făcut vreodată aşa ceva, mi-aş fi amintit.

Ea înghiţi în sec.

— Aşa ceva?

— Pregătiri de Crăciun. Gestul lui expresiv cuprindea întreaga încăpere. Decorarea camerelor, pregătirea luminilor colorate, achiziţionarea unui brad. Scutură din cap. Nu-mi vine să cred că am fost tată.

— Nu. Nici eu nu cred, şopti ea.

Fruntea lui se încreţi mai mult. Se ridică, îi luă mâna şi spuse cu blândeţe:

— Jodi, iubita mea, vreau să fii convinsă că te voi iubi întotdeauna, că te voi păstra în suflet până la moarte, orice va aduce viitorul şi indiferent cine va face parte din viaţa mea. Ochii ei păreau uşor umbriţi, dar nu erau trişti. Îi duse mâna la buze. Sunt sigur că lucrurile vor evolua bine pentru noi. Cum aş putea avea soţie şi copii, dacă nimeni nu mi-a reclamat lipsa?

— Sunt convinsă că n-ai nici soţie, nici copii, scumpul meu.

— Ai fost încă de la început, Jodi, nu-i aşa? zâmbi el tandru. Mă rog şi sper să ai dreptate.

Jodi se întoarse spre brad şi reîncepu să agaţe ornamentele cumpărate, iar el îşi îndreptă din nou atenţia spre beculeţe. Torrie aduse ceaiul, precum şi nişte plăcintă tăiată mărunt şi cârnaţi.

— Ca să aveţi energie, explică ea, admirând bradul. Foarte frumos. Nu credeam că eforturile domnişoarei Clayton ar putea fi depăşite.

— Şi acum, spuse Jodi, a venit vremea cadourilor!

Erau gata pregătite, frumos ambalate. Shaun o privea cum agaţă în pom pacheţelele mai mici şi cum le aşază pe cele mari dedesubt. Cadoul lui Shaun era cel mai mic; îl aşează, având grijă să-i ascundă eticheta.

— Am terminat. Shaun adusese şi pachetele lui: unul pentru Torrie şi unul pentru Jodi. Se opri lângă ea şi o cuprinse cu braţul, admirând pomul strălucitor. Se lăsase întunericul, dar aprinseseră lumina, ca să poată vedea. Apoi Shaun apăsă pe întrerupător, lăsând în funcţiune numai luminiţele bradului şi pe cele care împodobeau plantele suspendate.

— Nu-i aşa că e minunat? îşi lipi obrazul de umărul lui. Ca într-o lume de basm!

El se aplecă s-o sărute; în ochii lui se citea o tandreţe nemărginită.

— Da, păru el lămurit, eşti doar o copilă, nimic mai mult.

— Peste cinci săptămâni voi împlini nouăsprezece ani, se sumeţi ea. Asta înseamnă maturitate!

— Nouăsprezece… Din nou, pe fruntea lui apăru acea cută pe care o mai observase. Oare ce vârstă am eu?

Câţi ani avea? Ea ştia foarte bine. Îl privi, pretinzându-se gânditoare.

— Vreo treizeci şi doi, declară ea după o vreme.

— Mă întreb cu cât te-ai înşelat. Glasul lui se stinse; medita. Însă îşi reveni repede, spre uşurarea ei.

* * *

Jodi fu repartizată la examenul de şoferie cu două zile înainte de Crăciun, aşa că se hotărî să facă exerciţii în fiecare zi, de obicei cu Davis, dar şi acompaniată de George, când şoferul avea treabă. Shaun continua să lucreze la împrejmuiri, iar Jodi rămase încântată când o anunţă că acum se înţelegea bine cu George. Îl chestionase direct, aşteptându-se să afle că George avea aceeaşi atitudine dezagreabilă.

Într-o seară, când stăteau ca de obicei unul lângă celălalt în salonaş, ascultând acordurile blânde ale muzicii lui Haendel izvorâte din casetofon, Shaun readuse în discuţie slujba pe care spera s-o obţină la o fermă din împrejurimi.

— Nu-mi pot permite să rămân fără

lucru. N-am de gând să trăiesc pe spinarea ta.

— Te rog, nu mai folosi asemenea vorbe, îl imploră ea. Îmi displac profund.

— Foarte bine. Atunci am să folosesc termenul „profit”, deşi nu văd nicio diferenţă.

— George spunea că e mult de lucru la acareturi. Zicea că ai putea face o parte, dar că instalaţiile pentru grajduri şi şopronul de muls necesită un specialist.

— Într-adevăr, e destul de lucru, aprobă el, dar treburile respective n-aveau să dureze o veşnicie. După ce mă voi întâlni cu acest fermier, am să ştiu dacă e dispus să mă angajeze sau nu. George nu era sigur; se gândea că s-ar putea să apară un post, aşa că merită să încerc.

Un timp, Jodi păstră tăcerea, amintindu-şi vremurile când Shaun era stăpânul a tot ce mişca pe moşie, nobilul arogant cu reputaţie de milionar. Mândru şi semeţ, cu un aer de superioritate şi distincţie. Iar acum părea nerăbdător să se angajeze la ferma altuia, temător că s-ar putea să nu primească slujba. Se simţea încorsetată în păienjenişul minciunilor. Va trebui să dea

socoteală pentru toate! Ar fi meritat ca Shaun s-o strângă de gât. Senzaţia de sufocare şi teroarea puseră stăpânire pe ea; îşi dorea să strige adevărul, suferind consecinţele, dar scăpând în acelaşi timp de stres. Reuşi să se abţină cumva şi vorbi puţin tremurat, dar insuficient ca să-i atragă atenţia:

— Şi n-ai să mai locuieşti aici, Shaun? După plecarea lui George, o să-mi lipsească un om. Se gândea la registrele pe care va fi obligată să le ţină la zi şi la formularele de completat cu regularitate monotonă. Ideea de a conduce singură ferma o umpluse de nelinişti, deoarece era conştientă că nu s-ar fi descurcat nici pe jumătate cât mătuşa. Am nevoie de tine, Shaun. Îl privi rugător. George mi-a arătat registrele şi o grămadă de formulare, mi-a vorbit despre vaci, despre producţia de lapte şi Si. Ridică braţele în semn de neajutorare resemnată, observând că expresia lui preocupată fusese înlocuită de una amuzat-compătimitoare. N-am priceput nimic, Shaun!

— Era de aşteptat, iubito. Dar, adăugă el pe un ton serios, nu pot să-i ţin locul lui George. Scutură din cap, respingând ideea.

— De ce? vru ea să ştie.

— Ca să fiu cinstit, Jodi, mă simt vinovat că George şi-a dat demisia. Sunt convins că n-ar fi plecat dacă nu-mi făceam apariţia.

Jodi fu obligată să aprobe.

— În acelaşi timp, argumentă ea după o pauză, n-are niciun rost să refuzi postul, nu crezi? Oricum, voi fi obligată să angajez un om, chiar dacă nu pe post de administrator. Aşteptă un răspuns din partea lui, dar acesta nu veni. Aş prefera să am un administrator, fiindcă ştiu că nu voi fi niciodată capabilă să conduc singură ferma. Mă înspăimântă numai ideea. Îl privi cu speranţă, buzele tremurându-i uşor. Le-aş face pe toate anapoda şi aş avea necazuri cu Ministerul Agriculturii. Sau cu altcineva.

În cele din urmă, el acceptă să preia însărcinările lui George, dar era o decizie luată împotriva voinţei. Era necesar ajutorul lui George, care în mod sigur avea să fie nemulţumit. Totuşi, spre surpriza lui Shaun, George nu se arătă ostil. Poate niţel necăjit, dar preocupat fiind de interesele lui Jodi, se arătă dispus să-i explice toate amănuntele.

Convinsă că procedura era susceptibilă de a-i stimula mecanismele memoriei, Jodi îl

aşteptă anxioasă pe Shaun să se întoarcă acasă, după ce-şi petrecuse întreaga după-amiază în şopronul ce-i ţinea loc de birou lui George.

— Din explicaţiile lui, lucrurile par destul de simple, zâmbi Shaun. Din câte-mi dau seama, n-o să întâmpin dificultăţi. Ce m-aş fi făcut fără tine, Jodi, draga mea? Ce soartă milostivă mi te-a scos în cale!

Incapabilă să-i primească recunoştinţa, Jodi privi în altă parte.

— Deci, eşti mulţumit – cu slujba, adică?

— Încântat, mai ales acum, după ce am discutat cu George. Cred că voia să emigreze în Australia de multă vreme, dar a amânat mai întâi să n-o lase baltă pe domnişoara Clayton. Apoi, când a văzut cât eşti de tânără şi lipsită de experienţă, s-a simţit obligat să mai rămână.

— Adică, nu pleacă din pricina. Din cauza mea?

— Fiindcă te iubeşte? Nu, Jodi, deşi există şi acest motiv, fără discuţie.

— Mă simţeam îngrozitor de vinovată gândindu-mă că pleacă numai din cauza mea – şi a felului cum m-am purtat cu tine. Torrie susţine că n-am încercat să-mi

ascund sentimentele faţă de tine şi are desigur dreptate. Unul din zâmbetele ei încântătoare îi apăruse pe figură, iar ochii îi străluciră din nou. Sper să fii mulţumit, Shaun.

— Voi fi. Glasul lui se stinse şi o vreme rămase tăcut. Totuşi, aş vrea să-mi revină memoria. Ar trebui să trec cât mai curând pe la spital, să-l caut pe doctor. Mi-a cerut să păstrez legătura, deşi nu prea ştiu ce-aş avea de câştigat din asta. Nu s-a descoperit încă nicio procedură medicală împotriva amneziei, din păcate.

— N-ai avut niciodată măcar o umbră de amintire? întrebă ea, iar Shaun scutură imediat din cap.

— Nimic, suspină el. Absolut nimic!

Jodi schimbă subiectul, spunându-i că în ziua următoare era programată pentru examenul de şoferie şi că era foarte speriată. Shaun râse şi o asigură că un eşec n-ar fi însemnat sfârşitul lumii.

— Syd mi-a povestit că a dat examenul de patru ori până să reuşească.

— Mi-ar fi ruşine!

— Absurd! Oricum, atât Davis cât şi George sunt siguri că eşti bine pregătită.

— Poate că sunt, dar dacă intru în panică?

— Nu te lăsa pradă temerilor. Relaxează-te, iubito, şi poartă-te ca şi când l-ai avea pe Davis alături.

Spre surprinderea şi marea ei uşurare, trecu testul. Îi declară lui Davis că nu-i venea să creadă şi că îi era profund recunoscătoare.

— O parte din merit îi revine lui George, adăugă ea, simţindu-se datoare faţă de el. Îţi mulţumesc mult, Davis!

— Şi acum n-o să mai ai nevoie de serviciile mele. Vocea era excesiv de plată; Jodi ştia că-i spusese lui Torrie, banii câştigaţi astfel erau de mare importanţă pentru el.

— Fără îndoială că o să am nevoie de ajutorul tău, Davis, îl corectă ea. N-am de gând să conduc mereu. Dacă nu din altă cauză, măcar fiindcă îmi displace profund să intru în Chester cu maşina. Nici nu m-aş fi prezentat la examen dacă nu mă încurajai.

— Ai să te obişnuieşti cu traficul rutier.

— Dar nu vreau, nu încă. Am să apelez tot la tine.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Clayton. Îţi

rămân dator.

Shaun se arătă încântat de faptul că trecuse testul, dar nu pricepu de ce insista să-l păstreze pe Davis.

— Ei bine, are nevoie de bani, îl lămuri ea.

— Înţeleg. Privirea lui era plină de afecţiune. Frumos din partea ta că priveşti lucrurile astfel.

— În afară de asta, îmi displace traficul.

— Din câte mi-a spus Davis, te descurci de minune, replică el pe acel ton amuzat atât de atrăgător pentru ea.

— Davis mă laudă excesiv. N-ar trebui să-l iei în seamă.

— Sunt sigur, draga mea, că părerea lui contează. Conduce de peste patruzeci de ani.

— E un şofer excelent, aprobă ea gânditoare. În luna octombrie, m-a adus acasă cu bine pe ceaţă, conducând vreo trei sute de kilometri şi se opri brusc. Simţi cum păleşte, observând expresia întrebătoare care apăruse în ochii lui.

— Trei sute de kilometri? repetă el. De unde veneai?

Jodi înghiţi cu greu nodul din gâtlej.

— Am... A... O vreme, ezită. Ceea ce voiam să spun, este că... Am vizitat o prietenă. Era tensionată la maximum. Cum să-i explice? Niciodată nu-i vorbise lui Shaun despre vreo amică şi nici despre locul unde trăise înainte. Reticenţa ei fusese atât de vizibilă, încât el evitase să-i pună întrebări indiscrete. Însă acum. Ea deschisese discuţia şi era normal ca el să-şi manifeste interesul.

— Şi prietena asta trăieşte la trei sute de kilometri de aici? Încotro?

— În... în... partea de sud... A... Angliei. După ce am vizitat-o, a murit.

Shaun o privea ciudat, cu intensitate. Îngheţă când îl auzi întrebând:

— Eşti stânjenită? S-a întâmplat ceva? Vorbea automat, în vreme ce mâinile trebăluiau ceva.

— Ba nu, nu-s stânjenită deloc, negă ea, dar pe un ton care suna fals.

— Octombrie trecut? murmură el. În ce dată?

— Ziua? reacţionă ea ca un ecou. Are vreo importanţă?

— Ceaţă. Ceaţă. Privirile lui se îndreptară spre fereastră. În octombrie am

apărut aici. Îmi amintesc ceaţa, Jodi, sări el vioi, ceaţa are o semnificaţie. Tăcu, iar ochii îşi pierdură strălucirea. Doamne!

Am fost aproape de Ceva! Dar acum s-a dus!

Inima ei bătea să-i spargă pieptul; spaima tangibilă şi monstruoasă i se furişa de-a lungul coloanei vertebrale, totuşi, ca printr-o minune, vocea îi rămase fermă.

— Doctorul te-a avertizat că e posibil să ai asemenea senzaţii. Când va apărea următoarea viziune? Şi cât de revelatoare va fi? Înhămându-se la această înşelăciune, Jodi ştiuse că va trăi pe marginea prăpastiei, dar până acum nu simţise niciodată primejdia atât de aproape. Cumva, se lăsase pradă falsei sugestii că ea va fi cea care-i va deschide ochii asupra adevărului şi că avea suficient timp. Acum, însă. Această străfulgerare a trecutului o făcuse să priceapă că el îşi putea recâştiga memoria oricând.

Îl privea şi suferea din pricina expresiei de frustrare agonizantă întipărită pe chipul lui auster.

— Într-adevăr, doctorul aşa spunea. În vocea lui răsuna asprime. Trăsăturile lui

schimonosite îi amintiră brusc de bărbatul dinainte. Gura severă, aroganţa, ochii de culoarea cositorului. Până şi gropiţa din bărbie părea mai pronunţată. Cât va mai dura? aproape mârâi el. Cât?

Jodi se retrase tremurând din faţa lui Shaun, conştientă că după ce adevărul privind identitatea lui va ieşi la lumină, atitudinea iubitoare şi tandră pe care i-o arăta va dispărea, făcând loc durului şi neimpresionabilului stăpân de la Forrestmead.

— S-ar putea să nu mai dureze mult. Jodi fu nevoită să-i evite privirea. Era prea sleită de puteri, în pericol de a se da de gol. Şi asta nu trebuia să se întâmple, nu înainte de Crăciun, de acea sărbătoare de neuitat, menită să-i rămână ca amintire veşnică.

Shaun stătea cu spatele la fereastră, un bărbat cu statură copleşitoare. Figura păstra încă acea duritate, fruntea continua să fie încreţită; era clar că se străduia să se concentreze, să retrăiască momentul de clarviziune.

Mai devreme o chestionase asupra datei, iar ea aştepta ca întrebarea să se repete, străduindu-se să găsească un răspuns

suficient de evaziv. Dar spre marea ei uşurare, el uitase şi întrebarea. În vreme ce-l urmărea, trăsăturile lui se modificară progresiv.

— Shaun al meu, şopti ea ca pentru sine. Te-ai întors la mine. Într-un acces de iubire şi recunoştinţă, se apropie de el, se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută.

— Dragostea mea, murmură el, cuprinzând-o în braţe şi mângâind-o pe obraz. Nu-i nimic, iubito, până la urmă o să-mi amintesc.

* * *

În dimineaţa de Crăciun, îndată ce deschise ochii, Jodi simţi ceva neobişnuit. Coborî din aşternut, trase pe ea un capot şi dădu la o parte draperiile groase. Scăpă o exclamaţie de uimire; privea ca vrăjită peisajul îmbrăcat în alb. Nici măcar o urmă de câine nu întina perfecţiunea ameţitoare a păturii de nea.

Deschise fereastra şi inspiră profund. Aerul era cristalin, pur ca în zorii primei zile ale unei lumi lipsite de oameni. Da, universul acela alb avea un aspect

ancestral, neîmblânzit, strălucind victorios în lumina soarelui, ale cărui raze aurii se reflectau în dantelăria de cristale ce acoperea dealurile şi pantele domol ondulate. Domnea o linişte profundă, absolută, insondabilă. Nimic nu se mişca, nici măcar o frunză din lungul şir de chiparoşi ce apărau latura nordică a grădinii, ale căror ramuri se înclinau ameninţător sub povara imaculată.

Dimineaţă de Crăciun – şi totul era alb! Jodi începu să ţopăie de bucurie. Se opri în faţa măsuţei de toaletă şi îşi privi imaginea în oglindă. Ochii îi străluceau, buzele erau rozalii şi zâmbitoare. Era fericită şi se vedea.

— Crăciun fericit, dragul meu! îi răspunse ea lui Shaun, peste vreo oră, la micul dejun. El se apropie încetişor, admirându-i figura zâmbitoare, obrajii strălucitori, lumina entuziastă din priviri. Observă că-i tremurau buzele şi pricepu că privirea lui scrutătoare o ruşina, dar continuă să-şi bucure ochii cu acele trăsături minunate. În cele din urmă, întinse braţele, simţind cum i se accelerează pulsul. Ea se grăbi să răspundă la chemare,

pregătită să-i primească sărutarea.

— Sărbători fericite şi ţie, iubita mea Jodi! Vocea era gravă, uşor răguşită din pricina emoţiei. Întreaga atmosferă părea să vibreze sub intensitatea sentimentelor lor reciproce. Să fii mereu fericită, draga mea. Întotdeauna!

— Aşa voi face… Jodi strânse pleoapele pentru o clipă, ca pentru a goni spectrul singurătăţii ce i se ridica înainte. Dar suferinţa nu dură; era absolut hotărâtă să-şi trăiască momentul, să profite de acest interludiu de iubire, afecţiune şi bucurie. Zâmbi, fericită. Shaun o cuprinse în braţe, o ridică deasupra capului, apoi o lăsă din nou jos şi o sărută. În clipa aceea, Torrie deschise uşa, aducând o tavă plină. Se opri, în vreme ce ei se depărtară în pripă, privi de la unul la celălalt şi păru să scuture din cap, suspinând. Însă când aşează tava pe masă, figura ei era zâmbitoare. Le ură Crăciun fericit.

— Şi ţie la fel, dragă Torrie, sări Jodi s-o sărute pe obraz. Shaun îşi adăugă propriile felicitări; menajera ieşi din încăpere, iar Jodi înlătură capacul ce acoperea ouăle cu şuncă şi ciuperci. Pe masă se aflau deja

pâinea prăjită, untul proaspăt şi marmelada de casă.

— Ah, dar sunt cea mai norocoasă fată! Jodi se aşează pe scaunul ţinut de Shaun. El se aplecă şi o sărută pe vârful nasului, înainte de a ocoli masa şi de a lua loc pe scaunul de vizavi.

Mai târziu, făcură schimb de cadouri. Jodi se arătă încântată de cele două frapiere în miniatură pe care le primi.

— Am să mai adaug ceva, promise el, îndată ce voi avea cu ce.

Jodi lăsă promisiunea fără răspuns, gândindu-se la ce se întâmpla la Forrestmead, la Carla, la sărmanul domn Brennan.

Nu ştia o mulţime de lucruri.

Îl privi pe Shaun în vreme ce îşi despacheta inelul.

— S-ar putea să nu se potrivească, spuse ea îngrijorată, pe când el îl încerca pe deget. Ei bine, cine ar fi putut ghici? Îţi vine perfect!

— Îţi mulţumesc, Jodi, e un cadou minunat. Îl voi purta întotdeauna. Apoi adăugă, cu o tandreţe infinită: indiferent ce ne rezervă viitorul, îmi va aminti de tine,

dragostea mea, şi de bucuria pe care mi-ai adus-o.

Soarele strălucea puternic, razele fiindu-i reflectate de fiecare cristal de zăpadă. Shaun propuse o plimbare şi, întrucât ea nu apucase încă să-i dea cadoul lui Davis, porniră spre căsuţa lui, însoţiţi de Scruffy şi de doi dintre câinii de la fermă. Împărţise deja cadourile cumpărate pentru cei de la fermă, împreună cu cecurile respective, conform obiceiului împământenit de pe vremea mătuşii.

— Sper că n-am uitat nimic, îi mărturisi ea lui Torrie, după ce-l instruise pe George că toată lumea trebuia să primească produse de la fermă şi câte un curcan.

— Nicio grijă, iubito, ai făcut chiar mai mult. Domnişoara Clayton nu s-a deranjat niciodată să cumpere daruri pentru fiecare. Portofelele de piele au costat o mică avere, probabil.

— Mi-a făcut plăcere, Torrie. Este un adevărat privilegiu să-ţi poţi permite să faci cadouri.

Torrie era încântată de ceea ce primise, mai ales de broşă.

— Frumos din partea ta, dragă, dar zău.

Protestase ea.

— Mi-a făcut cea mai mare plăcere, Torrie. Mi-aş dori să pot face cadouri cât mai multor oameni!

— Ei bine, cândva ai să cumperi daruri pentru soţ şi pentru propriii copii. Sper că Shaun este liber, scumpa mea, căci dacă nu. Se oprise şi se întorsese cu spatele, iar Jodi îşi muşcase buzele, convinsă că menajera era pe cale să dea apă la şoareci.

Davis primi cadourile şi mulţumi sincer şi foarte politicos.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnişoară Clayton, că ne-ai luat fiecăruia câte ceva.

— Nepoţii or să treacă pe la conac în după-amiaza asta, nu-i aşa?

— Da, abia aşteaptă să vină vremea. Niciodată n-am văzut-o pe Maggie atât de entuziasmată. Fosta stăpână nu-şi prea pierdea vremea cu cei mici. Se mulţumea să le trimită bani.

— Ei bine, cadourile lor se află sub brad. Torrie o să pregătească nişte sandvişuri şi jeleuri şi vom tăia un tort. Se opri, observând interesul cu care o privea Shaun. Abia aştept, Shaun. E un Crăciun

încântător!

Bărbaţii schimbară priviri zâmbitoare, dar nu făcură nicio remarcă. Peste câteva minute, Shaun şi Jodi porniră mai departe, spre pădure. Începuse să sufle un vânt uşor, dar soarele continua să strălucească, iar mersul rapid contribuia la senzaţia de confort termic.

Ajunseră în pădure şi o luară pe o potecă mai largă, ţinându-se de mână. Întâlneau mulţi oameni, mai ales familii, atraşi irezistibil de zăpada proaspătă şi de vremea însorită. Amintirea acelei zile va dăinui în gândurile ei, oricum vor fi evoluat lucrurile.

Întreaga sărbătoare trecu în aceeaşi atmosferă de pace şi mulţumire.

Râsetele copiilor răsunau prin încăperea cu firide, în vreme ce-şi deschideau cadourile, ronţăiau fursecuri, sau îşi beau ceaiul în jurul unei măsuţe joase, adusă de Torrie. Ciorăpeii fuseseră umpluţi cu nuci, fructe de sezon şi bomboane, iar Shaun îi împărţi înainte de plecare.

Urmă un interval mult mai liniştit, apoi cina. Jodi se ocupă cu ornarea mesei, utilizând noile miniaturi de frapiere pentru aranjamentele ei florale, formate mai ales

din garoafe ce proveneau din sera lui George.

După cină, atmosfera deveni din nou liniştită. Stăteau în faţa focului de buşteni şi ascultau colinde la casetofon.

În cele din urmă, îşi urară noapte bună. Jodi se întristase şi se temea că va adormi plângând, deoarece sărbătoarea se încheiase şi ştia că n-avea să se mai repete, câtă vreme va mai trăi.

Capitolul 9

Anul Nou veni cu vreme întunecată şi cu frig, dar săptămânile şi lunile trecură în goană, aducând primăvara şi apoi vara. Pe urmă se făcu din nou toamnă, iar Jodi pricepu că se împlinea aproape un an de când Shaun trăia lângă ea, devenind între timp expert în administrarea fermei. Trecuse de mai multe ori pe la spital, iar specialiştii de acolo îl îndemnaseră să aibă răbdare. Scurta senzaţie de amintire ar fi putut anunţa alte asemenea momente, dar pe de altă parte putea să nu însemne nimic. Nu exista nicio garanţie că-şi va recăpăta vreodată memoria.

După fiecare vizită la spital, câteva zile Shaun devenea posomorât, abia vorbind cu Jodi sau cu Torrie. Menajera se arăta îngrijorată şi încerca s-o convingă pe Jodi să-l trateze mai puţin ca pe un amic şi mai mult ca pe un angajat oarecare.

— Ştiu că-i cam târziu, recunoscu ea, dar îmi fac griji pentru tine, draga mea. E clar că Shaun e frământat de aflarea adevărului. E un bărbat de onoare – am ajuns la concluzia asta urmărindu-l cu

atenţie. Din pricina asta este mohorât. Nu-i atât de inconştient să nu priceapă prin ce suferinţe vei trece, dacă va fi cândva obligat să se întoarcă la o eventuală nevastă.

— Te rog, opreşte-te, Torrie!

— Aş vrea să nu-şi fi făcut niciodată apariţia!

— A fost soarta la mijloc.

Torrie îi aruncă o privire curioasă.

— O spui pe un ton foarte ciudat.

— Cândva, am să-ţi povestesc mai multe. Habar n-avea ce o îndemnase să rostească acele cuvinte. Poate convingerea inconştientă că va veni şi vremea când va trebui să dea cărţile pe faţă înaintea menajerei.

— Mai multe? Dintr-odată, fruntea lui Torrie se încreţi. Am simţit încă de la început că exista ceva. Se opri, gânditoare, cu buzele strânse. Înainte de a apuca să continue, Jodi ridică o mână. Pentru prima oară adopta o atitudine de şef, dar nu-şi putea permite să accepte interogatoriul, fiindcă pur şi simplu nu avea răspunsuri.

— Trebuie să plec, declară ea pe ton de scuză. Mă duc la Chester, la coafor.

Davis avea zi liberă, aşa că porni la

drum singură. Lăsă maşina în parcarea de lângă secţia de poliţie şi o luă pe jos spre destinaţie. După ce ieşi de la coafor, pierdu o vreme admirând vitrinele, se plimbă pe străzi. Se opri în faţa turnului regelui Carol şi intră. Văzu decretul de condamnare la decapitare, semnat de Cromwell şi de alţi nobili din Cheshire care luptaseră de partea parlamentului. Privi spre Rowton Moor, gândindu-se la regele ucis şi la felul cum stătuse în acel loc, cu mai mult de trei sute de ani în urmă, martor al înfrângerii propriei armate. Cum s-o fi simţit? Oare ghicise ce-i era scris, că în curând urma să-şi piardă capul? Sigur nu. Era arogant, credea nezdruncinat în drepturile divine ale regalităţii; nimeni n-ar fi îndrăznit să-i atingă măcar un fir de păr.

Însă fusese condamnat şi executat, o pată pe istoria Angliei, totuşi Jodi bănuia că nimeni nu dorise cu adevărat să vadă rostogolindu-se capul regelui. De vină fuseseră doar mândria lui aberantă şi refuzul încăpăţânat de a accepta un compromis.

Jodi coborî treptele şi mai merse puţin de-a lungul zidului masiv. Apoi se întoarse şi

se îndreptă spre parcare.

Fusese o dimineaţă plăcută şi se simţea fericită, când, intrând în holul conacului, găsi o scrisoare pe masă.

Era de la domnul Brennan, cu care păstrase legătura. Vreo jumătate de pagină se referea la vreme şi la haosul declanşat de ultimele greve. Apoi continua astfel:

„Referitor la dispariţia domnului Wyndham, au apărut unele noutăţi. Logodnica lui, care se ataşase de alt bărbat, a ajuns la concluzia că nu doreşte să se mărite cu acela şi, convinsă că domnul Wyndham trăieşte încă, a pornit o investigaţie proprie. Ieri am auzit-o spunând că e decisă să-l găsească, chiar dacă va trebui să bată întreaga ţară, de-a lungul şi de-a latul. A angajat o firmă de detectivi particulari, iar aceia ne-au interogat pe toţi, devenind de-a dreptul supărători. Cel care m-a vizitat m-a întrebat dacă am văzut ceva ieşit din comun pe 22 octombrie. I-am spus că ai trecut pe aici şi că soţia mea l-a zărit ceva mai devreme pe domnul Wyndham călărind. S-a arătat foarte interesat şi mi-a cerut adresa ta. Bineînţeles că i-am dat-o, dar pe urmă m-am gândit că ar fi bine să te

avertizez. E distanţă mare şi nu ştiu ce ar avea de câştigat, dar el părea optimist că l-ai putea ajuta în investigaţie. Un om tare ciudat – se pare că aşa sunt toţi detectivii. Îşi vâră nasul peste tot şi nu pare să-i deranjeze deloc dacă-i alungi. Asta avea obraz foarte gros, aşa că te avertizez, nimic nu-l va face să te lase-n pace, dacă-şi face apariţia pe acolo”.

Apoi domnul Brennan trecea la altceva, dar Jodi nu se mai obosi să citească. Inima bătea să-i spargă pieptul şi era albă la faţă. Foaia de hârtie îi juca în mână, aşa că o lăsă jos. Fruntea şi palmele îi erau umede de transpiraţie.

— Deci, trebuie să apară. Dintr-odată, i se părea ciudat că nu venise cineva până acum, dar îşi aminti că, întrucât Shaun dispăruse în timpul unei partide de călărie, nimănui nu-i dăduse prin minte să-l caute atât de departe.

Dar apăruseră în scenă detectivii; aceştia erau obligaţi să-şi justifice cumva tarifele exorbitante. Iar Carla era hotărâtă să dea de urma lui Shaun.

— Şi-l va găsi, desigur, dacă acel bărbat vine aici.

O clipă, îşi dori să-l poată ascunde pe Shaun undeva, să-l facă nevăzut într-o ascunzătoare sigură.

Luă plicul şi căută data poştei. Scrisoarea fusese trimisă ieri, la ora cinci şi jumătate. Detectivul putea să-şi facă apariţia oricând.

Jodi căzu într-o stare de prostraţie; părea să nu mai simtă nimic, să nu mai fie capabilă de gânduri conştiente. Se cufundase într-un soi de vid care o lăsa să întrevadă numai un viitor întunecat şi singuratic. Îi era frig, totuşi broboane de transpiraţie îi acoperiseră fruntea. Sfârşitul minunatului ei vis de iubire era aproape.

De când preluase administrarea fermei, Shaun se lăsase convins să vină acasă la masa de prânz. Torrie declarase în sprijinul rugăminţilor lui Jodi că era o prostie să stea în şopron şi să mănânce sandvişuri.

— Oricum gătesc pentru Jodi, aşa că nu-i niciun deranj.

— Prea bine, râsese el şi din clipa aceea venise să prânzească împreună cu Jodi.

Iar azi nu se schimbase nimic. Întârzie puţin şi, pentru o clipă, Jodi crezu că detectivul îl găsise deja. Rezultatele spaimei

erau vizibile pe figura ei, provocând întrebări neliniştite.

— Te simţi bine, dragă? Nu pari în apele tale.

Reuşi să zâmbească, dar privirile îi fugeau mereu spre fereastra prin care se zărea o porţiune din aleea de la intrare. Oare asta va fi ultima lor masă?

— Mă simt foarte bine, spuse ea, încercând să dea o tonalitate adecvată glasului. Am petrecut o dimineaţă încântătoare, de fapt. Mi-am aranjat părul, după cum vezi.

— Scuză-mă, n-am observat, iubito. Părul tău este mereu splendid. Nota de persiflare era menită să-i aducă zâmbetul pe buze, dar Jodi nu reacţionă conform aşteptărilor lui, ci continuă să-i povestească ce făcuse în oraş.

— M-am întors fericită, concluzionă ea, sperând ca el să nu-i observe micul şiretlic. Da, fusese fericită, dar în mai puţin de un minut de la revenirea acasă fusese năpădită de teamă şi încă era. N-ar fi putut scăpa de povară decât dacă găsea curajul de a-i mărturisi lui Shaun tot ce ştia.

Râseră împreună, dar privirea ei se

întorcea la fiecare câteva secunde spre fereastră. Dacă individul se ivea acum.

Dar bărbatul nu-şi făcu apariţia în ziua aceea şi nici în următoarea. A treia zi spre amiază, Jodi începu să creadă că poate n-o să mai vină deloc. Dar tocmai când luase o carte şi se aşezase comod într-unul din fotoliile din faţa căminului, auzi zgomot de motor pe alee. Se întoarse tresărind, în vreme ce inima începuse să-i bată cu putere şi respira greu.

Maşina întoarse în faţa casei, călcând colţul unui rond de flori şi se opri cu un scrâşnet. La început paralizată, Jodi trecu la acţiune imediat ce auzi portiera trântindu-se. Fugi la intrare şi deschise uşa înainte ca bărbatul să apuce să sune, ca să nu-l audă menajera din bucătărie.

— Da? întrebă ea gâfâit. Ce doriţi? observă silueta înaltă şi costelivă, pe care atârna un costum gri prea larg, căpăţâna ascuţită, ochii bulbucaţi, gura mică ce exprima neîncredere şi bărbia ascuţită.

— Dumneata eşti domnişoara Clayton? Ochii bulbucaţi se deplasară insolent de la ea la ceea ce se vedea în spate – holul cu aerul său de lux şi farmec demodat.

— Într-adevăr. Nu trebuie să-ţi tremure vocea, îşi spuse ea. Acest individ era antrenat să observe şi cea mai mică urmă de nervozitate, orice înşelăciune, sau răspuns evaziv. Ce anume doreşti? îl privi întrebător, încercând un zâmbet.

— Sunt detectiv particular. Îi înmânã o carte de vizitã. Acela este numele meu, acolo în colţul din stânga: Frederick Anderson.

Jodi ridică din umeri, mimând uimirea.

— Nu pricep, declară ea, privind împrejur pentru a se convinge că Shaun nu apărea. Era improbabil, ţinând cont că începuse să lucreze la una dintre clădirile fermei, situată departe de casă. De unde se găsea, Shaun n-ar fi putut vedea maşina. Cu Torrie se punea altfel problema. Dacă ar fi auzit glasuri, s-ar fi înfiinţat imediat în hol, să afle cu cine vorbea Jodi. Totuşi, bucătăria se găsea la capătul celălalt al casei, într-o anexă construită de fosta stăpână. Jodi se rugă Cerului ca Torrie să aibă treabă acolo şi să nu-i dea prin cap să verifice focul din cămin, sau să vină din alt motiv.

— Ai trecut pe la Forrestmead în ziua dispariţiei domnului Wyndham, afirmă

bărbatul. Mi-ar plăcea să-mi răspunzi la câteva întrebări, dacă se poate?

— Da?

Răspunsul laconic îl făcu să se încrunte.

— Dacă îmi permiţi să intru, ar fi mai simplu, domnişoară Clayton.

Jodi avu o ezitare, apoi se retrase din cadrul uşii şi-l invită înăuntru. Îl văzu privind iscoditor împrejur şi-l auzi spunând:

— Frumos aici. Locuieşti împreună cu mătuşa dumitale, din câte am înţeles?

— Să intrăm aici, îl invită ea în salonul cu alcovuri, ignorându-i deliberat întrebarea. N-am prea mult timp la dispoziţie. Am treabă.

Cât de calm îi suna glasul, dar în sine era cu totul altceva! întregul ei sistem nervos se afla într-o stare de haos, deoarece individul o înspăimânta cu felul lui de a fi agresiv, cu hotărârea lui glacială, cu autoritatea pe care o degaja.

Îi primi cuvintele cu o înăsprire a trăsăturilor şi declară pe un ton aproape agresiv:

— Dacă-mi vei răspunde la întrebări, n-am să-ţi răpesc prea multă vreme. Se aşează, iar ea ocupă celălalt fotoliu din faţa

căminului. Ar fi fost de-a dreptul miraculos, îşi zise Jodi, dacă ar fi reuşit să scape de el fără să-i creeze suspiciuni. Dar era obligată s-o facă! Avea nevoie de timp să-şi pregătească mărturisirea faţă de Shaun.

— Ce anume doreşti să ştii, domnule Anderson?

— Eşti la curent cu faptul că domnul Wyndham, cel pentru care lucra tatăl dumitale, ieşise la o partidă de călărie în ziua când i-ai vizitat pe soţii Brennan. Domnul Brennan mi-a dat de înţeles că soţia sa l-a zărit. S-ar părea că te-ai interesat despre el, din ce i-a comunicat soţia mai târziu domnului Brennan.

Jodi dădu din cap aprobator.

— Toată lumea ştia că acel cal era periculos.

— Domesticise unul nărăvaş, dar îşi luase altul la fel de rău. Acum… Se opri o clipă să-şi consulte notiţele din carneţel. Vreau să te concentrezi, domnişoară Clayton, şi să-mi spui dacă l-ai văzut pe domnul Wyndham în ziua aceea.

— Nu l-am văzut deloc, domnule Anderson. Acesta era adevărul. Abia după câteva zile…

— Se presupune că a fost aruncat din şa, de fapt, probabil că asta s-a întâmplat, deoarece calul a fost găsit mort. Logodnica dispărutului m-a angajat, iar ea crede cu toată convingerea că domnul Wyndham trăieşte încă, deşi toţi cei cu care am vorbit până acum îl consideră decedat. O privi drept în ochi. Dumneata ce părere ai, domnişoara

Clayton? Crezi că e mort?

Simţea încordarea nervoasă. Ce fel de întrebare era asta? Cu un efort supraomenesc, Jodi reuşi să pară degajată.

— Este discutabil, nu-i aşa, domnule Anderson? Adică, dacă ne gândim că lipseşte de aproape un an. Ridică din umeri cu nepăsare şi luă vătraiul pentru a împinge la loc unul din buştenii de pe foc.

— Ei bine, să mergem mai departe, spuse brusc bărbatul. Cum ziceam, logodnica lui îl crede în viaţă şi ne-a cerut să-l găsim. Mă întrebam dacă nu cumva l-ai zărit la plecarea de la familia Brennan. Poate că se deplasa pe marginea drumului, ameţit de lovitură, sau poate zăcea undeva?

Jodi îl privi cu dispreţ.

— Dacă l-aş fi văzut umblând la

întâmplare, sau zăcând pe marginea drumului, n-aş fi putut trece mai departe, nu-i aşa?

Ochii bulbucaţi ai bărbatului se îngustară.

— Veniseşi cu maşina, mi-a spus domnul Brennan, insistă omul, iar Jodi simţi că-i sare inima din piept. Alt pericol! De ce, doamne, de ce nu se gândise nicio clipă la asta! Era foarte clar că detectivului i-ar fi fost suficient să schimbe două vorbe cu Davis. Ar fi aflat îndată despre apariţia misterioasă a unui bărbat, în mijlocul câmpului, chiar a doua zi după întoarcerea lor de la Forrestmead. De asemenea, ar fi aflat despre amnezia străinului. Precum şi faptul că se găsea încă acolo, angajat de domnişoara Clayton.

Simţea că se sufocă. Era condamnată; înşelăciunile o ajunseseră din urmă. Dar ar fi trebuit să ştie că trebuia făcut ceva. Nu, preferase să respingă orice avertisment, se mulţumise să trăiască în prezent, mulţumită că i se oferea ocazia de a-l avea alături pe iubitul ei, Shaun. Ştiuse că va veni şi ziua când va fi obligată să mărturisească, dar se complăcuse în nehotărâre, amânând mereu

să respecte jurământul pe care-l făcuse la început. Trebuia ca imediat după Crăciun să-i redea independenţa, dar după ce constatase că sentimentele ei erau împărtăşite, nu mai găsise puterea s-o facă.

Şi totuşi, în subconştient fusese mereu convinsă că fericirea nu putea fi permanentă. Chiar dacă memoria nu i-ar fi revenit niciodată, propria conştiinţă ar fi trădat-o până la urmă şi i-ar fi mărturisit adevărul.

Bărbatul tuşi discret, pentru a-i aminti că nu-i răspunsese. Îl privi, iar mintea ei zbuciumată îl categorisi drept suspicios, deşi nu avea niciun motiv. Nu, îşi spuse ea, n-avea de ce s-o bănuiască; conştiinţa ei încărcată îi juca feste.

— Da, aprobă ea, am fost cu maşina.

— Dar şoferul, nici el n-a văzut nimic?

— De unde să ştiu? Tensiunea nervoasă o făcuse să reacţioneze mai brutal decât ar fi vrut. N-avea niciun interes să se certe cu individul. Îmi închipui că dacă l-ar fi văzut mi-ar fi spus. Dar era ceaţă.

— Îl cunoştea pe domnul Windham? veni imediat următoarea întrebare.

— Nu, sigur că nu. Dar dacă domnul

Wyndham zăcea pe marginea drumului, cum ai sugerat, mi-ar fi atras atenţia şi am fi oprit imediat.

— Era un taxi, sau maşina mătuşii?

— Domnule Anderson, cred că-mi pui întrebări fără importanţă, declară Jodi, hotărând că o atitudine mai arogantă ar fi fost mai profitabilă decât cea umilă adoptată la început. Se gândi la mătuşă-sa, convinsă fiind că ea l-ar fi tratat pe un astfel de om la fel ca pe angajaţii fermei, cu o demnitate superioară.

Spre satisfacţia ei – ba chiar uimire certă – domnul Anderson se îmbujoră şi păru să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău, domnişoară Clayton. Mă gândeam că poate n-ar fi rău să-l întreb pe şofer, dar cum ai scos în evidenţă, ar fi reacţionat cumva dacă ar fi văzut un om pe marginea drumului.

Jodi nu reuşi decât să-l privească fix, în vreme ce acele vorbe incredibile îşi făceau drum în conştiinţa ei. Căci, în ciuda încercărilor ei de a-l descuraja pe detectiv prin aroganţă, nu avea nicio speranţă că el ar putea renunţa la interogarea şoferului. Dacă şi-ar fi făcut treaba temeinic, atunci cu

siguranţă ar fi trebuit să discute cu Davis, ar fi insistat chiar.

— Dacă nu mai ai alte întrebări – Jodi îşi privi sugestiv ceasul de mână – atunci o să ne despărţim.

— Da. Se ridică imediat, închizându-şi carneţelul şi vârându-l în buzunarul de la piept. Îţi mulţumesc, domnişoară Clayton. Scuză-mă de deranj.

Jodi îl conduse până la uşă, apoi aşteptă să audă motorul pornind. Se ruga în linişte şi fu gata-gata să leşine când, după câteva încercări nereuşite ale starterului, maşina se îndepărtă pe alee.

Oare scăpase cu adevărat? Simţea că-i cedează genunchii, că-i pe cale să se prăbuşească acolo, în prag, cu uşa larg deschisă.

În cele din urmă se întoarse şi Dădu cu ochii de Torrie, care afişa o expresie întrebătoare.

— Cine a fost? N-am auzit bătăi în uşă.

Jodi înghiţi în sec. Respira gâfâit din cauza tensiunii nervoase. Ce naiba să-i spună menajerei? Minciuni, minciuni şi iar minciuni! Oare cât avea s-o mai ţină aşa? Nu era obişnuită să trăiască în înşelătorie;

tatăl ei îi vârâse în cap de la cea mai fragedă vârstă că nu putea obţine nimic bun prin minciuni. Deveneau utile numai când astfel evitai să răneşti pe cineva.

— Şi nu mă refer la persoana celui care minte, adăuga el. Uneori, e permis să minţi pentru a evita ca altcineva să aibă necazuri. Dar chiar şi atunci, trebuie să te gândeşti de două ori. Crede-mă Jodi, minciuna are picioare scurte şi de obicei adevărul iese la lumină până la urmă.

Torrie aştepta un răspuns.

— El… A… Era. Ah, Torrie, te rog nu-mi pune întrebări! Oricum, nu-i treaba ta! Trânti uşa şi trecu pe lângă menajera ce rămăsese cu gura căscată. Peste câteva clipe se afla în pat, cu ochii larg deschişi, epuizată, cu privirea în tavan, fără să poată încropi măcar un gând raţional. Era prizoniera noianului de minciuni.

Dar după o jumătate de oră începu să întrevadă ce avea de făcut. Luase o hotărâre; acceptase că pentru ea nu mai exista decât un singur drum de urmat – nu doar pentru beneficiul lui Shaun, dar şi pentru a se elibera de teribila povară. Adevărat, scăpase odată cu plecarea

detectivului, aparent mulţumit de răspunsurile ei. N-avea cum să suspecteze că Shaun s-ar putea afla acolo. Nici nu-l căutase la fermă, voise doar să ştie dacă nu cumva fusese văzut de Jodi sau de şofer în preajma proprietăţii de la Forrestmead.

— Trebuie să-ţi spun la revedere, iubitul meu Shaun. Încetişor, se ridică în picioare, uimită că în ochii ei nu apăruse nicio lacrimă măcar. Plânsul era rezervat pentru mai târziu, îşi spuse Jodi, când va rămâne singură. Printre amintiri.

Cu toate că luase o hotărâre, se pomeni codindu-se să provoace explicaţia ce avea să-i aducă neîndoios nefericirea. Îşi zise că poate iubirea lui s-ar putea dovedi suficient de puternică, dar continua să se teamă de clipa confesării. Iar el nu-i uşura deloc sarcina, tratând-o cu tandreţe şi manifestându-şi sentimentele prin sărutări şi mângâieri. Era imposibil ca el să nu observe că ceva era în neregulă, dar reuşi să-l amăgească pretinzând că probabil contractase o răceală.

Apoi îi veni o idee: îl va duce chiar ea, cu maşina, până la Forrestmead. Îi va da ocazia să-şi revadă casă, moşia. Apoi o să-i spună

că toate îi aparţineau, explicându-i tot ce se întâmplase. Îi va mărturisi că-l iubea de când se ştia, precum şi că tentaţia fusese mult prea puternică pentru ea. Dacă va înţelege… Dacă o va putea ierta.

Nu merse mai departe cu imaginaţia. Soarta avea să-i decidă viitorul; singurătatea, sau căldura iubitoare a prezenţei lui Shaun.

Până la urmă, concepu un plan. Îi spuse lui Shaun că intenţiona să-i facă o vizită domnului Brennan, soţul prietenei ei moarte.

— Parcă spuneai că ai vizitat-o în octombrie trecut? zise el, încruntându-se.

— Da, aprobă ea temându-se să nu-i provoace o nouă licărire de memorie. Ţi-am povestit că Davis m-a adus acasă fără incidente, printr-o ceaţă groasă. Îi urmărea chipul, în căutarea oricăror schimbări de expresie. Dar nu se întâmplă nimic. Ce nouă tentaţie! Nu-şi amintea nimic. Domnul Anderson plecase… Era suficient să-şi ţină gura şi Shaun ar fi putut rămâne lângă ea, poate chiar tot restul vieţii.

Respinse ideea cu hotărâre. Luase o decizie şi venise vremea să-şi respecte

propriile hotărâri.

— E cam departe, iubito, dar cred că Davis n-ar avea nimic împotrivă să te ducă. Când ai de gând să pleci?

— Curând. Mâine.

— Pricep. Ei bine, dragostea mea, o să-mi fac griji.

— Aş vrea să conduc singură, izbucni ea, şi speram să mergi cu mine, Shaun.

El o privi cu atenţie. Era palidă, iar buzele îi tremurau abia vizibil.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

Nimic nu era în regulă, îşi spuse ea, suspinând din rărunchi.

— Ţi se va părea ciudat, poate, că vreau să vii cu mine, dar te rog să-mi faci pe plac şi să nu-mi pui întrebări. Îl privea rugător. Ţin să mergem doar noi doi.

— Jodi, draga mea, te porţi foarte ciudat astăzi, de fapt de câteva zile, parcă n-ai fi în apele tale.

— Mă pândea o răceală şi

— Dar n-ai răcit, totuşi.

Se îmbujoră şi rămase tăcută câteva clipe.

— Trebuie să mergem, reluă ea. Este foarte important.

— De ce? vru el să afle, apelând la tonul acela imperativ, pe care-l utiliza uneori.

— Nu-ţi pot spune. Se opri, venindu-i o idee. Pe vremuri, am locuit pe acea moşie, iar tata ocupa o căsuţă acolo. Simt nevoia să revăd acele locuri.

Shaun o privi suspicios. Însă expresia de pe chipul ei îi stopă întrebările. Părea că-l imploră şi era, în acelaşi timp, profund tulburată. Ruga se mutase în ochi, vorbele fiindu-i insuficiente. Nu reuşea să priceapă, dar se arătă cât mai tandru, trăgând-o la piept şi strângând-o în braţe.

— Ceva te tulbură. Dacă nu-mi poţi spune ce, atunci n-am să insist. O să-mi vorbeşti când vei crede de cuviinţă. Dacă asta doreşti, am să vin cu tine, iubito. La ce oră plecăm?

— Devreme, cât mai devreme. Vocea i se stinse într-un suspin. Devreme, da, fiindcă se întuneca repede şi nu voia s-o prindă noaptea pe drumul de întoarcere, când va fi singură.

Încercă să-şi spună că acesta nu era deznodământul obligatoriu, că iubirea lor ar putea supravieţui şocului. Ce minunat ar fi dacă, după o scurtă răbufnire, el şi-ar da

seama că nu poate trăi fără ea.

— Nu-mi pot permite să visez. Curând, foarte curând, avea să-şi afle soarta.

Capitolul 10

Din nou decembrie, toată lumea se gândea iar la Crăciun. Jodi se sprijini în coate şi privi prin întunericul înserării spre terenurile fermei. Colinele joase semănau cu nişte spinări de dinozauri adormiţi, iar acareturile fermei nu erau decât nişte umbre negre cu contur neclar.

Nimic real.

Un suspin profund îi scăpă de pe buze. Ceasul arăta că venise vremea cinei. Va mânca singură, lângă focul din cămin, străduindu-se să înghită delicatesele aduse de Torrie. După cină, va încerca să citească, apoi se va retrage pentru culcare, pe la ora nouă, dar va rămâne trează, gândindu-se la Shaun şi întrebându-se ce făcea sau dacă-şi amintea cât de fericiţi fuseseră anul trecut pe vremea asta. Oare ieşise să cumpere cadouri de sărbători? El şi Carla s-or fi amestecat în mulţime, râzând? Oare luaseră gustarea într-o ceainărie? Era sâmbătă.

— Jodi, iubito, e gata. Chemarea lui Torrie ajunse până la ea.

Privi din nou spre ceas şi se încruntă. Îl ridică şi-l duse la ureche. Se oprise, dar ce

mai conta? Renunţase la obiceiul de a se mai schimba pentru cină; n-ar fi avut niciun rost, fiindcă n-o vedea nimeni.

— Imediat, Torrie, vin în câteva clipe.

Se spălă pe mâini şi pe faţă, îşi trecu pieptenul prin păr şi coborî.

— Cred că o să mănânc cu tine la bucătărie, i se adresă menajerei, care apăruse ducând o tavă încărcată.

— Am făcut focul în salon, fetiţo. În afară de asta, ar trebui să mănânci cum se cuvine, nu pe un colţ din masa de la bucătărie. Mătuşă-ta ar fi şocată.

Jodi ridică din umeri.

— Prea bine, Torrie, dar nu mi-e foame.

— Trebuie, spuse menajera pe ton poruncitor, punându-i în faţă o friptură fragedă cu ciuperci, roşii la grătar şi cartofi prăjiţi, crocanţi. Nu poţi tânji la infinit. Are balta peşte!

Jodi reuşi să zâmbească.

— Ce m-aş fi făcut fără tine?

— Mă bucur că am fost aici, copilă, dar îmi pare teribil de rău că bărbatul acela ne-a călcat pragul!

— Vina a fost a mea. Jodi se aşează, apoi figura i se schimonosi, fiind cât pe ce să

izbucnească în lacrimi. Torrie, te rog, vino să mănânci cu mine. E stupid. Făcu un gest spre masă şi cele aflate pe ea.

Toate astea numai pentru mine! De companie am eu nevoie, Torrie!

— Bine, o să-mi aduc farfuria, dar mănâncă, să nu se răcească.

Jodi se supuse, dar înghiţea încet, sperând ca menajera să vină cât mai repede. Când aceasta apăru, o întrebă:

— Scruffy e înăuntru?

— Nu, cred că-i în şopron, cu ceilalţi doi câini. Ai nevoie de el?

— Prezenţa lui mă consolează, oftă ea. O să mă duc după el mai târziu. Acum se simţea ceva mai bine, după venirea menajerei. Torrie ştia tot; ar fi fost imposibil să n-o pună la curent şi se întreba adesea ce părere îşi formase despre întreaga afacere. Nu spusese mare lucru, iar Jodi ştia că oricât ar fi tratat-o de prieteneşte, bătrâna n-avea să uite niciodată ce statut avea şi nu-i va pune întrebări indiscrete celei care-i oferise de lucru. Se simţea influenţa mătuşii. Niciodată n-avea să se manifeste înţepat; ştia bine că Jodi o consideră prietenă şi încercase mereu să se poarte ca

atare. Dar Torrie era de modă veche şi ar fi dorit ca Jodi să nu depăşească acea linie de demarcaţie în comportament. Se bucurase de atitudinea menajerei atunci când îi povestise întreaga tărăşenie, la întoarcerea de la Forrestmead. Nu i-ar fi plăcut să fie supusă unui tir de întrebări, sau să fie criticată şi chiar mai rău, condamnată. Avusese parte de destule din partea lui Shaun, vânătăile de pe braţe îi trecuseră abia după vreo două săptămâni. Vechiul Shaun Wyndham reapăruse, bărbatul aspru, insensibil, stăpânul de la Forrestmead, arogant, superior, mânios că Jodi îl supusese unor experienţe atât de umilitoare.

— Ar fi bine să bei un pahar de vin, draga mea, o îndemnă Torrie, dar ea scutură din cap.

— Pentru vin trebuie să te găteşti; nu se potriveşte cu pantalonii de casă şi cu puloverul. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: îţi mai aminteşti că ne schimbam întotdeauna pentru cină? Iar pe masă existau flori şi sfeşnice şi Vin. Vocea i se stinse; ridică furculiţa şi cuţitul şi îşi tăie un dumicat de friptură, simţind privirea

insistentă a lui Torrie. În ochii menajerei se citea supărare, regret şi chiar duşmănie. În prezent, îl dezavua intens pe Shaun şi nu făcea niciun efort de a-şi masca simţămintele.

— N-ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de el, copilă.

— Ţi-am povestit, l-am iubit întotdeauna, replică simplu Jodi.

— E un fraier! Te iubea, de ce n-a mai vrut să te ia de soţie când a aflat că e liber?

— El este mult deasupra mea pe scara socială, Torrie. În afară de asta, când şi-a recăpătat memoria, a devenit altul, a redevenit cel care fusese înainte. Ţi-am mai explicat toate astea.

— Cum se poate să te schimbi astfel peste noapte? Era un bărbat drăguţ când locuia aici.

— Fiindcă nu-şi mai amintea trecutul.

— Pentru mine n-are nicio logică şi nu va avea niciodată, Jodi! Nu-şi doreşte şi el să fie fericit, ca toată lumea?

— Dar este, alături de femeia cu care se va căsători. Joia trecută, am primit o scrisoare de la domnul Brennan şi-mi spunea că data nunţii a fost fixată pentru

Ajunul Crăciunului. Încercă din răsputeri să împiedice tremurul din voce, dar eşuă. Nu reuşi să oprească nici cele două lacrimi amare care i se rostogoliră pe obraji.

— Banii! se strâmbă Torrie dezgustată Toţi bogătaşii ăştia sunt la fel, banul este Dumnezeul lor!

— Te rog, lasă, o imploră Jodi. Nu uita că-l iubesc.

Bătrâna menajeră scăpă un suspin greu. Se ridică şi aduse o sticlă de vin din pivniţă.

— Domnişoara Clayton bea întotdeauna vin la cină. O să-ţi facă bine. Scosese dopul şi turna deja în pahar.

— Tu nu bei? o chestionă Jodi. Torrie era cât pe ce să scuture din cap, dar temându-se că Jodi va refuza şi ea, îşi luă un pahar şi-l umplu.

— Acesta era vinul lui favorit, spuse Jodi, pe un ton visător. Îşi ştersese lacrimile, dar ochii păstrau încă o strălucire neobişnuită. Ridică paharul şi luă o înghiţitură. Amintirile o năpădiră. Se văzu oprind maşina în faţa casei lui şi spunându-i:

— Shaun, asta e casa ta şi toată moşia asta îţi aparţine. Te numeşti Wyndham – Shaun Wyndham. Se simţise din nou fetiţa

timidă care obişnuia să-l urmărească pe furiş. El o privise nelămurit, întorcându-se cu totul spre ea.

— Ce vrei să spui, Jodi? În glasul lui grav răsuna neîncredere; privise împrejur fără să pară că ar recunoaşte ceva. Nu pricep, draga mea.

Nimeni nu ieşise la uşă. Jodi îşi închipuise că toţi servitorii se adunaseră în spatele casei şi ar fi venit dacă se auzea soneria.

Rămăsese la locul ei, bătând inconştient cu degetele în volan şi povestindu-i lui Shaun, fără să-l privească şi fără ca el s-o întrerupă. Terminase simplu:

— Dacă mă mai iubeşti şi mă poţi ierta, atunci. Vom trăi împreună mereu. Sper că ai să mă poţi ierta, fiindcă. Eu te voi iubi mereu, până la moarte.

Urmaşe o tăcere prelungită; încă nu-şi amintea, dar îi credea spusele. Părea acelaşi Shaun, deşi zăpăcit de noutăţi; privindu-l, Jodi începuse să spere, fiindcă deşi acum ştia cine este, nu redevenise vechiul stăpân de la Forrestmead.

Dar exact când se pregătea să-i vorbească şi – îşi închipuia ea – s-o ia în

braţe, o siluetă apăruse de după o ridicătură de pământ; o femeie călare. Shaun o privise fix, apoi deschisese încet uşa şi coborâse. Nou-venita trăgea de hăţuri de parcă ar fi avut probleme cu strunirea calului. Jodi văzuse cum Carla Murray reuşeşte să oprească animalul. Pentru câteva secunde, avusese impresia că timpul stătuse-n loc.

Liniştea fusese ruptă de Shaun, iar ea observase imediat că memoria îi revenise şi toate trăsăturile lui suferiseră o dramatică modificare. Speranţa murise în ea.

— Carla. El îşi trecuse mâna peste frunte. Carla, tu eşti?

— Shaun! Femeia sărise din şa şi alergase spre el. Iar el ridicase braţele, primind-o. Jodi strânsese pleoapele, incapabilă să fie martoră acelei sărutări.

Când deschisese din nou ochii, cei doi continuau să stea îmbrăţişaţi; Carla vorbea, punea întrebări şi privea din când în când spre Jodi. Abia era în stare să judece, creierul fiindu-i paralizat, parcă. Ştia doar că riscase şi pierduse.

Parcă trecuse o eternitate până când Shaun îi ceruse să coboare din maşină. Se

supusese, vag conştientă că el o trimisese pe Carla înăuntru, cerându-i să-l aştepte în salon. Majordomul îi deschisese uşa şi rămăsese împietrit, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Domnul… domnul Wyndham! Ce?

Shaun vorbise cu asprime. Îi dăduse un ordin, iar bărbatul se retrăsese în holul întunecos. Dispăruse deja când Shaun o prinsese pe Jodi de braţ şi o trăsese după el până în biroul lui. Trântise uşa şi se întorsese spre ea. Multă vreme păruse incapabil să-şi aleagă cuvintele, fiind cuprins de furie. În cele din urmă vorbise. Întreaga lui aroganţă, presupusa superioritate, dispreţul faţă de cei mai prejos decât el. Toate erau acolo, în invectivele mânioase pe care Jodi le primi cu resemnare supusă, ştiind că le merita.

— N-ai nimic de spus? mârâise el, iar ea pricepuse imediat că se gândea la poziţia nedemnă pe care o avusese iniţial, ca subordonat al lui George. Vorbeşte, apără-te!

— N-am nicio scuză. Abia dacă şoptise, căci avea gâtul prea uscat.

— Nicio scuză – nu, Dumnezeule! Nu

există aşa ceva! Ochii lui păreau aprinşi de ură; Jodi ştiu că-i venea s-o strângă de gât, încetişor, ca să-i prelungească suferinţa. Albă la faţă, nu era capabilă decât să-l privească fix. Transformarea era incredibilă; personalitatea acestui bărbat avea două faţete complet diferite. Cea pe care o cunoscuse era complet dispărută; acesta era adevăratul Shaun Wyndham.

— Trebuie să plec, Shaun – domnule Wyndham. Mă aşteaptă un drum lung şi aş dori să ajung înainte de a se întuneca. Îi întinsese o mână cu timiditate. La revedere şi Poate. Cândva. Îţi vei aduce aminte că am fost fericiţi. Se oprise din pricina nodului ce i se pusese în gât. Cu cât pleca mai iute, cu atât mai bine. Se întorsese să plece, dar nu scăpase atât de uşor. Cu o mişcare fulgerătoare o prinsese de braţ, strângând-o puternic şi o scuturase fără milă. Ea strigase de durere, dar el părea surd.

— Te doare? scrâşnise el. Bucură-te că nu pun biciul pe tine! O împinsese violent, dar îşi dăduse seama că ea ar fi căzut peste un fişet de metal şi s-ar fi lovit serios, aşa că întinsese o mână şi o prinsese din nou. Pentru o secundă, Jodi intrase din nou în

contact cu trupul lui. Apoi el strigase, deschizând uşa biroului:

— Ieşi afară!

Se dusese la maşină tăcută, fără să arunce măcar o privire în urmă. Iar el nu-i mai adresase niciun cuvânt.

— Jodi, iubito, pe unde îţi colindă mintea? Glasul blând şi îngrijorat al menajerei îi ajunse la ureche, iar ea tresări şi lăsă paharul pe masă. Ce s-a întâmplat, copilă? Nu trebuie să te amărăşti pentru ceea ce ar fi putut să fie. Spune-ţi că nu te-a meritat. După tot ce i-ai oferit, după ce l-ai primit în casa ta.

— Torrie, o întrerupse ea, pari să uiţi că nu era necesar să-i ofer un cămin. Ar fi trebuit doar să-i spun cine este.

— Într-adevăr, am uitat, se încruntă Torrie. Ah, îmi doresc să nu-ţi fi pomenit niciodată despre existenţa lui! Să fi rămas la spital, să fi uitat de el!

Jodi reuşi să zâmbească.

— A fost soarta, Torrie. M-am simţit fericită şi am rămas cu amintiri minunate, care vor dura o veşnicie.

— Ai să te măriţi – vei găsi un bărbat mult mai valoros decât el!

Nu-i răspunse. În următoarele două săptămâni, viaţa îşi urmă cursul obişnuit. Noul administrator se străduia să conducă bine ferma. Dar era tânăr şi lipsit de experienţă, iar ceilalţi doi angajaţi nu-l priveau cu ochi buni. Jodi ajunse la concluzia că ar trebui să vândă ferma după Crăciun, urmând să-şi cumpere o căsuţă în sat. Dar trebuia să ţină seama şi de Torrie, care iubea conacul şi trăise cu iluzia că o să-şi încheie zilele acolo.

Renunţase la vizitele în Chester, la cumpărături, ştiind că amintirile ar fi fost greu de suportat. Totuşi, în cele din urmă fu constrânsă să se ducă, fiindcă avea de ales cadouri pentru toţi angajaţii de la fermă şi pentru nepoţii lui Davis. Se duse singură, deoarece şoferul îşi petrecea weekendul la fiică-sa. N-avea să-şi piardă vremea, îşi spuse ea, simţindu-se deja apăsată de singurătate, în vreme ce conducea pe drumul îngheţat, mărginit de copaci desfrunziţi.

Totuşi, oraşul era vesel, animat, cu vitrine viu luminate şi cu un brad împodobit la capătul străzii principale. Trotuarele erau pline până la refuz, o formaţie de bătrâni

cânta colinde, iar un câine zdrenţăros atrăgea atenţia sau mila trecătorilor dispuşi să renunţe la câţiva bănuţi, pe care-i lăsau să cadă în vechea pălărie aşezată între labele javrei. Amintirile o năpădiră imediat pe Jodi. Se întrebă dacă la vremea asta el ieşise la cumpărături însoţit de Carla. Oare se ţineau de mână, râzând de şoferii periculoşi şi răguşiţi de autobuz, sau de vreo femeie certăreaţă care împingea un cărucior? Shaun avea acum suficienţi bani să-i cumpere logodnicei cadouri scumpe, dar pentru Jodi, cele două frapiere în miniatură erau nepreţuite. Nu le mai scosese din cutiuţele lor de catifea din ziua în care îşi luase rămas-bun de la bărbatul iubit. Oare mai purtase vreodată inelul? I-ar fi adus aminte de ea şi de clipele fericite trăite împreună. Îşi trecu o mână peste ochi, dar lacrimile nu se lăsară înduplecate să dispară. Începură să se reverse pe obraji, orbind-o. Se lovi de cineva şi îşi ceru scuze.

Cumpără toate cadourile din acelaşi magazin, cel mare de lângă secţia de poliţie, unde totul îi amintea de Shaun. Masa de Crăciun cu argintărie, împodobită cu flori era acolo. Ceva mai încolo era şi vitrina cu

obiecte de argint unde admirase pentru prima oară miniaturile de frapiere. Alături, lumânările decorative importate din Italia.

Şi continuă în acelaşi fel să depene imagini din memorie – excursia făcută la pădure după brad, decorarea casei. Atâtea amintiri, atâtea momente fericite. Şi multă iubire, dragoste adevărată.

— Cum a putut muri sentimentul! izbucni ea în maşină, într-o pauză de plâns. Cum de nu mă mai iubeşte? Shaun, te rog, aminteşte-ţi de mine cu ocazia Crăciunului, măcar pentru câteva clipe. Dar el trebuia să se însoare în Ajun, aşa că nu va avea vreme să se gândească la altă fată în propria lună de miere.

Decoraţiunile fuseseră terminate, iar pomul arăta vesel astfel împodobit cu globuri. Dacă ar fi fost de capul ei, Jodi nu şi-ar fi dat osteneala, nu numai fiindcă nu se simţea atrasă de efortul respectiv, ci mai ales deoarece amintirile erau mult prea dureroase. Oricât ar fi încercat să-şi impună o disciplină, nu reuşea să elimine niciuna dintre imaginile trecutului. Iubire şi amiciţie, camaraderie, despre asta fusese vorba. Iar acum, rămăsese singură.

Dar Torrie insistase să se pregătească de sărbători, să împodobească un brad. Jodi îl trimisese pe Davis la pădure, fiindcă n-ar fi suportat să ajungă acolo de una singură, să se amestece prin mulţimea veselă, printre familiile cu copii, dintre care unele erau chiar pregătite pentru un picnic.

Jodi primise o felicitare de la domnul Brennan. În mod normal, Shaun păstrase secretul asupra faptului că fusese găzduit de fiica unuia dintre foştii săi angajaţi, aşa că toată lumea făcea speculaţii pe tema respectivă. Îi era uşor să şi-l imagineze pe acel Shaun Wyndham repezind pe oricine ar fi încercat să-i pună vreo întrebare indiscretă.

„E o adevărată harababură aici, continua domnul Brennan, cu doar câteva zile înainte de nuntă. Va fi o ceremonie cu tot dichisul, la catedrală, aşa cum era de aşteptat din partea unor familii atât de bogate. Apoi vor pleca într-o croazieră în Caraibe, dar cumva este vizibil că nu se iubesc. E un aranjament de afaceri care pare să le convină amândurora. Sunt o pereche de indivizi duri, fără sentimente!” Scrisoarea se încheia cu următorul

paragraf:

„Ei bine, care erau cuvintele folosite de tine, draga mea? Dinspre partea mea, Crăciunul ăsta o să fie altă ocazie de singurătate. Abia aştept să treacă”.

Să se încheie… Da, îşi spusese Jodi, împăturind scrisoarea şi privind neatent la ilustrată, va fi mai bine după ce se va termina cu toate astea.

Ajunul de Crăciun venise. Încă din clipa deşteptării, Jodi nu reuşise să scape de gândurile referitoare la Shaun. Urmau să se căsătorească la amiază şi imediat după aceea să ia avionul spre Miami, unde trebuia să se îmbarce pe Queen Elizabeth, pentru o croazieră de trei săptămâni. La ora douăsprezece. Ceasurile treceau cu încetinitorul, iar Jodi simţea că inima ei moare câte puţin cu fiecare secundă.

Miezul zilei. Orologiul de pe hol anunţă fatidicul moment, iar Jodi îşi astupă urechile cu palmele. Totuşi, dangătele ajungeau până la ea, unu. Doi. Trei.

Începu să măsoare cu pasul încăperea. Cum să meargă mai departe, cum să rabde singurătatea, ştiind că iubitul ei Shaun este însurat cu altă femeie? Faptul că n-o iubea

părea să aibă nicio importanţă. Era lângă ea; cea mai importantă persoană din viaţa lui. Îl putea considera al ei.

Şi restul zilei trecu la fel de încet. Torrie, care ştia că Shaun urma să se căsătorească la amiază, se bucura vizibil că totul se încheiase.

— Acum, inima ta se va putea tămădui, prezise ea. Vei vedea. Timpul vindecă orice, iar anul viitor pe vremea asta n-ai să mai suferi aşa.

Jodi o privi cu ochii umflaţi de lacrimi.

— Sunt norocoasă să te am în preajmă, dragă Torrie, declară ea pentru a nu ştiu câta oară. Unde ajungeam fără tine?

Femeia înghiţi în sec şi spuse cu asprime:

— Îţi stau la dispoziţie oricând vei avea nevoie de mine, copilă. Însă acum trebuie să mănânci! Toată săptămâna am pregătit câte ceva pentru cină doar ca să am ce arunca pe urmă! în seara asta, ai să mănânci cum se cuvine!

— Voi încerca, promise Jodi. Totuşi, simţea că se va înăbuşi, oricât de apetisante erau bucatele. Problema e că nu-mi este niciodată foame.

— Şi a început să se vadă, zise menajera, măsurând-o din priviri. Ai pierdut vreo cinci kilograme în ultimele săptămâni.

Era purul adevăr, dar dacă n-avea poftă ce-i rămânea de făcut? observă îngrijorarea din ochii menajerei şi reuşi să zâmbească.

— În seara asta promit să mănânc tot.

Pe la cinci după-amiază începu să ningă cu fulgi uriaşi, care îmbrăcară rapid tot peisajul într-o haină albă. Privind de la fereastra dormitorului, Jodi fu inevitabil năpădită de amintiri. Anul trecut zăpada venise parcă pentru a-i împlini o dorinţă de Crăciun. Se trezise în dimineaţa de Crăciun şi văzuse covorul alb ce acoperea pământul, neîntinat nici măcar de o urmă de câine. Mâine va fi la fel, dacă urma să ningă toată noaptea, ceea ce părea foarte posibil.

Torrie se dăduse peste cap cu pregătirile, iar când Jodi intră în sufragerie fu întâmpinată de lumina sfeşnicelor şi de strălucirea blândă a focului din cămin. Buştenii de pin ardeau vesel pe grătar. Syd împodobise plantele agăţătoare cu beculeţe electrice, ajutat de Davis. Jodi rămase multă vreme cu ochii pironiţi asupra scenei, gândindu-se la anul trecut, când pierduse

chiar ea atâta vreme cu împodobirea mesei. Fericite vremuri, străduinţă impulsionată de iubire, încântarea de a auzi remarcile lui Shaun, preţuirea pe care o arătase pentru priceperea şi simţul ei artistic.

Stinse plafoniera şi aplicele, preferând lumina dată de sfeşnice şi de beculeţele din brad. Focul ardea în cămin, iar buştenii masivi împrăştiau căldură.

Torrie ieşise din casă pentru scurtă vreme, să ducă nişte plăcinte şi prăjituri unui pensionar care locuia în apropiere, iar Jodi luă o carte. Dar nu o deschise, gândurile fiindu-i în continuare absorbite de Shaun şi de Carla, aşa cum se întâmplase toată ziua. Oare ce făceau în clipa aceea?

Apoi, dintr-odată, la ureche îi ajunseră colinde de Crăciun cântate de copii. Închise ochii, sub influenţa altei amintiri. Ea şi Shaun ieşiseră în prag să primească urările colindătorilor, în Ajun. Apoi Shaun le dăduse nişte bănuţi, iar copiii plecaseră râzând, printre nămeţi, spre altă casă.

— N-am să deschid, şopti ea. N-aş putea suporta.

Dar desigur se duse la uşă, cu nişte bani pregătiţi. N-o răbda inima să stea pe loc,

pretinzând că nu-i acasă.

Holul era puternic luminat cu beculeţe multicolore. De afară probabil că dădea o impresie de veselie. Rămase în prag, ascultând vocile tinere care intonau Silent Night.

Lămpile puternice de deasupra intrării erau aprinse, scăldând în lumină un semicerc de teren înzăpezit. Privea feţele îmbujorate şi fu cuprinsă de o senzaţie de frustrare. Nu va avea niciodată copii, nu va cunoaşte împlinirea. Dar gândurile ei păliră şi scăpă un strigăt. Din tufişurile umbrite îşi făcuse apariţia o siluetă înaltă, iar ea rămase cu privirea pironită, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Shaun. Un adult printre copii. Ce halucinaţie era şi asta? Probabil că se datora faptului că se gândise toată vremea la el. Şi ieri şi alaltăieri. Simţurile îi fuseseră influenţate; vedea fiinţa după care tânjea. Nu-i adevărat. E imposibil! Albă la faţă şi tremurând, strânse pleoapele pentru a alunga nălucirea. Dar ar fi trebuit să-şi astupe şi urechile, fiindcă glasul lui se făcu auzit, acoperind vocile copiilor, grav şi puternic.

— „Silent night, holy night”.

Jodi deschise ochii, scuturând din cap de parcă n-ar fi putut să accepte imposibilul.

Silueta cea înaltă ieşi din grupul de copii, iar un glas mult iubit îi şopti în ureche:

— Mă primeşti din nou în gazdă, draga mea? După toate cele, este un sezon al bunăvoinţei, iar dacă ai să mă ierţi. Nu făcea nicio mişcare, iar copiii tăcură dintr-odată, de parcă ar fi priceput dramatismul scenei la care erau spectatori.

— Shaun. Abia dacă reuşise să depăşească intensitatea unei şoapte uimite. Chiar şi acum, când îi simţea respiraţia pe obraz, când îi vedea ochii întrebători şi părul acoperit de fulgi de nea. Chiar în clipa aceea, încă nu-i venea să creadă. Dar mâna lui o găsi pe a ei şi o cuprinse ferm. Abia atunci admise că era real şi fu cuprinsă de o bucurie înălţătoare.

— Te-ai întors. Ai revenit la mine. Paloarea din obraji fu înlocuită de îmbujorare; privi în jos spre mâna lui. În cealaltă mână avea banii pregătiţi şi-i întinse spre copii. Shaun făcu acelaşi gest, iar colindătorii rămaseră încântaţi.

— Şi acum, ştergeţi-o, copii! spuse Shaun liniştit. Crăciun fericit!

O clipă mai târziu cei doi se aflau în hol. Jodi avea o grămadă de întrebări, dar ele rămaseră nerostite fiindcă Shaun începuse să povestească din proprie iniţiativă, iar ea îl asculta. La început, mânia fiindu-i alimentată de orgoliul rănit, Shaun crezuse că o urăşte cu adevărat pe cea care-i provocase asemenea umilinţă. Redevenise cel dinainte; voia să se însoare cu Carla, astfel încât moşiile lor vaste să fie unite. Ştia că ea nu era capabilă de iubire profundă, îi era foarte clar că o mâna doar dorinţa de a reuni averile, ca şi pe el. Era o femeie ambiţioasă; o interesa bogăţia fiindcă însemna putere şi prestigiu.

— Ne potriveam, continuă el şi, pentru scurtă vreme, lăsă să se întrevadă vechiul Shaun Wyndham, un bărbat cu ochi duri ca granitul, cu trăsături nemiloase, cu o bărbie exprimând hotărâre implacabilă. Niciunul dintre noi nu prea punea preţ pe iubire. De fapt, chiar am discutat cândva subiectul, ajungând la concluzia că oricum nu dăinuieşte, aşa că n-are niciun rost să ne preocupe…

— Aţi vorbit despre asta. Aşa, cu detaşare!

Shaun zâmbi, iar vestigiile durităţii îi dispărură complet de pe figură, înlocuite de tandreţe.

— N-ai cum să înţelegi, iubito, dar n-are nicio importanţă. Idealurile tale sunt acum preţioase şi pentru mine. Continuă, după o scurtă pauză: stabiliserăm că trebuie să avem un moştenitor şi probabil că după naşterea lui ne-am fi văzut fiecare de drumul lui. Se opri din nou, pe gânduri. Nu pot spune exact când am început să am îndoieli. Dar nu le dădeam cine ştie ce importanţă. Făcusem un pact şi nu vedeam niciun motiv de a nu-l respecta. Invitaţiile fuseseră trimise, cadourile începuseră să se adune; totul mergea ca pe roate. Apoi, ieri, s-a petrecut ceva care mi-a schimbat complet viziunea asupra căsătoriei: căutam ceva într-un sertar şi am dat peste inelul pe care mi l-ai dăruit. L-am pus pe deget şi

Privirile lui coborâră automat. Jodi observă că purta inelul.

— Dintr-odată, mi-am amintit. A fost similar cu momentul în care mi-am revenit, dar în sens invers, Jodi! Tot ce făcuserăm

împreună a căpătat deodată semnificaţie, a devenit mult mai important decât Carla şi relaţia mea cu ea. Mi-am amintit de zilele petrecute la cumpărături, de excursia făcută după brad, de pregătirile pentru Crăciun. Ah, atâtea momente, draga mea, fiecare minunat şi esenţial. Dintr-odată, Carla n-a mai însemnat nimic. Viaţa lângă ea ar fi fost un fel de iad. Da, chiar iad, repetă el observând tresărirea ei de surpriză. Nu exagerez, iubito. Am priceput ce doreai, şi că fără tine viaţa nu mai însemna nimic. Nimic!

Se opri, de parcă vehemenţa cuvintelor l-ar fi scos de pe făgaş.

— Am fost copleşit de groază, Jodi, că te-am tratat atât de rău încât n-ai să mă poţi ierta. Nu îndrăzneam să apar în faţa ta, nu puteam spera înţelegere după cruzimea pe care ţi-am arătat-o în ziua când m-ai adus acasă. Din pricina nesiguranţei am amânat. Ieri şi azi-dimineaţă. Am plecat de acasă abia pe la trei după-amiază, fiindcă, în ciuda temerilor, mi-am amintit confesiunea ta, că m-ai iubit întotdeauna. Dintr-odată m-a încurajat gândul că un asemenea sentiment era capabil să reziste în faţa purtărilor mele

şi am decis că trebuie să te văd, să-ţi cer iertare.

— Dragul meu Shaun, îl întrerupse ea, te rog să nu mai vorbeşti despre iertare, fiindcă tu ai mult mai multe de scuzat decât mine.

— Nu, Jodi, replică el grav. Păcatul tău s-a născut din iubire, pe când al meu a fost conceput de mânie. Nu există comparaţie. Glasul lui şi expresia ochilor exprimau o tandreţe fără margini. Simţindu-se pe culmi, Jodi se apropie de el, deşi uşor ezitant şi se ridică pe vârfurile picioarelor, chemându-i parcă sărutările.

— Dragostea mea! Iubitule! Era în braţele lui, zdrobită în strânsoarea plină de ardoare. Sărutarea sălbatică la început deveni tandră, ca o mângâiere prelungită a buzelor, uşoară dar posesivă, supusă şi dominatoare în acelaşi timp.

După o vreme, o îndepărtă puţin şi îşi continuă relatarea. Simţise că nu se cădea s-o abandoneze pe Carla în ajunul nunţii, dar ştia că dacă s-ar fi însurat cu ea le-ar fi greşit amândurora.

— Nu-mi cunoşteam propriile sentimente, mărturisi el, iar Jodi ştiu că era

purul adevăr. M-am hotărât să-i spun Carlei că iubeam, pentru prima oară în viaţă. Că eram îndrăgostit de cea în casa căreia stătusem vreme de un an. Când vorbi din nou, în glasul lui răsuna un amestec de uşurare şi dispreţ. Spre uimirea mea, a admis imediat că şi ea iubea pe altcineva, un bărbat pe care l-a cunoscut după dispariţia mea. S-ar fi căsătorit cu el îndată, dacă ar fi fost suficient de bogat. De curând, suferise pierderi importante în unele afaceri. A sugerat că ne-am putea căsători chiar şi aşa, urmând să trăim separat, fiecare cu iubirea lui.

— Fiecare cu! Uimită de idee, Jodi se întreba dacă auzise bine. Chiar a spus aşa ceva?

— Aşa s-a exprimat, Jodi. Şi cred că abia atunci am început s-o cunosc cu adevărat. Totuşi, nicio clipă nu mi-am închipuit că ar fi capabilă de iubire deplină pentru acel bărbat. Cum spuneam, e de părere că iubirea nu durează. Amintirea scenei părea să-i repugne. Când i-a spus Carlei că dacă se căsătoreau nici nu se punea problema ca vreunul dintre ei să aibă un amant, ea îşi dăduse arama pe faţă. Asta a fost tot, Jodi,

zise el încruntându-se. Ceea ce s-a mai întâmplat între noi nu-i demn de urechile tale.

Jodi aprobă din cap, convinsă că pricepuse. Scena făcea parte dintre cele pe care e preferabil să le uiţi. Cu siguranţă, nu merită să fie pomenite.

— Şi nunta?

— Am stabilit de comun acord că nu va avea loc. Am asigurat-o că poate răspândi zvonul că ea m-a părăsit, dar n-a fost de acord.

— Cel mai bine. Jodi se opri, scuturată de un fior.

— Ţi-e frig, iubito? Focul e făcut în salon? Intrară mână-n mână şi se aşezară pe canapeaua din faţa căminului.

— Nu-mi era frig, mărturisi ea. Mă gândeam doar la agonia prin care am trecut închipuindu-mi-te în faţa altarului. Ah, Shaun, n-ai idee prin ce am trecut astăzi, la amiază! Domnul Brennan mi-a scris, anunţându-mă când urma să aibă loc ceremonia. Mâna lui îi opri cuvintele pe buze.

— Ajunge, dragostea mea, să nu mai vorbim despre asta. Dacă. Dacă eşti în stare

să mă ierţi.

— Am făcut-o, deşi nu-i cazul, adăugă ea fără logică. Tocmai ai spus că nu trebuie să mai vorbim sau să ne gândim la trecut. Shaun, viitorul ne aşteaptă, declară ea timid, zâmbindu-i tandru. Apoi se îmbrăţişară, iar Jodi râdea şi plângea în acelaşi timp, fără să ştie de ce.

Ochii lui se opriră asupra mesei.

— Ciudat lucru, Shaun, dar Torrie a insistat să cinez cum se cuvine în seara asta şi s-a îngrijit să împodobească masa.

— Cum se cuvine?

— În ultima vreme nu mi-am mai dat silinţa, recunoscu ea şi abia atunci el observă cât era de slabă.

— Iubito! O trase la piept. Oare de ce n-am fost capabil să văd lumina mai devreme? De ce am fost atât de orb?

— Ai spus că nu mai discutăm despre asta, îi reaminti ea, cu o lucire jucăuşă în priviri.

Shaun nu răspunse şi o vreme rămaseră ţinându-se de mână, cu privirile pierdute în focul din vatră. Afară, lumea părea să fi amuţit sub mantia de nea; înăuntru era doar căldură şi veselie, sub influenţa strălucirii

blânde a buştenilor din cămin. Shaun îi mărturisi că scosese la vânzare Forrestmead.

— Vom locui aici? întrebă Jodi, cu o urmă de îndoială. El fusese obişnuit cu o casă mare.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, draga mea. Şi cred că n-ai, adăugă el, observându-i licărirea fericită din ochi. Dar aş vrea să mai cumpărăm nişte pământ, dacă vom găsi de vânzare. George spunea ceva despre ferma vecină, cum că va fi vândută în curând.

— Da, într-adevăr. Domnul Cummins a împlinit optzeci de ani şi a anunţat că intenţionează să se retragă.

— De fapt, ar trebui să cumpăr şi proprietatea asta de la tine, declară el sărutând-o. Ea protestă cu putere.

— Dar este a noastră, dragule. Aşa o vom considera.

El se arătă de acord, spre surprinderea ei, căci se aştepta ca mândria să-l determine să nu cedeze.

— Prea bine. Oricum, tot ce-mi aparţine este şi al tău. O cuprinse iar în braţe. Şi poţi socoti şi inima mea. Este a ta pentru eternitate.

— Iar tu o ai pe a mea, îi şopti ea la ureche.

Shaun râse, iar ea îi observă profilul sever. Totuşi, conturul gurii purta amprenta tandreţii infinite, iar când întoarse capul, simţindu-se privit, ea văzu că în ochi i se citea acelaşi lucru. De asemenea, erau întunecaţi de pasiune stăpânită. Din nou Crăciun, iar el se afla acolo, în viitorul lor cămin confortabil. În scurtă vreme vor cina împreună, la lumina candelabrelor şi a focului de lemn de pin. Apoi aveau să asculte muzică, aşezaţi pe canapea, unul lângă celălalt – colinde de Crăciun. Mâine vor veni copiii, să bea ceai şi să-şi primească darurile. Singura ei tristeţe era provocată de faptul că nu-i luase şi lui un cadou, dar o împăcă gândul că iubirea împărtăşită era cel mai frumos dar pe care şi-l puteau face reciproc. Îl auzi întrebând-o cu blândeţe unde-i fugise gândul. Îi răspunse şi adăugă:

— Acesta este adevăratul Shaun, nu-i aşa?

— Dar a avut nevoie de influenţa ta benefică pentru a ieşi la lumină, Jodi.

Se cuibări la pieptul lui, simţindu-se ca-n

rai.

Sfârşit